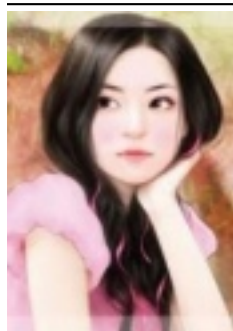


Cầm tình (Tập 3 - Yêu thú đô thị)

Contents

Cầm tình (Tập 3 - Yêu thú đô thị)	1
1. Chương 01 + 02	1
2. Chương 03 + 04	9
3. Chương 05 + 06	18
4. Chương 07 + 08	23
5. Chương 09 + 10	31
6. Chương 11 + 12	39
7. Chương 13 + 14	47
8. Chương 15 + 16	53
9. Chương 17 + 18	59
10. Chương 19 + 20	65
11. Chương 21 + 22	73
12. Chương 23	80
13. Chương 24	84
14. Chương 25	95
15. Chương 26 (Hết)	101

Cầm tình (Tập 3 - Yêu thú đô thị)



Giới thiệu

Một hồi tranh đấu, mỗi người đều muốn nắm chắc trong tay vận mệnh của chính mình. Nhưng đến c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tinh-tap-3-yeu-thu-do-thi>

1. Chương 01 + 02

Chương 1 – Bùng Nổ

Mấy ngày nay, ngoại trừ người đưa cơm, ai cũng không dám bước vào phòng nửa bước, Qua Nhan cũng không ngoại lệ. Giang Minh không hề xuất hiện, nhưng hắn lại phái mấy tên thủ hạ canh giữ ngoài cửa phòng không để cho tôi chạy trốn. Hắn thật sự phải làm đến mức tuyệt tình như vậy sao?

Ngay từ đầu, tôi không dám động đến thức ăn được đưa tới. Bây giờ chưa rõ Giang Minh đang tính toán cái gì, tôi không nghi ngờ hắn sẽ sai người bỏ thuốc vào thức ăn, tôi không thể mạo hiểm. Thế nhưng dần dần, bụng đói đến mức kêu vang, tôi đã nhịn khá lâu, vài ngày thì không sao, nhưng cứ tiếp tục như vậy, đứa nhỏ khẳng định là chịu không nổi. Rơi vào đường cùng, tôi đành thử ăn một chút, mấy giờ sau, cơ thể không có gì khác thường, tôi mới yên tâm ăn hết. Mỗi ngày đều lặp lại như vậy. Xem ra, Giang Minh vẫn còn có chút lương tâm, chưa dùng đến những thủ đoạn ti bỉ. Nhưng tôi hiểu được, cứ tiếp diễn tình trạng như vậy, ngày đó nhất định sẽ đến. Nếu hắn thật sự hoàn toàn đánh bại Đường Diệc Diễm, hắn sẽ càng có nhiều thời gian đối phó với tôi hơn, còn cả đứa nhỏ trong bụng. Tôi phải nghĩ cách rời khỏi đây!

Mà suốt mấy ngày nay, tôi chỉ có thể theo dõi TV để nắm được một chút tin tức bên ngoài. Ti vi đưa tin cổ phiếu của tập đoàn Đường thị đã bị rớt xuống thảm hại, còn nói cổ phiếu của Đường thị đang bị người khác thu mua. Hầu hết mọi người đều cho rằng lần này Đường thị sẽ không gượng dậy nổi. Cuộc hôn nhân với Đại Hàn điện tử nói không chừng cũng sẽ bị ảnh hưởng. Còn cả cuộc phỏng vấn của Giang Minh nữa, việc thu mua Đường thị làm cho Giang Minh trở nên rất nổi bật trên các phương tiện truyền thông. Những lời đồn đại càng không ngừng thổi phồng, giới truyền thông luôn cố tình khuếch đại mọi chuyện lên. Mười tám tuổi, so với lúc Đường Diệc Diễm 20 tuổi tuyên bố trở thành người nổi nghiệp Đường thị, thực sự còn sớm hơn rất nhiều. Mọi người cơ hồ đã đem Giang Minh đắp nặn thành một thiên tài, còn cố ý so sánh hắn với Đường Diệc Diễm, làm cho người ta không thể không hoài nghi là do hắn đã cố ý an bài trước đó. Bằng không thì vì cái gì mà tất cả đều nghiêng về tán dương hắn, hắn vẫn là hao hết tâm tư, biết cách dùng truyền thông mê hoặc lòng người. Thực tế, những lời đồn đại nhằm nhí luôn có một sức mạnh kinh người!

Thật sự là giả dối, Giang Minh bây giờ thực sự làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Mỗi một bước đi, hắn đều tính toán thật chuẩn xác, dường như muốn bức Đường Diệc Diễm đến tuyệt cảnh. Mà hắn biến thành như vậy, không thể không nói, còn có cả “công lao” của tôi!

Buồn cười, tôi vẫn luôn coi thường hắn, nhưng lại không cố ý tạo nên hấn của ngày hôm nay, một kẻ tâm ngoan thủ lạt hay một thương nhân kiêu hùng? Lòng thù hận đối với tôi và Đường Diệc Diễm, còn cả người mẹ giỏi leo lên người đàn ông để thực hiện cho được dục vọng của bản thân cũng không ngừng hun đúc hắn. Tất cả những thứ này, thành tựu của hắn, chúng tôi thật đúng là có công. Ôi chao! Giang lão gia tử nếu nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ cười đến cực kì thoải mái! Giang Minh bất chính của ngày hôm nay là điều ông ấy vẫn hy vọng sao?

Nếu như nói Giang Minh còn có thứ gì đó không thay đổi, vậy thì chỉ sợ hắn chỉ có một lòng, một trái tim yêu tôi, một tình cảm từ đầu đến cuối tôi vẫn luôn xem nhẹ. Cũng bởi vì như vậy, hiện tại chúng tôi không thiếu nợ nhau. Nếu nói rằng ba năm trước đây tôi lợi dụng hắn, vẫn coi thường việc hắn đứng bên người tôi chờ đợi, tôi luôn cảm thấy áy náy, thì giờ đây, hành vi của hắn đã làm cho chúng tôi huê nhau, không còn điều gì liên quan đến nhau, có có lẽ chỉ có cho nhau oán hận mà thôi!

Không biết bây giờ là mấy giờ, ti vi cũng toàn đưa mấy tin tức nhàm chán, chỉ có bóng tối đang dần hạ xuống bên ngoài cửa sổ là có thể nói cho tôi biết, một ngày nữa lại sắp qua đi, tôi lại bị nhốt thêm một ngày.

Tôi đại ra ngồi trên giường, xoa xoa chiếc nhãn, thở dài, lại một ngày trôi qua. Ngoài kia, tình huống rất cuộc như thế nào rồi, Diệc Diễm bây giờ ra sao? Lòng tôi nóng như lửa đốt, nhưng nửa bước cũng không rời đi được.

Con à, con cũng lo lắng cho ba giống như mẹ đúng không? Chúng ta nhất định phải tin tưởng ba, ba chắc chắn sẽ kiên trì trụ vững, Đường Diệc Diễm không phải dễ dàng bị đánh bại như vậy. Tôi tin tưởng vững chắc, nhưng lại có cảm giác lực bất tòng tâm. Dù sao, hiện tại tin tức bất lợi đối với Đường thị rất nhiều, tôi hiểu rõ năng lực của Đường Diệc Diễm, nhưng... anh cũng là con người, tình huống như vậy, anh sẽ xử lý như thế nào đây?

Diệc Diễm!

“Bành!” Cửa đột nhiên bị người dùng lực mở toang ra, ván cửa nặng nề đánh vào tường tạo thành một tiếng vang.

Tôi kinh ngạc ngẩn đầu, Giang Minh đang đứng trước cửa, thân mình có chút loạng choạng. Tôi nhẩn máy, mùi rượu gay gắt bắt đầu lan tràn khắp phòng.

Hắn uống rượu? Tôi theo bản năng nắm chặt nệm, phòng bị nhìn Giang Minh. Thân mình cao lớn của hắn tiến tới gần, ánh đèn trong phòng giúp tôi thấy rõ đôi mắt đỏ ngầu của hắn lộ ra bằng hàn.

“Giang... Minh...” Tôi bất giác hô lên, giọng run run. Rốt cuộc cũng phát hiện trong không khí tràn ngập hơi thở của sự nguy hiểm. Hôm nay Giang Minh không giống với mọi ngày, hơn nữa hắn còn uống rượu. Tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ hãi, không nghĩ tới việc chọc giận hắn, tôi chỉ ngồi im, không nhúc nhích, hô hấp thật cẩn thận, nhìn hắn, tay run rẩy nắm chặt góc chăn.

“Chị cũng biết sợ?” Giang Minh đùa cợt hừ hừ, mùi rượu trong không khí theo từng bước chân của hắn càng ngày càng đậm, xem ra hắn vẫn có chút thanh tỉnh, dễ dàng nhìn thấu sự sợ hãi trong mắt tôi, còn tỏ ra hưởng thụ!

“Duyệt Duyệt, ngoài việc đối địch với tôi, sợ hãi tôi, chị vốn không có biểu tình gì khác hay sao?” Bóng người cao lớn của Giang Minh đã gần kề trên đỉnh đầu tôi, hắn cúi đầu nhìn tôi, biểu tình đầy hứng thú. Ánh mắt hắn thông thả đảo qua, tay nâng lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa hai má của tôi, hơi thở nóng bỏng nhào tới khuôn mặt tôi.

Tôi rối rắm nhũn mày, hắn muốn làm gì? Tại sao hôm nay hắn lại khác thường như vậy, vì cái gì lại đi uống rượu, là chúc mừng sao? Hay là sự tình có gì chuyển biến?

“Chị lại đang tính toán cái gì? Tính toán xem sẽ thương tổn tôi như thế nào sao?” Giang Minh nhìn sâu vào trong mắt tôi, đầu ngón tay trượt xuống, nhắc cằm của tôi lên, làm cho tôi không thể không đối mặt với hắn. “Nói đi, nói xem trái tim vô tình này của chị đang suy nghĩ cái gì?”

“Giang Minh... Chúng ta bình tĩnh nói chuyện!” Hắn lại dùng thêm sức siết chặt cằm của tôi, tôi cố nén đau, hiểu rõ rằng không nên cứng đầu với hắn. Hắn hôm nay... rất nguy hiểm, cả người đều không chế không được, tôi không thể mạo hiểm.

“Bình tĩnh?” Hắn cười nhạt, cười lạnh, buông tay ra. “Bây giờ, chị lại muốn bình tĩnh nói chuyện, lúc chị bài xích tôi, sao không thử cùng tôi trao đổi? Tôi đã chờ lâu lắm rồi, lâu đến mức tôi đã không còn đủ kiên nhẫn, mà hôm nay, chị lại muốn cùng tôi bình tĩnh nói chuyện?” Giọng nói của Giang Minh lộ ra một chút mất tự nhiên, hắn phẫn nộ, trừng mắt nhìn tôi. “Cố tình vào hôm nay? Thế nào? Là đã biết được tin tức gì sao? Là cảm thấy Đường Diệc Diễm đã nắm chắc thắng lợi hả?”

Đường Diệc Diễm! Nắm chắc thắng lợi? Lòng của tôi càng thêm hoang mang? Ý của hắn... là sự tình đã có chuyển biến, Đường Diệc Diễm phản kích?

“Ha ha, nhìn xem, nhắc tới Đường Diệc Diễm, toàn bộ biểu tình trên mặt chị, động động động... Thật đúng là vui vẻ, nhắc tới người yêu thương của chị, rất vui vẻ huh?”

“Không... Không phải... Giang Minh!” Tôi muốn trấn an hắn, nhưng lại phát hiện Giang Minh bắt đầu giằng kéo cà vạt, cởi bỏ áo khoác, tùy tay vung ra, sau đó hắn tiếp tục cởi cúc áo, vẻ mặt âm tà nhìn tôi.

Không... Tôi rốt cuộc không thể ngồi yên, vội vã đứng lên, thân mình sợ hãi trốn ra sau. Giang Minh cũng không vội, hắn vẫn đứng ở phía trước, chậm rãi cởi quần áo. Hắn không hề tỏ ra khẩn cấp, phía sau tôi căn bản không có đường lui, tôi lùi dần lùi dần, cuối cùng, chạm lưng đến vách tường, muốn lùi cũng không thể.

Giang Minh kết thúc màn thoát y, bắt đầu từng bước tiến về phía tôi, giương quần áo trong tay lên, một vòng cung đẹp mắt theo đồng quần áo lặng lẽ rơi xuống. Hắn tựa như đã hoàn toàn lột bỏ lớp mặt nạ nguy trang, đem nét mặt nguyên bản biểu lộ ra.

Tim đập cuồng loạn, tôi sợ tới mức toàn thân phát run, biết rõ hắn muốn làm gì, biết rõ hắn muốn nhục nhã tôi như thế nào... Không cần, tôi không muốn!

“Giang Minh... Cậu bình tĩnh một chút... bình tĩnh một chút!” Tôi thử khuyên nhủ lần cuối, giọng run run, kinh hoàng nhìn thân mình của hắn đang chậm rãi tới gần.

“Giang... Giang Minh!” Tôi dính chặt lưng vào tường, mắt liếc nhìn thấy cửa đang mở rộng. Tôi ngừng hô hấp, cho đến khi hơi thở dày đặc của Giang Minh xuy phát trên mặt, tôi cắn chặt răng, dùng hết toàn lực

đẩy mạnh, Giang Minh trở tay không kịp, lão đảo ngã xuống.

Tôi thừa cơ chạy tới cửa, nhưng Giang Minh đang nằm trên mặt đất lại nhanh nhẹn duỗi tay ra, mắt cá chân của tôi lập tức bị túm chặt lấy, thân mình tôi loạn choạng. Ngay trước khi ngã sắp xuống, tôi theo bản năng lấy tay bấu vệt bụng.

Khủy tay thay thế thân mình nặng nề va đập trên mặt đất. Đau!

Tôi ngã sắp xuống, còn chưa kịp phản ứng, thân mình Giang Minh đã đè ép lên. “Không... Đừng!” Tôi cố nén chịu sự đau đớn trên cánh tay, ra sức chống đẩy hấn. “Giang minh, không!”

“Còn muốn chạy sao? Tôi vốn dĩ muốn dịu dàng đối đãi với chị, nhưng là do chị tự tìm!” Ánh mắt Giang Minh trầm xuống, ngăn chặn hai tay đang khua loạn của tôi, hai chân hấn kẹp chặt thân dưới đang giãy dụa. Sức lực của hai chúng tôi vào giờ khắc này thể hiện sự khác biệt rõ ràng hơn bao giờ hết. Hấn dùng sức kéo mạnh áo tôi. “Đừng, Giang Minh!” Bị hấn mạnh mẽ kiềm trụ, điều duy nhất tôi có thể làm chỉ là đau khổ van xin. “Giang Minh, chúng ta từ từ nói, đừng đối xử với tôi như vậy!”

“Duyệt Duyệt, tôi cũng có thể thỏa mãn chị giống như hấn!” Trong mắt Giang Minh lóe ra dục vọng cực nóng, tay hấn ở trên người tôi không ngừng tuần tra tới lui. Thật sự buồn nôn!

“Không... Không...” Tôi ra sức phản kháng, tiếp tục giãy dụa. “Không... Đừng làm thế... Người đâu, có ai không!”

“Ba...” Thử duy nhất che lấp trên người hấn cũng bị hấn kéo xuống, nát vụn. “Đừng tay, đừng tay!” Tôi khàn cả giọng kêu to: “Có ai không, mau tới đây!”

“Đừng uổng phí khí lực, sẽ không có người nào đến cứu chị đâu. Hôm nay chị nhất định phải trở thành của tôi!” Giang Minh dường như phát điên hân khắp người tôi, bàn tay trượt đến bên hông, giật kéo đai lưng của tôi.

“Không... Không...!”

“Anh Minh...” Qua Nhan bỗng nhiên chạy vào, kinh hách nhìn cảnh hai chúng tôi nằm trên mặt đất.

“Qua Nhan...” Tôi hướng về phía con bé cầu cứu. “Qua Nhan...”

“Cút đi!” Giang Minh ngăn chặn thân thể của tôi, hung tợn rít gào với Qua Nhan.

“Đừng, Qua Nhan, cứu chị!” Tôi điên cuồng kêu hét, hai cánh tay Giang Minh lại dùng thêm sức giữ chặt người tôi.

“Cút!”

“Anh Minh! Không! Anh nhất định sẽ hối hận!”

“Đông” một tiếng. Qua Nhan quỳ trên mặt đất. “Anh Minh! Chị ấy là Duyệt Duyệt, là chị Duyệt Duyệt của chúng ta, cùng chúng ta vượt qua thời gian khó khăn nhất! Anh Minh... Anh Minh!” Nước mắt theo khoé mắt Qua Nhan rơi xuống, nức nở. Tiếng khóc của Qua Nhan hình như đã có tác dụng, Giang Minh khẽ chuyển thân mình, nhìn tôi rơi lệ đầy mặt, dần dần buông lỏng thân thể của tôi. Tôi chật vật lê về phía Qua Nhan, con bé gắt gao ôm chặt lấy thân mình đang run rẩy của tôi. “Qua Nhan, Qua Nhan!”

Giang Minh nhìn hai người chúng tôi ôm nhau khóc rống, thật lâu sau, hấn đứng lên, chậm rãi đi tới cửa.

“Diệp Sương Phi, nhớ cho kỹ, Chị và Đường Diệp Diễm từng có bao nhiêu hạnh phúc, tôi cũng từng có bấy nhiêu đau khổ, hai người... tuyệt đối sẽ không hạnh phúc!”

Cho đến khi bóng Giang Minh biến mất trước mắt, tôi mới để mình bật ra tiếng khóc.

“Chị Duyệt Duyệt!” Hai mắt Qua Nhan đỏ hồng, nhẹ nhàng lau quệt khoé mắt đầm lệ của tôi, nghẹn ngào.

“Qua Nhan, may mắn, may là em đã đến!” Tôi gắt gao ôm chặt Qua Nhan. Trong lòng không ngừng hỗn loạn, vừa rồi... tựa như một cơn ác mộng.

“Chị Duyệt Duyệt... Không thể tiếp tục như vậy nữa. Anh Minh đã hoàn toàn không thể khống chế được, em nhất định phải nghĩ cách, phải nghĩ ra cách gì đó!”

“Qua Nhan...” Nước mắt càng không ngừng đảo quanh hốc mắt, ngoài thoát đi, còn có cách gì đây?

Chương 2- Âm mưu

Từ sau ngày đó, tôi không còn bị nhốt trong phòng nữa, không biết có phải vì sau khi tỉnh rượu, Giang Minh cảm thấy áy náy hay không. Nhưng tôi cũng chỉ được phép quanh quẩn trong không gian lớn hơn mà thôi, một tòa nhà lớn, tôi đi đến đâu, phía sau đều có một đám người đi theo, tôi sẽ không lơ là cảnh giác, tôi vĩnh viễn nhớ rõ câu nói kia của Giang Minh. Mặc kệ chúng tôi như thế nào, hắn quyết định sẽ không để cho chúng tôi được hạnh phúc, hắn thà rằng dùng những biện pháp độc ác nhất, thậm chí làm tôi hận hắn cả đời, cũng không muốn tôi được hạnh phúc.

Quan trọng nhất, cuối cùng tôi đã biết lí do tại sao ngày đó Giang Minh rối loạn đến vậy. Mọi chuyện thật sự rất quanh co, mấy ngày hôm trước còn loan tin Đường thị bị thu mua, mà nay, ngoài truyền hình, các tờ báo lớn đều đưa tin Đường thị phản kích, hợp tác với một tập đoàn Anh quốc, tiến hành thu mua lại tập đoàn Giang Nguyên. Không ai biết nguyên nhân cụ thể, có thể là do nguồn vốn bị mắc kẹt ở bên ngoài, ngoại giới đều phỏng đoán tập đoàn Giang Nguyên đang gặp rắc rối về tài chính, tin tức tiêu cực cứ nổi đuôi nhau mà đến.

Nói cách khác, Đường Diệc Diễm mới là người chiến thắng thực sự? Anh đã thành công?

Tôi không dám tin, dù sao mọi chuyện cũng thay đổi quá nhanh, căn bản không biết thế nào là thật, thế nào là giả, một giây trước có lẽ người ta còn đang ở vị trí cao nhất, ngay sau đó, lại có thể rơi xuống địa ngục! Thật đáng sợ!

Nếu tin tức truyền hình đưa là thật, vậy thì không lâu nữa, Đường Diệc Diễm nhất định sẽ đến tìm tôi, chỉ cần kiên trì, tất cả có lẽ cũng sắp kết thúc!

Tắt TV, tôi đi vào phòng bếp, pha một cốc sữa ỉnh. Hôm nay là cuối tuần, không biết nha đầu Qua Nhan đã đi nơi nào rồi. Gần đây, tôi cảm thấy con bé là lạ, hình như đang tính toán điều gì đó. Thực ra, mặc kệ ân oán giữa tôi và Giang Minh có thể nào, tôi không muốn con bé bị liên lụy, tôi phải bảo vệ Qua Nhan, vậy mà lại luôn khiến con bé phải ở cùng phe với tôi, đối nghịch với Giang Minh!

Khẽ lắc đầu, tôi bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân, có người gọi thiếu gia, Giang Minh đã trở lại sao?

Từ ngày đó đến nay, tôi chưa từng gặp lại hắn, trong lòng bỗng dâng lên một trận chán ghét. Tôi không muốn đi ra ngoài, không muốn đối mặt với hắn. Cho đến khi nghe được tiếng bước chân của hắn tới gần phòng bếp, tôi theo bản năng đứng dậy, vọt đến sau tủ lạnh, không hiểu tại sao, chỉ biết rằng tôi không muốn nhìn thấy hắn, ít nhất là lúc này.

Giang Minh đi vào, cũng không phát hiện ra tôi, hắn đến trước bàn, rót đầy một ly nước uống, từ khi nào đại thiếu gia như hắn cũng biết tự thân vận động?

Trong không khí chỉ có tiếng Giang Minh uống nước, tôi nín thở, cuối cùng cũng nghe được một tiếng thở dài. Rốt cuộc tôi đã hiểu được tại sao hắn tự vào rót nước uống, thì ra, hắn cũng muốn tìm một nơi để bộc lộ sự yếu ớt của mình. Yếu ớt? Tôi không rõ tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy, có lẽ bởi vì tiếng thở dài kia, ở trong này có thể là chính mình, không cần phải che giấu.

Hắn cũng sống không được thoải mái!

Đúng lúc này, tiếng chuông di động bèn nhon đột ngột vang lên, Giang Minh vội nghe điện thoại.

“Ổn thoả chưa?” Giọng hắn trầm thấp, tôi nghe thấy tiếng hắn ngồi vào ghế. “Phải nhớ là hắn rất cẩn thận, lần trước hắn cũng bị người ta ám sát trên xe, nếu hắn không chết, cậu cũng đừng mong sống!”

Đầu nổ “oanh” một tiếng, thân mình tôi run run. Lần trước bị ám sát? Tôi trừng lớn mắt, vội che miệng lại. Giang Minh nói là... Không!.. Diệc Diễm, hắn sẽ đối phó với Diệc Diễm!

Tôi cắn chặt mu bàn tay, không ỉnh kêu ra tiếng, không chế hơi thở, tay kia nắm chặt góc áo, Diệc Diễm, Diệc Diễm!

Giang Minh quá mức độc ác! Khi thua, hắn sẽ dùng cách thức xấu xa để đuổi tận giết tuyệt như vậy sao?

Diệc Diễm, Diệc Diễm, anh không thể có chuyện gì được, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

“Cứ như vậy đi!” Giang Minh cúp điện thoại, đứng dậy. Tôi nghe thấy tiếng hắn đi ra ngoài, sau đó hắn hỏi: “Diệp tiểu thư đâu?”

Tôi không dám lên tiếng, dán chặt vào tường.

“Hình như là... ở trên lầu à!” Một giọng nói đầy sợ hãi vang lên.

Nghe được tiếng Giang Minh lên lầu, tôi mới để mình dọc theo tường ngồi xuống, Diệp Diễm... làm sao bây giờ? Tôi muốn đi báo cho Diệp Diễm biết, tôi đứng dậy, lao ra khỏi phòng bếp.

“Tiểu thư, thiếu gia...” Tiểu Linh kinh ngạc nhìn tôi từ bên trong đi ra, vừa rồi thiếu gia không phải...

“Tôi biết rồi!” Tôi liếc cô ấy một cái cho có lệ. “Tôi cố ý cho cậu ta một sự kinh hỉ ấy mà, đợi lát nữa tôi sẽ tự tìm cậu ta, cô đi đi!”

Tiểu Linh kỳ quái nhìn tôi, nhưng vẫn phần nộ tránh ra.

Tôi hít sâu một hơi, bối rối chạy đến xô pha, cầm lấy điện thoại trên bàn trà, run run ấn số. Nhưng đường dây còn chưa có kết nối, một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên trên đỉnh đầu. “Chị đang làm gì vậy?”

Tay run lên, điện thoại rơi xuống mặt đất, Giang Minh đang đứng trên bậc thang, vẻ mặt âm trầm nhìn tôi, ánh mắt đầy hoài nghi.

“Tôi... Tôi...” Tôi ngập ngừng, nghe tiếng bước chân đang đi vào của Tiểu Linh, cô ta vừa muốn mở miệng, tôi lập tức nhắm mày, ôm bụng dưới. “Đau, đau quá...”

“Tiểu thư...”

“Đau quá, bụng của tôi đau quá!” Để cho chân thật, tôi ngã xuống xô pha, cuộn người lại, không ngừng la hét.

“Duyệt Duyệt...” Giang Minh dồn dập lao xuống, chạy tới bên tôi.

“Giang Minh... Tôi đau quá, bụng đau quá!”

“Mau, nhanh đi chuẩn bị xe!” Giang Minh cuống quýt ôm chặt lấy tôi, rống lên với mọi người. Tôi túm lấy góc áo của hắn, vùi đầu trong vòng tay hắn. “Ồi đau quá, thật khó chịu!”

Rất nhanh, chúng tôi ngồi trên xe thẳng một đường đến bệnh viện, Giang Minh ngồi bên người tôi, ôm tôi, lo lắng nhìn tôi: “Bác Vương, nhanh nữa lên!”

Tôi nhủ thầm, từ từ nhắm hai mắt lại, trong lòng rất lo lắng cho Diệp Diễm. Diệp Diễm, đừng gặp chuyện gì không may, tuyệt đối không được, nước mắt nhịn không kiềm chế nổi mà tràn ra khỏi mi mắt, Giang Minh lại tưởng tôi đau đến phát khóc, lau nước mắt cho tôi, vô cùng nhẹ nhàng. “Nhanh lên, nhanh lên!”

“Duyệt Duyệt... Không sao đâu, sắp đến rồi, cố gắng lên!”

Giang Minh, nếu thật sự yêu tôi, tại sao lại đối xử với người tôi yêu như thế, cậu biết rõ, nếu Đường Diệp Diễm xảy ra chuyện gì, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cậu! Giang Minh ôm tôi vào phòng cấp cứu, sốt ruột quát to với bác sĩ, đặt tôi lên giường. Bác sĩ ngưng nghịu khám cho tôi, bởi vì Giang Minh đang tức giận đứng bên cạnh.

“Duyệt Duyệt, còn đau không?” Giang Minh phủ nửa thân người xuống bên tôi, tay vuốt ve trán của tôi, vẻ mặt lo lắng, hắn thậm chí còn không chút nghỉ ngơi, dù hắn khôn khéo như vậy nhưng lại lập tức tin tôi, tôi thấy rõ sự lo lắng trong mắt hắn...

“Sao rồi? Rất cuộc chị ấy bị làm sao?”

Bác sĩ im lặng khá lâu, tôi căn bản là không có vấn đề gì, vậy ông ấy phải nói cái gì đây? Ông ấy hoang mang nhìn tôi, rồi lại nhìn Giang Minh, e dè: “Tiểu thư mang thai!”

Tôi âm thầm thở ra, may mà ông ấy không nói là tôi không có vấn đề gì.

Giang Minh khẽ gật đầu, biểu tình cứng ngắc.

“Cơ thể người mẹ quá yếu, hơn nữa hình như tinh thần mệt mỏi quá độ, như vậy đối với đứa nhỏ không tốt...”

“Đứa nhỏ không cần phải quan tâm, tôi là hỏi người mẹ, mẹ không sao chứ?”

“Hả?” Bị ngắt lời, bác sĩ giật mình, lập tức ngơ ngác gật đầu: “Tạm thời người mẹ không việc gì!”

“Vậy thì tại sao cô ấy lại đau như vậy?” Giang Minh khí thế bức người.

Tôi dường như nhìn thấy mồ hôi trên trán bác sĩ rơi xuống. “Ồ ừm... Có thể là ăn phải thứ bị hỏng, đợi chụp phim đi!”

“Được rồi, nhanh đi chuẩn bị đi!”

“Được...” Rốt cuộc bác sĩ cũng không cần phải đối mặt với sự tức giận của Giang Minh nữa, lúc ra khỏi cửa, tôi còn trông thấy vẻ mặt thư giãn của ông ấy, tôi giương mắt. “Giang Minh, tôi muốn đi WC!” Phải nhanh lên, tôi không biết người hẩn phải đi khi nào sẽ ra tay.

“Được, tôi cùng đi với chị!”

Giang Minh ở bên ngoài chờ tôi. Vừa bước vào WC, tôi lập tức chạy đến vị trí cửa sổ, nơi này là lầu hai, bên ngoài vừa vặn có một cây khá lớn. Dù hơi lo sợ, tôi vẫn leo lên thùng rác nhà vệ sinh, trèo lên cửa sổ, cẩn thận bảo vệ bụng, cố hết sức vươn chân, ôm lấy thân cây, từ từ leo xuống, chân bỗng nhiên bị trượt, thân mình tôi mất đi trọng tâm, rơi mạnh xuống phía dưới. May là tôi kịp thời vươn người, ổn định thân mình đang trượt xuống, cánh tay lại tránh không được mà ma sát với thân cây, tạo ra một vết máu, tôi cố nhịn đau, chậm rãi trượt từ trên cây xuống dưới. Không còn thời gian nữa, tôi ôm cánh tay bị thương, vội vàng chạy ra khỏi bệnh viện. Điện thoại, điện thoại!

Tìm được một bộ điện thoại công cộng, tôi cầm ống nghe lên, nhưng không tài nào liên lạc được, tắt máy rồi ư?

Sao lại như vậy, tôi lập tức hoảng hốt, thư kí, văn phòng, bạn bè? Nhưng ngoài số di động của Đường Diễm Diễm, tôi không còn nhớ cái gì khác, làm sao bây giờ?

Phải đi tìm anh, tôi lập tức ngăn một chiếc xe taxi lại. “Công ty Đường Triển, làm ơn nhanh lên!”

Diễm Diễm, Diễm Diễm, anh không thể có việc được! Sau một lát ngồi xe, tôi chạy vào đại sảnh, nhưng không có Đường Diễm Diễm, tôi không thể dùng thang máy chuyên dụng.

“Tiểu thư, xin hỏi Đường tổng ở trên lầu sao?” Tôi lo lắng chạy đến quầy tiếp tân.

Cô nàng tiếp tân khinh miệt liếc tôi một cái, nhìn tôi giống như người điên, cánh tay chỉ chỉ là vết thương. “Thực xin lỗi, tổng tài của chúng tôi không tiếp khách vắng lai!”

“Cô...” Tôi nắm chặt tay, không muốn nhiều lời với cô ta, đi thẳng về phía thang máy.

“Tiểu thư, đây là thang máy chuyên dụng!” Bảo vệ ngăn tôi lại.

“Nhưng tôi tìm Đường tổng của mấy người!” Nước mắt tôi rơi xuống, cố chấp chạy về phía thang máy, bảo vệ giữ chặt tôi. “Tiểu thư...”

“Tôi tìm Đường Diễm Diễm, anh nói với anh ấy đi, anh ấy nhất định sẽ gặp tôi, xin anh, nói với anh ấy!” Tôi nắm chặt áo của người bảo vệ, cầu xin: “Anh ấy đang gặp nguy hiểm, tôi xin anh, xin anh nói với anh ấy tôi là Diễm Thương Phi, anh ấy nhất định sẽ gặp tôi!”

“Nhưng tiểu thư...” Bảo vệ khó xử nhìn tôi, họ chỉ là những nhân viên nhỏ bé, làm sao có thể dễ dàng gặp được Đường Diễm Diễm?

Nhìn tôi thật sự đáng thương, bảo vệ không khỏi khó xử: “Thực ra, vừa rồi Đường tổng đã đi ra ngoài rồi!”

“Đi ra ngoài?” Tôi cả kinh, vừa mới... nếu vậy anh nhất định sẽ đi xe... Không... Không, Diễm Diễm!

Tôi gần như phát điên chạy về bãi đỗ xe, nhớ là Đường Diễm Diễm có một bãi đỗ xe đặc biệt, ngay phía sau của tòa nhà Đường Triển.

Diệp Diễm, dừng, trên xe có bom!

Diệp Diễm?

Phía trước, một bóng người đang đứng nói chuyện với một người nữa, chính là Đường Diệp Diễm?

“Diệp Diễm, Diệp Diễm!” Tôi hô lên, bỗng phát giác giọng mình bởi vì kích động mà khàn khàn, run run.

“Diệp Diễm, Diệp Diễm!” Tôi chạy tới. Vẫn còn kịp! Tôi mừng rỡ như điên, Đường Diệp Diễm ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi chạy về phía anh, ngăn ra, do dự.

“Diệp Diễm!” Cho đến khi tôi đến gần, liều lĩnh ôm lấy thắt lưng anh, anh vẫn không nói câu nào.

“Diệp Diễm, Diệp Diễm...” Tôi không ngừng khe khẽ lẩm bẩm tên anh, gắt gao ôm chặt thân mình của anh, cảm giác ấm áp này làm trái tim tôi trùng xuống, may là tôi đã chạy tới!

“Duyệt Duyệt!”

“Diệp Diễm, em còn tưởng...” Còn chưa nói hết, nước mắt đã lập tức rơi xuống, nghẹn ngào, tôi nhìn Đường Diệp Diễm giật mình mà khóc rống lên, thiếu chút nữa tôi tưởng mình đã mất anh.

“Duyệt Duyệt, em...” Nhìn tôi cả người nhếch nhác, Đường Diệp Diễm đau lòng nhíu mi, ôm chặt tôi. “Duyệt Duyệt!” Đã lâu không ôm nhau khiến chúng tôi liều lĩnh, bao gồm cả người đàn ông vừa nãy đang nói chuyện với Đường Diệp Diễm, anh ta nhìn chúng tôi ôm nhau mà hoàn toàn coi thường sự tồn tại của anh ta, đành nhún vai tránh ra.

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệp Diễm buông tôi ra, thâm tình chăm chú nhìn tôi: “Bọn anh định tới đón em, anh đã biết hết mọi chuyện rồi!”

Thân mình tôi cứng đờ. Bọn anh? Mọi chuyện?

“Diệp Diễm, anh nói...” Linh tính của tôi đã dự cảm thấy điềm xấu, tôi nhìn chằm chằm vào anh.

“Qua Nhan tới tìm anh...”

“Cái gì?” Tôi kinh hoàng túm lấy góc áo của Đường Diệp Diễm, gần từng tiếng: “Qua Nhan, nếu vậy... con bé đang ở đâu?”

Không, dừng!

“Cô ấy đang chờ trên xe...” Đường Diệp Diễm còn chưa nói hết, tôi đã thổ hồn hển, thân mình loạn choạng. Qua Nhan... Không... Qua Nhan!

“Qua Nhan...” Tôi hét lên một tiếng, đẩy Đường Diệp Diễm ra, chạy về vị trí xe đỗ, Qua Nhan, Qua Nhan...

“Duyệt Duyệt...”

Tôi liều mạng chạy, tại sao, tại sao Qua Nhan lại đến, tại sao lại chọn hôm nay, không... dừng, ông trời, người không cần tàn nhẫn như vậy.

Tôi đến gần, bóng người cao gầy của Qua Nhan đang ở ngay phía trước, đưa lưng về phía tôi, tôi tinh tường nhìn thấy con bé ấy gờ chìa khóa hồng ngoại lên, ngón cái vừa động...

Không!

“Qua Nhan...” Tiếng hét của tôi đồng thời vang lên cùng một tiếng nổ mạnh, đình tai nhức óc, trong nháy mắt, ánh sáng màu đỏ thấp sáng cả bầu trời, nuốt tất cả mọi thứ xung quanh.

“Không...” Lúc bị dòng khí thật lớn lan đến gần, có người ở phía sau ôm tôi, lấy thân mình che chắn cho tôi, thân mình cao lớn của Đường Diệp Diễm đã thay tôi tiếp toàn bộ những mảnh vỡ bắn ra.

“Qua Nhan... Qua Nhan...” Tôi ở trong lòng Đường Diệp Diễm kêu gào, lửa đỏ ngập trời hoà cả vào trong mắt tôi. “Qua Nhan...”

“Dừng qua đó, Duyệt Duyệt!” Đường Diệp Diễm ôm chặt thân mình đang muốn tiến lên của tôi. “Duyệt Duyệt...”

“Không, không cần, Diệc Diễm, cứu Qua Nhan, mau cứu Qua Nhan!”

“Mau cứu người, cứu người!”

“Dập tắt lửa...”

“Duyệt Duyệt...” Bỗng nhiên, thân mình tôi mềm nhũn, một trận choáng váng đánh úp lại, trước mắt đi ý thức, tôi chỉ nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Đường Diệc Diễm ở bên tai. Qua Nhan, Qua Nhan...

oOo

“Qua Nhan...” Tôi thì thào, tỉnh lại từ trong cơn mê, trước mắt là khuôn mặt lo lắng của Đường Diệc Diễm.

“Duyệt Duyệt!”

“Diệc Diễm, Qua Nhan đâu, Qua Nhan đâu?” Tôi túm lấy góc áo của anh, trợn to mắt.

“Vẫn... đang cấp cứu!” Đường Diệc Diễm khó khăn nói, buông mắt xuống.

“Em muốn đi, em muốn đi!” Tôi lay lay cánh tay của Đường Diệc Diễm. “Diệc Diễm, anh dẫn em đi được không!”

“Nhưng, bác sĩ nói cơ thể của em rất suy yếu, cần phải điều dưỡng!”

“Diệc Diễm, xin anh, đưa em đi, em muốn đi!” Qua Nhan đang trong giờ phút sinh tử, sao tôi có thể nằm ở đây

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm bất đắc dĩ thở dài, cầm lấy áo khoác trên giường mặc cho tôi, đỡ tôi dậy, giúp tôi mang dép vào.

2. Chương 03 + 04

Chương 3 – Bi Thương

Lại là trên hành lang bên ngoài phòng giải phẫu, những tiếng bước chân đầy chết chóc vang lên giữa không gian im ắng làm cho người ta không sao thở nổi. Nỗi sợ hãi dâng trào buộc tôi quay về với khoảng thời gian ba năm trước đây, tôi dường như đã bắt đầu nghe được tiếng hít thở trầm trọng, kinh hoàng của chính mình.

Đường Diệc Diễm đỡ lấy người tôi, từng bước một đi tới, càng ngày càng gần, ánh đèn màu đỏ của phòng giải phẫu loé ra thật chói mắt, tựa như tùy thời có thể cắn nuốt máu người.

Qua Nhan... Qua Nhan... Em không thể có gì bất trắc được!

Tôi tựa vào vai Đường Diệc Diễm, nhìn chằm chằm cửa phòng giải phẫu, khóc không thành tiếng. Qua Nhan, cuối cùng, chị vẫn không thể bảo vệ được em, em rõ ràng là vô tội, nhưng lại bị liên lụy kéo vào. Vì chị, em mới phải nằm trong phòng giải phẫu. Em muốn chị... muốn chị đối mặt như thế nào đây, như thế nào đây Qua Nhan!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm ôm chặt tôi, nhưng trong lòng tôi tất cả đều là băng hàn, như thế nào cũng không thấy ấm áp, Qua Nhan không thể có chuyện gì được!

Những tiếng bước chân dồn dập, Giang Minh đang đến gần, nặng nề thở dốc, trong mắt lộ ra vẻ bối rối, dần dần bước chậm lại.

Tôi ngẩng đầu, ánh mắt hung tợn.

“Là người, tất cả đều do người!” Tôi hồng mắt hướng về phía hắn rít gào. “Tại sao người lại độc ác như vậy? Tại sao?”

Giang minh không nói gì, chỉ bi thiết nhìn tôi. Cho dù không phải hấn cố ý, cho dù hấn cũng bị bất ngờ, hoặc là, hấn chính là hung thủ, làm hại Qua Nhan rơi vào tình cảnh như như bây giờ. Hung thủ còn lại chính là tôi... Nếu không phải vì tôi, Qua Nhan sẽ không đi tìm Đường Diệc Diễm xin giúp đỡ, thế mà chúng tôi... vẫn luôn miệng nói rằng phải bảo vệ con bé, bảo vệ cô em gái yêu thương nhất!

“Người là thằng khốn, người là thằng chẳng ra gì!” Tôi phẫn hận xông lên, hai tay hung hăng đánh tới tấp lên thân thể hấn, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa. “Giang Minh, người không phải là người, tại sao lại làm như vậy, hung thủ!” Tôi gần như phát điên đánh hấn, không ngừng gầm rú, nước mắt trào ra. “Hung thủ, hung thủ!”

Giang Minh đỡ đỡ để mặc cho tôi đánh hấn, thân mình suy sụp dựa vào vách tường, bàn tay gắt gao nắm chặt, tôi vẫn không chịu dừng tay, tất cả mọi thù hận, tức tối, bi thống đều phát tiết trên người hấn.

“Đủ rồi, Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm tiến lại ôm lấy tôi, kéo ra. “Duyệt Duyệt!”

“Ta hận người, hận người...” Giang Minh đang dựa vào tường bỗng nhiên nở nụ cười, buồn bã nhìn tôi.

“Đứng!” Đèn phòng giải phẫu đột nhiên tắt, tất cả mọi người đều dừng lại, tôi tưởng như ngừng thở, quay đầu.

Một lúc lâu sau, cửa mở. Bác sĩ cuối cùng cũng đi ra, kéo khẩu trang xuống, ánh mắt, ánh mắt ý là... Về mặt đó, ánh mắt đó... Ba năm trước đây cũng là ánh mắt như vậy. Tiếc hận, bất lực?

Không... Sẽ không... Qua Nhan, không!

“Thực xin lỗi...mọi người hãy vào gặp mặt lần cuối cùng...”

“Không...” Bác sĩ thậm chí còn chưa nói hết câu, tôi đã xông lên, nắm lấy cánh tay ông ta. “Bác sĩ, không thể nào, không, cầu xin bác sĩ, xin bác sĩ hãy thử lại một lần nữa, không... Bác sĩ, tôi cầu xin bác sĩ!”

“Duyệt Duyệt...”

“Xin... xin bác sĩ... Con bé mới có 16 tuổi!” Con bé vẫn còn trẻ như vậy, tương lai đang tốt đẹp như vậy!

“Cầu xin bác sĩ, cầu xin bác sĩ...”

“Không...” Tại sao, tại sao bắt tôi mất đi hết lần này đến lần khác, tại sao?

Đã muốn khóc không nổi nữa, tôi vô lực giương khoe miệng lên, như thế nào cũng không thể phát ra tiếng, đau đớn đến không thể hô hấp, Qua Nhan, Qua Nhan!

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt, em còn có anh!” Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng nghiêng đầu tôi dựa vào vai anh. “Duyệt Duyệt... Anh vẫn luôn bên em!”

“Qua Nhan, Qua Nhan...” Tôi khàn cả giọng kêu, Qua Nhan, chị xin lỗi... Chị Duyệt Duyệt đã không thể bảo vệ em, là chị đã hại chết em...

oOo

Qua Nhan... Tôi nằm ở trên giường, không ăn không uống, đỡ dần mở to mắt, nước mắt yên lặng rơi xuống. Tại sao lại đối với tôi tàn nhẫn như vậy? Mỗi lần... đều tuyệt tình cướp đi những người tôi quý trọng, tại sao chứ?

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm ngồi xuống bên người tôi. Anh đã ở cạnh tôi suốt một ngày một đêm, kể từ khi từ bệnh viện trở về, anh một tắc cũng không rời khỏi tôi.

“Duyệt Duyệt...” Anh nắm lấy bàn tay tôi, đưa tới bên môi. “Duyệt Duyệt... Cố gắng ăn chút cháo được không?”

Tôi vô lực nhắm mắt lại, nước mắt lại chảy xuống hai bên má.

“Duyệt Duyệt...” Bàn tay ấm áp của anh giúp tôi lau đi nước mắt, giọng anh khàn khàn: “Duyệt Duyệt, em còn có anh... Còn cả... con của chúng ta nữa... em nhớ không?”

“Diệp Diễm...” Tôi khẽ gọi, đau đớn cuộn thân mình lại, Diệp Diễm ôm chầm lấy tôi. “Duyệt Duyệt, vì con, vì Qua Nhan, chắc hẳn cô ấy cũng muốn em được vui vẻ!”

“Cho nên phải đánh đổi bằng mạng sống sao? Có phải những người đối tốt với em sẽ không bao giờ có kết cục tốt đẹp? Tất cả đều bởi vì em, bởi vì em...” Còn chưa nói hết, tôi đã không thể phát ra bất cứ âm thanh nào nữa, run run dựa vào anh. “Diệp Diễm... Em là diêm xấu, những người tốt với em đều phải trả giá bằng tính mạng! Em là kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện!”

“Không phải, không phải như thế! Duyệt Duyệt, tất cả đều đã kết thúc, chúng ta sẽ hạnh phúc!”

“Duyệt Duyệt, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!”

oOo

Ba ngày sau, lễ tang của Qua Nhan được cử hành ở nhà tang lễ. Chỉ trong một ngày, tất cả các tờ báo hàng đầu của thành phố đều đồng loạt đưa tin tập đoàn Giang Nguyên đang lâm vào nguy cơ, khẩn cấp tổ chức họp cổ đông. Tổng tài Giang Minh mất tích trở thành chủ đề nóng hổi để bàn tán.

Hôm nay, Giang Minh cũng không xuất hiện, từ ngày đó ở bệnh viện, hẳn thậm chí ngay cả lần cuối cùng được nhìn Qua Nhan cũng không gặp, cứ biến mất như vậy. Hiện tại... hẳn nhất định rất đau khổ, rất tự trách!

Đáng lắm! Hẳn cả đời đều phải sống trong sự khiển trách của lương tâm, giống như tôi. Bởi vì đều do chúng tôi, đều do chúng tôi khiến Qua Nhan bị liên lụy, là chúng tôi đã hại chết con bé, chúng tôi... đã tự tay bóp chết sinh mệnh nhỏ nhoi của Qua Nhan, cả đời này, chúng tôi đều phải sống trong đau khổ!

“Bà tới đây làm gì?” Tôi bỗng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, Lí Hồng mặc một bộ trang phục màu đen xuất hiện ở linh đường. Tôi không khống chế nổi cảm xúc, lập tức kích động!

“Con bé cũng là do tôi nuôi lớn, tôi đến nhìn con bé, thay mặt Giang Minh thắp một nén hương!” Lí Hồng thông dong tháo mắt kính, ánh mắt không che giấu nổi sự mệt mỏi.

“Hắn không xứng!”

“Tiểu Phi, Giang Minh cũng rất tự trách bản thân mình. Ngay cả chuyện của tập đoàn Giang Nguyên nó cũng không thêm quản. Cái chết của Qua Nhan là một sự đả kích rất lớn đối với nó!”

“Vậy thì thế nào? Hẳn tốt nhất là đi tự thú, nói là tất cả đều do hắn chủ mưu. Trừ khi hắn chết đi, nếu không cho dù ở trong tù hắn cũng sẽ không được an bình!”

“Tiểu Phi!” Sắc mặt Lí Hồng trầm xuống, tức giận đến cả người phát run, phẫn hận nhìn tôi. “Qua Nhan là tự đi tìm chết, trách được ai? Nói cho cùng, con bé còn không phải làm người chết thay cho kẻ khác...”

“Nơi này không chào đón bà, đi đi!” Tôi nhịn xuống, cố gắng không phát hỏa, không muốn khắc khẩu với bà ta ở trước mặt bao nhiêu người.

“Diệp Sương Phi, Qua Nhan như thế nào cũng coi như là con gái nuôi của tôi. Đừng tưởng rằng cô...”

“Lí nữ sĩ!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên đánh gãy tiếng quát của Lí Hồng. Đường Diệp Diễm một thân âu phục đen, sau lưng anh còn có thêm vài người đàn ông nữa đi theo, tiến vào linh đường. Lí Hồng co quắp liếc anh một cái, cổ họng ậm ừ, mang theo mặc kính.

“Bạn cả một ngày rồi, mệt không?” Đường Diệp Diễm đi đến bên người tôi, không thêm để ý đến sự tồn tại của Lí Hồng, khẽ vuốt khuôn mặt mệt mỏi của tôi. Tôi lắc đầu, so với những gì Qua Nhan đã làm cho tôi, thế này đâu có đáng gì? Tôi là một người chị thất bại, vĩnh viễn đều thua thiệt những người quan tâm đến tôi.

“Lí nữ sĩ, nếu không có việc gì bà có thể đi được rồi! Tôi không muốn bà quấy rầy bạn gái của tôi!”

“Cậu!” Lí Hồng không nhịn được quần bách, lập tức dũa cựa liếc nhìn bụng của tôi. “Bạn gái? Nghe nói Đường tổng tài cách đây không lâu vừa mới đính hôn. Tôi nghĩ, cậu trước tiên vẫn nên làm rõ, đứa trẻ trong bụng cô ấy có phải là của cậu không đã!”

“Bà...” Thân mình Đường Diệc Diễm cứng đờ, hận không thể giết chết Lí Hồng, trong mắt rực lên lửa giận. Lí Hồng hơi run run, lui về phía sau vài bước, tay nắm chặt túi xách, nhưng vẫn quật cường trừng mắt nhìn Đường Diệc Diễm.

“Bà đang muốn con trai mình bị chết càng khó coi phải không?”

Lí Hồng biến sắc, cổ tỏ ra trần tĩnh: “Đường Diệc Diễm, đừng tưởng rằng bây giờ con trai tôi xảy ra ra chút chuyện là cậu có thể muốn làm gì thì làm, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!” Trong mắt Lí Hồng có nhiều hoang mang, nhưng vẫn tỏ vẻ không có gì lo lắng.

“Vậy à? Vậy thì tốt thôi, gọi con trai bà đến đấu với tôi đi. Dù sao thì một trận đấu không có đối thủ rất không thú vị!” Đường Diệc Diễm đưa cợt, khuôn mặt của Lí Hồng trắng bệch, trừ bỏ cắn chặt răng, cũng không tìm được lý do phản bác.

“Không cần tôi phải tự mình tiễn khách đấy chứ!”

Lí Hồng phần hận liếc tôi một cái: “Diệp Thương Phi, đừng tưởng rằng cô đi theo người đàn ông này là đã sung sướng!” Ném lại một câu ngoan độc, Lí Hồng tức giận xoay người rời đi.

Tôi nhìn Đường Diệc Diễm, vẻ căng thẳng trên mặt anh vẫn còn chưa rút đi, hung tợn nhìn theo bóng Lí Hồng. Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, mấy ngày nay, anh đều an ủi, khuyên nhủ tôi, một chữ cũng không nhắc đến những ngày tôi bị giam lỏng ở chỗ Giang Minh. Anh... có nghi ngờ tôi không? Dù sao tôi cũng ở đó lâu như vậy, tôi... có nên giải thích một chút hay không? Tôi quay đầu, nhìn ảnh chụp của Qua Nhan trên linh đường, một cổ chưa xốt bỗng dâng lên trong lòng. Qua Nhan... mọi chuyện đã trở nên như vậy, chị còn xứng đáng để hưởng phúc sao?

Hai ngày sau tang lễ của Qua Nhan, tôi lại trở về ngôi nhà mới. Đường Diệc Diễm mỗi ngày đều trở về chăm sóc tôi, tựa như tất cả đã khôi phục như trước. Chỉ có điều, chúng tôi đều hiểu rằng, cái chết của Qua Nhan đã làm ọi thứ từ trước đến giờ trở nên xa xôi. Tôi mỗi ngày đều buồn bực không vui, một mình ngồi lặng trong nhà ngắm người, chỉ có buổi tối, khi Đường Diệc Diễm trở về tôi mới có cảm giác hình như mình vẫn còn sống.

“Duyệt Duyệt, chúng ta đi du lịch Nhật Bản nhé!” Hôm nay, Đường Diệc Diễm trở về nhà bỗng nhiên nói với tôi như vậy.

Du lịch? Lại là Nhật Bản?

Tôi chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh. Nhắc tới Nhật Bản, tôi không khỏi vẫn có chút để ý, thậm chí tôi còn bắt đầu nghi ngờ anh không biết chừng lại...

“Lần này, chúng ta cùng đi!” Đường Diệc Diễm dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của tôi, mở lời đánh gãy sự băn khoăn tôi.

Anh ôm chặt lấy tôi. “Anh đã xem trên mạng rồi, kỳ hoa nở còn chưa chấm dứt, bây giờ chúng ta qua đó vẫn còn kịp!”

Nhưng...

Tôi nghi hoặc nhìn anh: “Đường thị... không thành vấn đề sao?” Thực ra tôi định hỏi anh là vị hôn thê Phác tiểu thư không thành vấn đề sao? Dù gì thì Đường thị cũng chỉ vừa mới khôi phục, Đại Hàn điện tử kiềm giữ cổ phần của công ty vẫn là một vấn đề. Nếu chuyện của chúng tôi rơi vào tai bọn họ... Thực ra, đã nhiều ngày nay tôi cũng biết được một chút tin tức qua ti vi. Tuy rằng Giang Minh vẫn chưa lộ diện, Lí Hồng tuyên bố chính thức thay thế con trai tiếp quản tập đoàn Giang Nguyên. Như vậy mà không đối với Đường Diệc Diễm cấu thành uy hiếp sao? Vạn nhất, tập đoàn Giang Nguyên cũng giống Đường Diệc Diễm, bị bức đến đường cùng quay ra phản kích, thời điểm hỗn loạn như vậy, chỉ sợ không thích hợp tay trong tay đi du lịch!

“Anh cũng lâu rồi chưa được nghỉ ngơi, đúng lúc này có cơ hội!” Đường Diệc Diễm thấy bộ dáng nhú mi khổ sở của tôi bèn thoải mái cười. Ngón tay sủng nịch điểm nhẹ lên mũi tôi: “Tin anh đi! Nói gì đi nữa, mẹ vui vẻ, cục cưng mới có thể khỏe mạnh trưởng thành nha!” Đường Diệc Diễm vươn tay ra, nhẹ nhàng mơn

trốn bụng của tôi, trong mắt tất cả đều là nhu tình, làm cho người ta đắm chìm trong đó không thể tự kiềm chế!

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên sự lo lắng, tôi dựa vào vòng tay ôm của Đường Diệc Diễm.

“Tóm lại, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát!” Đường Diệc Diễm rút tay về, tôi hoang mang ngẩng đầu lên. Ngày mai, có phải là quá nhanh rồi không, thật sự không thành vấn đề sao?

“Được rồi, bây giờ chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!” Đường Diệc Diễm dường như không muốn để tôi có thời gian nói “có thể chứ”, lập tức kéo tay tôi đứng dậy. “Đi thay quần áo đi, hôm nay em muốn ăn gì?”

Xem ra Đường Diệc Diễm đã hạ quyết định, tôi cũng không muốn tiếp tục cùng anh dây dưa đề tài này. Anh vốn dĩ đã quyết định đi, thực sự, tôi cũng rất muốn rời khỏi nơi này.

Vì thế tôi ngoan ngoãn đi thay quần áo. Sau khi cùng Đường Diệc Diễm ăn cơm về, anh quả nhiên bắt tay vào việc liên hệ với khách sạn sắp xếp phòng. Anh không ngừng gọi điện thoại. Buồn chán, tôi cũng chỉ biết lên mạng, lại phát hiện mình đã lâu chưa lên đây. Mẹ tôi đã gửi cho tôi không ít thư. Thế này mới nhớ, cũng phải vài tháng rồi tôi không liên lạc với ba mẹ. Thật đúng là bất hiếu! Tôi nhanh chóng trả lời thư của mẹ, tìm cả đồng lý do, nhưng cũng không chịu gọi điện thoại. Tôi sợ tâm trạng mình bây giờ sẽ làm mẹ phát hiện ra điều gì đó. Tôi không muốn ba mẹ lo lắng, tôi cũng không biết phải nói với họ chuyện của Qua Nhan như thế nào nữa, tất cả... chờ có cơ hội rồi nói sau. Bằng không, cũng chỉ tăng thêm bi thương mà thôi! Tôi đại ra nhìn lời nhắn của mẹ trên màn hình, xem đi xem lại, bất tri bất giác nước mắt lại bắt đầu đảo quanh. Mang thai hình như khiến cho người phụ nữ trở nên dễ khóc!

Thật lâu sau, tôi tắt máy tính, khẽ thở dài. Vừa xoay người đã thấy Đường Diệc Diễm tựa vào cửa nhìn tôi. Tôi ngẩn ra, anh đã đứng ở đó từ lúc nào?

“Diệc Diễm!” Tôi quần bách nhắm mắt lại, không muốn bị anh phát hiện ra đôi mắt sưng đỏ của tôi!

Đường Diệc Diễm đi về phía tôi, ngón cái nhẹ nhàng kéo khuôn mặt của tôi qua, trong mắt tất cả đều là đau lòng: “Lúc anh không có ở bên cạnh, em mỗi ngày đều ở nhà trộm khóc như vậy sao?”

“Em...”

“Duyệt Duyệt... Tất cả đều đã trôi qua, đừng suy nghĩ gì nữa, được không? Bây giờ em hãy chỉ nghĩ đến anh, nghĩ đến cục cưng, nghĩ về tương lai tốt đẹp của chúng ta!”

“Diệc Diễm...” Tôi dựa vào lòng anh, nghe từng nhịp tim đập của anh truyền đến bên tai, bỏ qua được sao? Nhiều người hy sinh như vậy, tôi còn có thể có được hạnh phúc sao?

“Nhìn xem, em lại nhú mày rồi!” Đường Diệc Diễm không vui đưa tay lên, vuốt ve hai hàng lông mày đang nhú lại của tôi.

“Diệc Diễm!” Anh nói tất cả đã kết thúc. Nhưng tại sao, em vẫn cảm thấy bất an như vậy. Có phải vì vốn dĩ tưởng rằng có thể một đường chạy tới đích, lại bỗng nhiên phát hiện ra nhiều khúc quanh co, là không thích ứng, hay là quá vui sướng?

Diệc Diễm, thật sự mệt mỏi quá! Hy vọng, tất cả đã thật sự kết thúc!

Chương 4 -Ngọt ngào

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi mơ mơ màng màng theo Đường Diệc Diễm lên máy bay, cho đến khi ngồi xuống ghế da mềm mại của khoang hạng nhất, tôi vẫn không thể tin được, chúng tôi cứ như vậy mà rời khỏi, không có gánh nặng gì, bỏ hết tất cả, thoải mái tự tại đi ra nước ngoài du lịch?

Tôi lặng lẽ ngồi, Đường Diệc Diễm sẵn sàng đưa cho tôi một ly sữa. Tôi đón lấy, mắt nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ của tiếp viên hàng không. Hâm mộ? Có một người đàn ông xuất sắc như vậy sẵn sàng bên cạnh, nhìn Đường Diệc Diễm bộ dáng thật cẩn thận che chở tôi, trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào. Đúng vậy, vì đứa nhỏ, vì Qua Nhan, tôi không nên tiếp tục rầu rĩ không vui. Cuộc sống không phải vẫn phải tiếp diễn hay sao? Đã trải qua nhiều gian khổ như vậy, chờ đợi chúng tôi sẽ là một tương lai tốt đẹp.

Diệc Diễm, nhất định như vậy! Mang thai khiến tôi trở nên thèm ngủ. Tôi dựa vào bả vai Đường Diệc Diễm, vừa tỉnh lại, máy bay đã hạ cánh ở sân bay New Chitose, Hokkaido. Đường Diệc Diễm nắm tay tôi,

kéo hành lý, vừa mới đi ra cửa sân bay, đã có một người đàn ông cung kính đứng ở đó, mỉm cười với chúng tôi, phía sau là một chiếc xe sang trọng.

Tôi hoang mang nhìn Đường Diệc Diễm. Đây là?

Đường Diệc Diễm chỉ mỉm cười, người lái xe đặt hành lý vào cốp cho chúng tôi. Vừa ngồi xuống, người đàn ông bỗng nói với Đường Diệc Diễm điều gì đó, ngoài một vài từ ngữ đơn giản, còn lại tôi đều không hiểu, nhưng nhìn bộ dáng khiêm tốn của ông ta, hẳn là rất kính sợ Diệc Diễm.

“Diệc Diễm, anh quen ông ấy à?” Rốt cuộc, tôi không thể chịu được tò mò, bèn mở miệng hỏi.

Đường Diệc Diễm quay đầu nhìn tôi, khẽ cười: “Là tổng tài của một công ty thương mại ở Nhật Bản, muốn cùng Đường thị hợp tác một số dự án. Biết anh muốn đến Nhật Bản để thảo luận về việc kinh doanh, anh nói với ông ấy là chỉ tập trung một vài ngày để tôi cùng vợ đi thăm quan, kết quả ông ta đã nghĩ ra cách này, đến sân bay Sapporo mất một tiếng, em còn có thể nghỉ ngơi một chút!”

Vợ? Tôi ngẩn ra, vừa rồi, người đàn ông Nhật Bản đó cười cười nhìn tôi, Diệc Diễm nói với ông ta rằng tôi là vợ của anh?

Khóe miệng bất giác cong lên. Vợ!

...

“Đúng rồi, Diệc Diễm, người ta nói đàn ông Nhật Bản đều theo chủ nghĩa Sô vanh*, anh nói có phải hay không?” Đột nhiên rất tò mò, tôi nhìn người đàn ông đang giúp chúng tôi cất hành lý, ông ta chẳng phải là tổng tài sao? Còn giúp chúng tôi chuyển hành lý?

“Muốn biết à?”

“Ừm!” Thuận miệng hỏi một chút mà thôi, không được ư?

“Hiểu rồi!”

“Gì cơ?”

“Sau này sẽ nói cho em!”

“A!” Anh ôm tôi, ánh mắt liếc về phía người đàn ông Nhật Bản kia, khóe miệng cong lên, sao tôi lại cảm thấy vẻ mặt của anh là lạ! Trên xe, Đường Diệc Diễm tiếp nhận văn kiện người đàn ông đó đưa cho, hai người cùng bàn bạc. Đó là một chiếc xe xa hoa, tủ lạnh, TV, cái gì cần có đều có. Chỉ là trong tủ lạnh toàn thực phẩm đông lạnh, Đường Diệc Diễm không cho tôi ăn, nội dung trong TV hoàn toàn xem không hiểu. Tôi nhàm chán ngồi một bên, Đường Diệc Diễm cúi đầu nhìn văn kiện, nghe người đàn ông Nhật Bản giảng giải, thỉnh thoảng lại gật đầu, đây vẫn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy dáng vẻ của anh khi làm việc. Buông mắt xuống, nhâm nhi khóe miệng, ngẫu nhiên, anh sẽ nhìn tôi, ánh mắt hời hợt, sợ tôi không quen với nơi này.

Một người đàn ông xuất sắc như thế, còn yêu tôi! Đây... Có lẽ là niềm an ủi duy nhất trong cuộc sống của tôi, Diệc Diễm, có anh bên cạnh là đủ rồi!

Xe vững vàng chạy, bên tai, tiếng Đường Diệc Diễm bàn bạc với người đàn ông kia càng ngày càng mơ hồ, tôi ngáp liên tục, nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế, hiện tại tôi hoàn toàn là một con sâu ngủ, vừa ngủ trên máy bay, mà giờ đã lại mệt mỏi. Mí mắt càng ngày càng trầm trọng, trong mơ hồ, có người dùng hai tay nhẹ nhàng ôm chầm lấy tôi, đầu tôi được gối lên thứ gì đó mềm mại, ấm áp. Tôi theo bản năng tìm một vị trí thoải mái, gặt gao tới gần nguồn ấm, thật thoải mái, cả đời cũng không muốn rời khỏi!

Đột nhiên tỉnh lại trong lòng Đường Diệc Diễm, bên tai là tiếng tim đập của anh, tôi mở đôi mắt nhấp nhem, đỉnh đầu lập tức vang lên giọng nam khàn khàn: “Tỉnh rồi sao?”

“Diệc Diễm?” Tôi đã ngủ bao lâu? Nhú nhú mắt.

“Em nhanh như vậy đã biến thành tiểu trư lười mất rồi!” Đường Diệc Diễm ôm tôi, trong mắt chút không che giấu sự yêu chiều, bàn tay ôn nhu mơn trớn hai má hồng nhuận của tôi, tôi ngượng ngùng hạ mi mắt,

liếc nhìn người đàn ông Nhật Bản đang ngồi bên kia, ông ta chỉ nhìn tôi cười, tôi xấu hổ mấp máy miệng, ngửa đầu. “Người ta đang nhìn kìa!”

“Ông ta nghe không hiểu!” Đường Diệc Diễm thần nhiên nhún vai: “Sao nào, anh sủng người phụ nữ của anh, có cái gì không đúng?”

Tôi không nói gì, thật đúng là bữa bãi, nhưng anh là Đường Diệc Diễm không phải sao? Trong mắt chỉ có người đàn ông của tôi!

“Hai người nói xong rồi sao?”

“À, còn có chút vấn đề!”

“Vậy à?” Còn chưa đồng ý ư?

“Anh nói lúc xuống xe sẽ cho ông ta một câu trả lời thuyết phục!”

Tôi nhú mi, nhìn Đường Diệc Diễm nghiền ngẫm cười, xuống xe? Nếu được, trực tiếp đồng ý không phải ổn rồi sao, tại sao nhất định phải chờ tới lúc xuống xe?

Cuối cùng, xe vững vàng dừng lại ở bên ngoài khách sạn, Đường Diệc Diễm nắm tay tôi xuống xe, người đàn ông Nhật Bản kia thần sắc khẩn trương nhìn chúng tôi, giống như chờ đợi thời khắc tuyên án của mình, khuôn mặt căng thẳng, trái lại, Đường Diệc Diễm vô cùng thoải mái tự nhiên.

Anh nhìn tôi một cái, nói với người đàn ông kia điều gì đó, thỉnh thoảng lại nhìn tôi, khiến tôi không hiểu ra làm sao. Một lúc lâu sau, người đàn ông kia bỗng nhiên kêu lên, dọa người ta nhảy dựng, ông ta mừng rỡ như điên, bắt tay với Đường Diệc Diễm, cuối cùng, lại nhìn về phía tôi, nhưng... cung kính cúi đầu chín mươi độ với tôi!

Trời ạ, tôi kinh hách không nhỏ, trốn phía sau Đường Diệc Diễm, người đàn ông này vẫn càng không ngừng cúi đầu khom lưng với tôi, trên mặt là mừng như điên, ông ta đang làm gì, tại sao bỗng nhiên lại có bộ dáng vô cùng cảm kích như vậy?

“Diệc Diễm!” Tôi xấu hổ cầm lấy góc áo Đường Diệc Diễm, cầu cứu nhìn anh, người đàn ông kia lại cúi đầu đối với tôi.

Đường Diệc Diễm đầu tiên khẽ cười, sau đó ôm tôi: “Anh nói với ông ta, bởi vì vợ tôi cho nói đây là một hợp đồng kinh doanh tốt, cho nên tôi đồng ý!”

“Cái gì?” Chẳng trách ông ta... Tôi bình tĩnh, thăm oán trừng mắt nhìn Đường Diệc Diễm đang áy náy cười. “Sao anh lại...”

“Không phải là em tò mò đàn ông Nhật Bản có theo chủ nghĩa Sô vanh hay không sao? Bây giờ đã biết rồi chứ?” Đường Diệc Diễm đá lông nheo với tôi, biểu tình nghịch ngợm.

“Anh... thật sự rất ác liệt!” Tôi dán vào ngực anh. “Anh nói với ông ta là đừng cúi đầu nữa, mặt mặt chết đi được!”

Nhìn tôi xấu hổ đỏ mặt, Đường Diệc Diễm cười đến càng thoải mái, sau đó nhìn chăm chăm tôi, mỉm cười nói vài câu với người đàn ông Nhật Bản kia, quả nhiên ông ta không cúi đầu nữa, trước khi đi vẫn còn cảm kích nhìn tôi, nói một câu, rồi mới xoay người lên xe.

Câu này tôi nghe hiểu.

“Chúc hai vị vĩnh viễn hạnh phúc!”

Hạnh phúc? Tôi ngẩng đầu nhìn Đường Diệc Diễm, anh đang nhìn tôi đầy nhu tình, tôi nghĩ, chúng tôi đã có được hạnh phúc!

oOo

Đây là khách sạn du lịch nổi tiếng nhất ở Sapporo, Đường Diệc Diễm đem hành lý giao cho nhân viên đưa đến phòng, rồi đưa tôi đến nhà hàng. Nơi này vô cùng xa xỉ, làm người ta tấp lưởi, càng khó có thể ngờ là,

Đường Diệc Diễm đến tận đây rồi mà vẫn muốn duy trì thói quen “cổ quái” của anh. Nhìn nhân viên khách sạn mang ra một bộ đồ ăn mới, tôi bất đắc dĩ lắc đầu.

“Duyệt Duyệt, bây giờ em đang mang thai, không nên ăn linh tinh, muốn ăn gì nào?” Đường Diệc Diễm cầm thực đơn hỏi tôi, Nhật Bản là quốc gia có nhiều đồ ăn sống, hầu hết thức ăn hẳn là không thích hợp với tôi.

“Em muốn ăn thịt xé xào kiểu Tứ Xuyên!” Tôi đột nhiên muốn ăn, sau khi mang thai, khẩu vị của tôi trở nên rất kỳ quái, có đôi khi mỗi thứ muốn ăn một chút, giống như lúc này, ở Nhật Bản, tôi bỗng nhiên rất muốn ăn thịt xé xào kiểu Tứ Xuyên.

Đường Diệc Diễm ngăn người, có lẽ không ngờ tôi sẽ nói như vậy.

“Em... cũng không biết, chỉ là bỗng nhiên rất muốn ăn!” Tôi vô tội nhìn anh, thực ra suy cho cùng là cực kỳ muốn ăn đấy chứ, hoặc có lẽ ở cùng với anh một thời gian dài, cũng học được kiểu thích gây khó dễ cho người khác giống anh.

Đường Diệc Diễm nhìn tôi cười, khép thực đơn lại. “Không thành vấn đề!”

Thật sao? Tôi hoài nghi, nhà hàng có đầu bếp Trung Quốc?

Đường Diệc Diễm quay đầu dặn người phục vụ, tôi lập tức thấy vẻ mặt ngượng ngịu của anh ta, nhưng vì vốn được huấn luyện chuyên nghiệp, cho nên anh ta vẫn gặt đầu, tỏ vẻ trấn tĩnh đi về phía nhà bếp.

“Duyệt Duyệt, anh phát hiện, bây giờ em đã vượt qua anh rồi!” Đường Diệc Diễm nghiêng ngẫm nhìn tôi, tôi đương nhiên biết anh nói cái gì, khiến cho đầu bếp gặp phiền toái sao? Tôi chu miệng: “Là cực kỳ của anh muốn ăn đấy chứ!”

“Ha ha ha!” Đường Diệc Diễm lần đầu tiên thoải mái cười như vậy, đến Nhật Bản, dường như tất cả phiền não đều biến mất.

“Chúng ta ngồi đây chờ đầu bếp nấu “thịt xé xào kiểu Tứ Xuyên” đi!” Đáng giá chờ mong! Cuối cùng, đợi một lúc, người phục vụ đã đi ra, trên tay bưng một món ăn, theo sau là một người đàn ông, một thân đồng phục đầu bếp, trên đầu đội một chiếc mũ cao.

Đầu bếp bước đi lên phía trước, bảo người phục vụ đặt đồ ăn lên bàn, rồi cung kính mở nắp ra. Một mùi thơm toả ra, hương vị lại cảm thấy là lạ, rất thơm, nhưng không phải thịt xé xào kiểu Tứ Xuyên, nhìn kĩ thì giống nhưng cũng không hoàn toàn giống!

Tôi ngẩng đầu, tinh tường nhìn những giọt mồ hôi của người đầu bếp.

Ông ta kiểng nhìn tôi và Đường Diệc Diễm, đứng thẳng thân mình, có lẽ đang bắt đầu giới thiệu thức ăn, tôi nghe không hiểu, nhưng lại thấy khoẻ miệng Đường Diệc Diễm bắt đầu nhin không được mà cong lên, cuối cùng, anh không kìm được, cười thành tiếng, đầu bếp xấu hổ đứng tại chỗ.

Đường Diệc Diễm nói vài câu, hai người lập tức rời khỏi, tôi hoang mang nhìn anh, chờ anh giải thích.

“Ném thử trước nhé?” Đường Diệc Diễm gấp một ít đến bên miệng tôi. Tôi nuốt xuống, ăn ngon, nhưng chắc chắn không phải là hương vị của thịt xé xào kiểu Tứ Xuyên, ít nhất cũng không phải thuần khiết!

“Người vừa rồi là đầu bếp biết nấu đồ ăn Trung Quốc, nhưng ông ta chỉ học các món ăn Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên không rõ lắm. Ông ta nói sau này nhất định sẽ bù lại, còn về món này, là họ nhìn công thức trên mạng mà nấu lại!” Đường Diệc Diễm phiên dịch một cách đơn giản cho tôi nghe. Tôi nghĩ đầu bếp không chỉ nói từng đó, nhìn ông ta mới vừa rồi còn thao thao bất tuyệt, hơn một nửa còn có vẻ ngượng ngịu thực Trung Quốc không ít, món ăn làm từ nguyên liệu và gia vị gì, nhưng bản chất là vì lời nói của Đường Diệc Diễm, tôi cười ra tiếng, hoàn toàn có thể tưởng tượng được họ ở trong bếp đã luống cuống tay chân như thế nào, đều là bởi vì một khách hàng khó chơi, hơn nữa không thể đắc tội!

Thật sự, tôi dường như xấu xa hơn, trở nên giống người đàn ông bên cạnh, thích làm cho người ta xấu mặt! Khoái trá vẫn chưa chấm dứt, vốn muốn đi dạo chợ đêm ở Sapporo, nhưng không may, mỗi mệc lại bắt đầu tìm đến với tôi.

Trở lại phòng, tôi vội vàng nằm lên giường, quá lười biếng, thậm chí không muốn di chuyển cả ngón tay. Mang thai thật sự rất vất vả, cảm giác ốm nghén về cơ bản đã trôi qua, kế tiếp, ngoài buồn ngủ, ăn nhiều, từng cơn đau ở xương sống thắt lưng lại theo nhau mà đến, chân thường xuyên bị rút gân đến run lên!

“Duyệt Duyệt, tắm rửa một chút rồi hẵng ngủ!” Đường Diệc Diễm ngồi xuống bên người tôi, giường lồm xướng một chút. Mất cả chân được anh nắm trong tay, nhẹ nhàng xoa cho tôi. “Hôm nay vẫn bị rút gân sao?”

Tôi vui mặt trong chăn, than nhẹ một tiếng, lắc đầu! Một lát sau, cảm giác thoải mái theo lòng bàn chân lan tràn khắp người.

“A, dễ chịu quá, còn bên kia nữa, ừm, chính là chỗ đó! A, ừm, đúng!” Ngay từ đầu tôi vẫn nhắm mắt lại, thoải mái kêu khẽ, một chút cũng không phát hiện giọng nói của mình có bao nhiêu ái muội.

“Tắm rửa, đi ngủ!” Đường Diệc Diễm bỗng nhiên buông mắt cá chân của tôi ra, lực đạo có chút hơi mạnh, giọng khàn khàn.

Tôi quay đầu lại, không hiểu sao bỗng nhiên anh lại như vậy, nhìn thấy vẻ mặt kìm nén của Đường Diệc Diễm, như thể chịu áp lực điều gì?

“Diệc Diễm!” Tôi gọi anh, anh ngồi thẳng người, xoay lưng về phía tôi, tay nắm chặt, đặt ở mép giường. Là tôi... chọc giận anh sao? Tôi hoang mang nhíu mi, tìm tòi trong đầu tới nửa ngày, vẫn không phát hiện mình có hành động gì làm anh tức giận, hay là, anh hầu hạ tôi nên mới tức giận?

Sao trẻ con quá vậy?

Tôi ngồi dậy, từ phía sau ôm chặt anh. “Diệc Diễm...” Vẫn là thiếu gia lớn nhất, gần đây anh thật sự vì tôi mà thay đổi nhiều như vậy, nhưng tôi lại lập tức cảm giác được thân mình anh run lên.

“Diệc Diễm, anh làm sao vậy?” Tay ôm cổ anh, bàn tay đặt trên ngực anh, tôi không thể nhìn thấy khuôn mặt của anh, bèn quỳ ở sau người ôm anh. “Nếu không, em cũng giúp anh xoa bóp chân?” Cùng lắm thì tôi cũng giúp anh xoa bóp chân, bởi thường trở lại!

Đường Diệc Diễm thở dài, kéo bàn tay tôi xuống phía dưới, rốt cuộc, tôi đã hiểu vì sao lại có vẻ mặt ảm đạm, dưới tay là hạ thân nóng bỏng gắng gượng của anh.

Giọng nói đầy bất đắc dĩ của Đường Diệc Diễm vang lên bên tai tôi: “Em nên... dịu dàng ở nơi này!”

“Đường Diệc Diễm!” Tôi xấu hổ muốn rút tay về, hai má nóng bừng. Sau khi trở về, tuy rằng chúng tôi cùng nằm chung một giường nhưng không hề sinh hoạt vợ chồng, có lẽ sợ tâm trạng tôi còn chưa khôi phục, hoặc là sợ tôi bị thương, mỗi đêm, anh đều ôm tôi ngủ, nhưng tuyệt đối không có hành động nào khác!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm nắm chặt tay ôi, cánh tay anh nhẹ duỗi ra, tôi đã an vị trong lòng anh, trước mắt là đôi mắt chứa đầy khát vọng ái dục của anh. “Anh...yêu em!”

Tay anh bắt đầu không chịu khống chế vuốt ve khắp người tôi, hơi thở nóng bỏng xuy phát trên cổ tôi.

“Diệc... Diệc Diễm!” Tôi khó nhịn ôm chặt anh, thân mình không tự chủ được tới gần anh hơn, nhưng... nhưng...

“Con...”Tôi khó chịu nói, tay run run cầm lấy tay anh. “Con...”

“Duyệt Duyệt, anh đã hỏi bác sĩ, ông ấy nói không thành vấn đề, anh sẽ cẩn thận!” Đường Diệc Diễm đem tay của tôi dịu dàng phóng tới bên môi. “Chỉ cần... Chỉ cần em đồng ý! Em đồng ý không?”

Sao lại hỏi tôi như vậy? Chúng tôi cũng không phải.. anh lại còn đến hỏi bác sĩ vấn đề này?

“Em đồng ý không? Duyệt Duyệt!”

Đừng hỏi, tôi thẹn thùng dựa vào vai anh, khẽ gật đầu, đừng hỏi tôi chứ, mặt mặt như vậy, thực ra tôi cũng muốn, muốn được anh ôm ấp, yêu thương!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm chiếm được cổ vũ của tôi, kích động ôm chặt tôi, thật cẩn thận đặt tôi trên giường, thân mình khẽ xoay, mị hoặc cười với tôi: “Em ở trên?”

Mặt tôi đỏ bừng, xấu hổ vô cùng, vùi đầu vào ngực anh, thân mình nhẹ nhàng dán vào người anh.

“Diệc Diễm...”

oOo

Nhờ phúc của Đường Diệc Diễm, cho thiếu gia ăn no rồi, tôi toàn thân vô lực mặc anh tắm cho sạch sẽ, thơm ngào ngạt ôm anh đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, kế hoạch ban đầu là tới Furano ở Hokkaido ngắm hoa oải hương, nhưng tôi thật sự quá mệt mỏi, giữa trưa vẫn còn ở trên giường. Bất đắc dĩ phải chậm lại một ngày, mà Đường Diệc Diễm cũng ở trên giường cùng tôi suốt một ngày, thức ăn anh cũng gọi dịch vụ phòng. Thời gian này, tôi ngủ anh cũng ngủ, tôi tỉnh anh cùng tôi nói chuyện, tuy anh rất muốn tôi, nhưng anh cũng không muốn hành trình lại bị chậm lần nữa.

Mà hạnh phúc, có lẽ chính là khi mở mắt, được nhìn thấy người mình yêu thương!

Không biết đã ngủ bao lâu, tôi mở mắt ra, là bộ dáng say ngủ của Đường Diệc Diễm. Tay tôi nhẹ nhàng xoa hai má anh, quyến luyến. Diệc Diễm... nếu hạnh phúc vĩnh viễn dừng ở giờ khắc này, thật là tốt biết bao! Nhiều hy sinh như vậy đổi lấy hạnh phúc!

Hãy cho tôi tham lam một chút, thậm chí, sau khi về nước, anh không còn hoàn toàn thuộc về tôi. Thậm chí, ở trong lòng anh, có lẽ còn có điều quan trọng hơn so với tôi, ít nhất lúc này, để chúng tôi hoàn toàn có được nhau.

“Em thật sự là đồ quỷ thích khóc!” Giọng Đường Diệc Diễm từ từ vang lên, trước mắt là một đôi mắt sáng ngọc chậm rãi mở ra, nhìn tôi. “Duyệt Duyệt, sao lại khóc?”

“Đâu có!” Tôi nói dối, che giấu nỗi ưu thương của mình. Chỉ là sợ hãi, sợ mất đi niềm hạnh phúc này, trải qua nhiều chuyện như vậy, càng muốn quý trọng, lại càng sợ hãi mất đi!

“Vậy đây là nước sao?” Đường Diệc Diễm nhăn mày, đôi môi ấm áp điểm nhẹ nước mắt ở khóe mắt tôi.

“Duyệt Duyệt, sau này, không ai có thể khiến em khóc!” Đường Diệc Diễm son sắt thề, nhìn tôi: “Anh sẽ không để Diệp Sương Phi phải rơi một giọt nước mắt!”

“Ngốc ạ! Có đôi khi, hạnh phúc cũng rơi nước mắt mà!” Tay tôi đặt trên cổ anh, chủ động đưa lên đôi môi của mình, hôn anh. “Diệc Diễm... Em yêu anh!”

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm kích động ôm chặt tôi, thân mình run run.

“Chết tiệt!” Một lúc lâu sau, bỗng nhiên vang lên tiếng anh thất bại gầm nhẹ.

“Diệc Diễm!”

“Ngày mai, nếu em không thể đi, lần sau chúng ta lại đến!” Dứt lời, trước ánh mắt hoang mang của tôi, Đường Diệc Diễm xoay người, nhẹ nhàng đè trên thân thể của tôi, bàn tay tiến vào trong áo tôi, rồi cuộc, tôi cũng hiểu được anh nói cái gì!...

3. Chương 05 + 06

Chương 5 – Vui Vẻ

Ngày hôm sau, chúng tôi vẫn theo kế hoạch ban đầu đi đến thung lũng Furano. Vì muốn cảm thụ được một chuyến đi thuần túy nhất, chúng tôi đã lên một con tàu cổ rất đặc biệt để được nhìn ngắm thoải thích.

Tàu chậm rãi chạy được một lúc, ngoài cửa sổ đã bắt đầu hiện rõ những thảm hoa oải hương rải đầy khắp núi đồi. Thật tuyệt, hương hoa độc đáo lan toả khắp không gian.

Thật thoải mái!

“Diệc Diễm, anh nhìn kìa!” Tôi hưng phấn kéo tay Đường Diệc Diễm chỉ vào những cánh đồng ngập tràn hoa ở ngoài kia. “Oa... Nhiều thật!” Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy nhiều hoa oải hương đến vậy, một màu tím ngát chạy dài đến tận chân trời! Toàn bộ thế giới dường như đều được che phủ bởi sắc tím.

“Sắp đến rồi!” Radio vang lên một vài âm thanh, Đường Diệc Diễm cười nói với tôi, tôi kích động không thôi!

Ngoài sân ga, Đường Diệc Diễm còn nói cho tôi biết về dân cư, cuộc sống. Chỉ có điều, công tử được chiều chuộng như anh lại biết mấy thứ này sao? Tôi thật nghi ngờ!

“Phu nhân đang mang thai sao?” Vừa ra ngoài, một người phụ nữ trung niên đã đứng đợi sẵn để đón tiếp chúng tôi, càng khó có thể ngờ là bác ấy lại biết nói tiếng Trung. Sau khi nhìn thấy bụng tôi hơi nhô lên, lại cười đến sáng lạn!

Tôi ngọt ngào gật đầu, nhìn Đường Diệc Diễm đang đứng cạnh.

“Hai vị đến đúng lúc rồi, thời gian này hoa oải hương vừa mới nở, rất đẹp!” Bác gái vừa nói vừa dẫn chúng tôi lên lầu. Cầu thang được làm bằng gỗ, cũng khá lâu đời, lúc bước lên sẽ tạo ra những âm thanh “khanh khách” đầy rung động, còn cả cửa ra vào mang phong cách truyền thống, làm cho người ta cảm thụ được sự thuần túy trong văn hoá Nhật Bản.

Phòng nghỉ của chúng tôi ở cuối hành lang. Mở cửa ra đã cảm nhận được không khí tươi mát, sạch sẽ, và cách bài bố rất truyền thống của Nhật. Nhìn chỗ nào cũng có thể thấy được sự tỉ mỉ của chủ nhà. Thứ khiến tôi hết sức vừa lòng là trên tường có một cửa sổ rộng, không kính. Chỉ cần nhấc rèm lên, gió sẽ lập tức mang theo mùi hương của hoa cỏ ủa vào trong phòng. Bên ngoài thực sự là một bức tranh phong cảnh đầy mộng mơ với sắc tím rực rỡ.

“Tuyệt quá!” Tôi nhin không được mở lời tán thưởng, thích ý hưởng thụ những làn gió đang nhẹ lướt qua mặt.

Bác gái cười cười lui ra ngoài, khép cửa lại cho chúng tôi.

“Thích không?” Đường Diệc Diễm dịu dàng ôm tôi từ phía sau, cằm đặt trên cằm cổ của tôi.

Tôi vui vẻ gật đầu: “Rất thích!”

“Nhưng mà sao anh biết chủ nhà nói được tiếng Trung?” Như vậy đúng là sẽ thuận tiện hơn nhiều, không cần Đường Diệc Diễm cái gì cũng phải phiên dịch cho tôi nghe.

“Là một người đàn ông Nhật Bản an bài giúp. Đây chính là một trong những điều kiện trao đổi hợp tác giữa anh và ông ta, sắp xếp cho chúng ta một chuyến đi đến Furano. Về phần chủ nhà biết nói tiếng Trung, thật ra là do ông ta chu đáo thôi!”

Thì ra... Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn anh, Đường Diệc Diễm đã chuẩn bị nhiều như vậy, tôi lại cái gì cũng không biết.

“Diệc Diễm, cảm ơn anh!” Hao hết tâm tư làm cho tôi vui vẻ.

“Chỉ cần em vui vẻ, cái gì cũng đáng giá!” Đường Diệc Diễm hôn lên trán tôi. “Anh không muốn Duyệt Duyệt của anh phải lưu bất kì một giọt nước mắt nào hết!”

Diệc Diễm, vui quá mà khóc, cảm động nhiều đến nỗi không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Tôi nợ anh nhiều lắm, tôi nghĩ, tôi cũng có thể chân thành thổ lộ với anh, thổ lộ hết lòng mình. Ngày mai, ngày mai tôi sẽ nói cho anh!

“Em vui vẻ, cục cưng của chúng ta cũng sẽ vui vẻ, không phải sao?” Đường Diệc Diễm ôm tôi ngồi lên ghế, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của tôi, ánh mắt tựa như đang đối đãi với bảo vật của mình.

Mà tôi, trong lòng lại tồn tại một trận không được tự nhiên, chu môi: “Như vậy cục cưng quan trọng hơn hay là em quan trọng hơn?” Tôi nghĩ, mỗi một người phụ nữ có thai đều sẽ tùy hứng hỏi vấn đề này! Ngẫu nhiên cũng sẽ bởi vì anh rất chú ý đến cục cưng trong bụng mà ghen?

Đường Diệc Diễm kỳ quái nhìn tôi, cười nhẹ, rút tay về. “Còn có cả cách nói như thế này sao?”

“Đương nhiên!” Tuy rằng chỉ là vấn đề rất nhỏ nhất, nhưng tôi lại vẫn cố chấp muốn biết đáp án.

“Có phải phụ nữ mang thai đều trở nên kỳ quái như vậy hay không?” Trước kia tôi tuyệt đối không bao giờ làm nũng với anh như vậy. Đại khái là anh rất kinh ngạc, không quen. Thực ra không phải bởi vì mang thai, mà là vì hạnh phúc! Người phụ nữ hạnh phúc đều không tự chủ được, muốn nghiệm chứng với người đàn ông mình yêu một vài vấn đề “nhàm chán”.

“Không được nói sang chuyện khác!” Tôi ôm cổ anh, không thuận theo cũng không buông tha.

“Đều quan trọng như nhau!” Đường Diệc Diễm giả hoạt cười.

“Không được! Chỉ có hai lựa chọn: A- mẹ, B- cục cưng.”

“Cục cưng cũng là con của em đấy nhé!” Đường Diệc Diễm buồn cười mím môi, không nghĩ rằng tôi lại quyết hỏi cho bằng được!

“Mau chọn đi!” Tôi làm bộ như muốn bóp cổ anh: “Chọn!”

“Được được... Em, chính là em, A- mẹ!” Rốt cuộc, anh cũng nói ra đáp án mà tôi muốn. Tôi buông tay, dựa vào trong lòng anh, đắc ý cười: “Thế thì còn được!” Một vấn đề hoàn toàn không thực chất, không có ý nghĩa, lại bởi vì Đường Diệc Diễm trả lời làm cho tôi vui vẻ không thôi.

“Vậy anh và cục cưng ai quan trọng nhất!” Sùng nịch ôm tôi, Đường Diệc Diễm cũng bắt chước hỏi lại.

“Đều quan trọng như nhau!” Tôi cũng học theo anh.

“Không được! A- ba ba, B- cục cưng! Chỉ được chọn một cái!” Đường Diệc Diễm lại bắt đầu lặp lại, chọc tôi nở nụ cười.

“Sao có thể như vậy được!”

“Mau chọn đi!”

“Không... Đừng đùa nữa, buồn quá, đừng mà!”

“Em nói... Em nói... Đương nhiên là... B- cục cưng rồi!”

“Đáng giận...”

“A... đừng, buồn quá, em sai rồi, sai rồi... là A... Chọn ba ba!”

“...”

Cuối cùng, những tiếng đùa nháo dần dần biến thành những thanh âm yêu kiều làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

“Diệc... Diệc Diễm!”

“Anh sẽ cẩn thận...”

Chương 6 -Về nước

Ý nghĩa của hoa oải hương, chờ đợi tình yêu! Tôi cuối cùng cũng đợi chờ được tình yêu của mình rồi sao? Sau khi đã trải qua nhiều thăng trầm như vậy, tôi đã chờ đợi được tình yêu, chờ đợi được hạnh phúc ư? Tôi nghĩ đúng vậy, quay đầu nhìn về phía Đường Diệc Diễm. Tình yêu của tôi, hạnh phúc của tôi, giờ đây gắn bó với người đàn ông này, còn cả đứa nhỏ trong bụng, hạnh phúc của chúng tôi!

“Diệc Diễm... Em có chuyện muốn nói với anh!” Tôi kéo tay Đường Diệc Diễm, đứng giữa biển hoa màu tím, nhìn anh.

“Sao thế?” Khuôn mặt Đường Diệc Diễm bỗng biến sắc, tôi hẳn là không nhìn lầm, anh luôn luôn nhìn tôi với vẻ mặt tươi cười, khi thấy tôi nghiêm túc, biểu tình trên mặt Đường Diệc Diễm có chút cứng lại, thậm chí khẩu khí của anh cũng có điểm không kiên nhẫn!

“Diệc Diễm!”

“Nếu là chuyện làm anh mất hứng, đừng nói!” Đường Diệc Diễm buông tay tôi ra, ánh mắt lảng tránh cái nhìn chăm chú của tôi, không nói gì, quay qua một bên.

Tôi hoang mang nhìn anh, sao bỗng nhiên...

Chẳng lẽ anh...

“Duyệt Duyệt, đừng nói phải đi hay cái gì gì đó bất đắc dĩ với anh, anh nói rồi, cho dù em hối hận, anh cũng sẽ không buông tay!” Cuối cùng, Đường Diệc Diễm nhìn về phía tôi, bất đắc dĩ thở dài.

Ngay từ đầu... Tôi ngây dại đến quên cả buông tay. Ngay từ đầu... Hóa ra trong lòng Diệc Diễm vẫn có một vết thương, sự kháng cự hết lần này đến lần khác của tôi, lần lượt rời bỏ, đã trở thành một vết thương bén nhọn ở trong lòng anh. Anh thậm chí vẫn hoài nghi tôi sẽ lại rời anh mà đi. Không thể nghĩ ngờ, người đàn ông cho tôi nhiều nhu tình và kiên định như vậy, nhưng thứ tôi cho anh lại chỉ có đau xót!

“Diệc Diễm!” Tôi một lần nữa nắm chặt tay anh, thực xin lỗi, Diệc Diễm!

“Duyệt Duyệt, anh đã nói rồi, sau này chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, tại sao em vẫn không chịu tin tưởng?” Đường Diệc Diễm bắt đầu kích động, ngực cao thấp phập phồng, tay bắt lấy đầu vai của tôi.

Không phải, không phải Diệc Diễm!

“Diệc Diễm... Em không phải, không phải nhắc tới cái đó!” Tôi giải thích, cảm giác dở khóc dở cười, hóa ra tôi tử mị chân tình “thông báo” xem ra hoàn toàn ngược lại! Hơn nữa tôi không phải nên bội phục sức tưởng tượng của Diệc Diễm hay sao?

“Diệc Diễm, em muốn nói là... Thực ra, bây giờ em muốn nói với anh là em rất hạnh phúc... Cùng với anh một chỗ thực sự rất hạnh phúc, cho dù...” Tôi nhẹ nhàng cắn môi: “Cho dù hạnh phúc này phải cùng người khác chia sẻ, em... có thể... có thể cùng cô ấy chia sẻ anh... Cả đời đứng ở phía sau anh!” Em có thể cả đời này không quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh anh, cho dù đứa nhỏ có lẽ chỉ là một đứa con ngoài giá thú, chỉ cần... Chỉ cần chúng tôi vĩnh viễn có thể ở bên cạnh anh, tất cả... Tôi đều có thể chịu được.

Tôi cũng nên buông một chút cứng rắn, vì anh, vì sự nghiệp của anh, tôi nguyện ý cùng một người phụ nữ ở bên cạnh anh!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm hoàn toàn ngây dại, có lẽ không nghĩ rằng tôi sẽ nói như vậy, trong mắt anh... là sự kích động đang ngập đầy, sầu não... Cuối cùng, anh vội vã bắt lấy tay của tôi: “Em thật sự khờ quá!”

Đúng vậy, người bình thường sao lại có suy nghĩ như thế, thậm chí còn ngốc hơn, chúng tôi... Chính là khó khăn như vậy mới có thể ở bên nhau, bất luận kẻ nào cũng không thể tách chúng tôi ra!

Bất luận là ai!

Đường Diệc Diễm ôm lấy tôi, ở đây khắp nơi đều là hoa, tất cả hoa đều giám chứng cho hạnh phúc của chúng tôi, niềm vui của chúng tôi... Cho đến vĩnh viễn!

oOo

Nếu có thể, tôi thật sự không muốn trở lại thành phố này, thành phố tội ác. Nhưng có một số việc không có khả năng trốn tránh cả đời. Lúc máy bay bắt đầu hạ cánh, tôi hiểu, cái gì cần phải đối mặt vẫn sẽ đến, không bao giờ biến mất được. Đường Diệc Diễm kéo tay tôi đi ra cửa, nhìn dòng người này, trực giác muốn tôi buông tay ra, ở đây không phải là Nhật Bản, nơi này, Đường Diệc Diễm tựa như một ngôi sao sáng, nhất cử nhất động của anh, đảo mắt sẽ thành tiêu đề trên báo không biết chừng.

Nhưng Đường Diệc Diễm không chịu buông tay, đưa tôi chen qua đám đông, tôi thấy vài người dường như đang nhìn chúng tôi, rồi khe khẽ thì thầm, có phải đã nhận ra rồi không? Tôi xấu hổ cúi đầu, Đường Diệc Diễm không chịu buông tay, tôi cũng không có cách nào, đành phải đi theo anh, trốn tránh những ánh mắt đó, khi nào thì tôi bỗng nhiên cảm thấy ở bên anh là phải trốn tránh như vậy, có lẽ là từ hôm biểu lộ tình cảm với anh, tôi đã chấp nhận vĩnh viễn đứng sau lưng anh, cho dù không thể nhìn thấy ánh sáng!

Ngoài sân bay đã có người đến đón chúng tôi, xem ra hẳn là cấp dưới của Đường Diệc Diễm, như vậy anh ta nhất định cũng biết...

Tôi khó xử dừng bước.

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, biểu tình khó chịu, lúc thấy tôi vừa xuống sân bay đã muốn buông tay, anh chính là như vậy, mặt không chút thay đổi, lại khiến người ta cảm nhận được rõ sự tức giận của anh.

Tức giận? Tôi đã làm sai sao? Tôi còn không phải muốn ngăn cản mấy người không hiểu chuyện đó ác ý đả kích? Tính toán quá nhiều, không thể không cẩn thận!

Người đàn ông kia nhìn thấy chúng tôi đi tới gần, vội mở cửa xe, khoe mắt lơ đãng liếc tôi một cái, mím môi!

Động tác rất nhỏ này không tránh được ánh mắt của tôi, biết rõ tổng tài đã có vị hôn thê, mà bây giờ lại quang minh chính đại nắm tay một người phụ nữ khác như vậy.

Có thể nói anh không coi ai ra gì, hay là lơ đãng không chú toàn?

Đường Diệc Diễm đương nhiên sẽ không thể không biết địa vị của anh trong thành phố này, nhưng tại sao anh còn muốn làm như vậy? Chỉ sợ chỉ có anh biết, quả thực, ngày hôm đó, sau khi tôi nói với anh những lời kia, tôi cảm thấy Diệc Diễm đang tính toán điều gì đó, anh không nói, ai cũng không có cách biết được!

Ngồi trên xe, Đường Diệc Diễm mới chịu buông ra, lòng bàn tay bởi vì anh gắt gao nắm mà có một chút mồ hôi!

Tôi nắm chặt tay, nhìn cảnh vật bên ngoài càng ngày càng quen thuộc, đây là đường về nhà, anh không trở về công ty sao? Mọi nhân viên ở công ty đều đợi đón anh?

“Diệc Diễm... bây giờ anh không về công ty một chút sao?”

Hơn một tuần, công ty lớn như vậy, công việc sợ đã chồng chất như núi! Lúc tôi nói những lời này, người đàn ông kia xuyên qua kính chiếu hậu nhìn tôi một cái, ánh mắt quái dị, làm như lơ đãng, nhưng tay cầm vô lăng lại siết chặt!

Anh...

“Không cần phiền toái như vậy, anh muốn nghỉ ngơi một chút!” Đường Diệc Diễm cởi bỏ cúc áo ở cổ tay, thản nhiên nói, đầu dựa vào lưng ghế, tay phải ôm chầm lấy tôi, nhắm mắt dưỡng thần!

Trong xe một đường chạy thẳng, yên tĩnh đến quỷ dị!

Mà người đàn ông kia vẫn còn nhìn tôi, thấy tôi nhìn lại, ánh mắt lập tức bối rối trốn tránh, chột dạ quay đi, không phải người do Diệc Diễm gọi tới sao? Tại sao đột nhiên cảm thấy anh ta là lạ!

Xe chậm rãi chạy, rốt cuộc cũng tới nơi.

“Đường tổng, đã đến nơi rồi!” Người đàn ông vừa dừng xe lại, lập tức báo cáo với Đường Diệc Diễm.

“Anh về công ty trước đi!” Đường Diệc Diễm mở mắt ra, thản nhiên nói, kéo tôi. “Đi thôi, Duyệt Duyệt, về đến nhà rồi!”

Về nhà? Không rõ tại sao, tôi cảm thấy Đường Diệc Diễm như là cố ý nói như vậy, cố ý để người đàn ông kia nghe thấy, mà sau khi anh ta nghe được lời nói của Đường Diệc Diễm, sắc mặt chợt biến đổi, ánh mắt mất tự nhiên lóe ra.

Chẳng lẽ là...

“Không phải anh sắp xếp anh ta tới đón chúng ta sao?” Đi đến hàng lang, tôi nhin không được tò mò hỏi.

“Có vấn đề gì sao?” Đường Diệc Diễm lãnh đạm, lấy chìa khóa mở cửa.

Đương nhiên là có vấn đề, nếu không phải anh, chỉ sợ cũng chỉ có một người quan tâm đến hành tung của chúng tôi như vậy, có lẽ là vị hôn thê của anh, Phác Mĩ Thiện! Vị hôn phu mất tích một tuần liền, cùng người phụ nữ khác vui vẻ đi du lịch, cô ấy khẳng định là đã biết. Mà nếu là cô ấy phái người tới đón chúng tôi, như vậy đây là phản ứng của cô ấy, hoặc là “cảnh cáo”!

Đi vào trong phòng, tôi vẫn không ngừng lo lắng, nếu phán đoán của tôi không sai, vậy thì Đường Diễm Diễm không có lý do gì không biết, anh lại suy tính cái gì đây?

4. Chương 07 + 08

Chương 7 – Dự Cảm

“Mệt không?” Đường Diễm Diễm kéo tay tôi ngồi vào ghế sofa. “Chân có đau lắm không?”

Tôi lắc đầu, bây giờ điều quan trọng nhất không phải cái này, mà là...“Diễm Diễm, thật ra em...”

“Không thấy mệt thật sao?” Đường Diễm Diễm ngắt lời tôi, đột nhiên đuổi người ra một chút, chân nhẹ nhàng nhấc lên, thân mình cúi xuống, đầu lập tức gối lên đùi tôi, mặt hướng vào bụng của tôi. “Anh dựa một chút, thân mình không có việc gì chứ?”

Tôi lắc đầu, cơ thể cũng ngả về lưng ghế mềm mại, thả lỏng người, quên đi mọi thứ. Nếu như cái gì anh cũng không muốn nói, vậy thì chỉ cần tin tưởng anh là tốt rồi.

Tay tôi nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc đen nhánh của anh, lại phát hiện rõ ràng...“Diễm Diễm... Anh có tóc bạc rồi này!”

“Vậy sao?” Đường Diễm Diễm đang gối trên chân tôi khẽ nhích đầu một chút, điều chỉnh lại tư thế. “Hai... Già đi rồi!”

Già? Anh mới có 24 tuổi, còn chưa tới thời kì hoàng kim của người đàn ông đâu, vậy mà đã nói già?

Có điều, tuy rằng chỉ mới 24 tuổi lại trải qua nhiều chuyện như vậy, hẳn là mệt nhọc đi, bởi vì phải đối mặt với quá nhiều khó khăn!

Diễm Diễm... Vất vả lắm phải không? Nhiều trọng trách đặt trên vai anh như vậy!

“Diễm Diễm, để em nhỏ giúp anh!”

“Không được!” Đường Diễm Diễm ngẩng đầu, bắt lấy tay tôi. “Có tóc bạc thì mới có thể bạch đầu giai lão!”

“Sao?” Tôi buồn cười nhìn anh, đây là kiểu suy luận gì vậy, anh còn có vẻ rất tin tưởng vào điều đó? Có điều... bạch đầu giai lão... Tôi và Đường Diễm Diễm ư?

Tôi ngẩn ra một lát, trong lòng dâng lên một trận lo lắng, buông lỏng tay, không nhỏ sợi tóc bạc kia nữa, khẽ mím môi. Đường Diễm Diễm bỗng đưa mặt tới gần bụng của tôi một chút, thân mình nhẹ nhàng run lên. “Duyệt Duyệt, anh cảm giác được cục cưng đang động này!”

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt vui sướng, ánh mắt tỏa sáng. “Vừa rồi... Cục cưng thật sự động đây!”

Tôi cười: “Đương nhiên, cũng đã vài tháng rồi, cục cưng đương nhiên sẽ động!” Tôi thậm chí mỗi ngày đều cảm giác được có một trái tim nữa đang nhảy lên, một sinh mệnh kéo dài huyết mạch của tôi và Diễm Diễm.

“Thật thần kỳ!” Người đàn ông trước mặt tôi đây đúng là không che giấu được sự vui sướng, biểu tình không thua gì Colombo phát hiện ra châu lục mới.

“Anh muốn nghe thêm một chút” Vừa dứt lời, không đợi tôi phản ứng lại, anh đã trực tiếp nghiêng mặt áp đến bụng của tôi.

“Thật sự đang động, lại đang động nữa kia!”

Tôi dở khóc dở cười, lâu như vậy anh mới phát hiện đứa nhỏ của mình biết “động”! Anh thật đúng là giống như một đứa trẻ!

Dần dần, mỗi mọt bắt đầu kéo đến, trò chuyện với Đường Diệc Diễm câu được câu không, mí mắt cũng chậm rãi trằm xuống... Trong lúc mơ màng, sức nặng trên đùi cũng dần biến mất, thân mình bị kéo vào một vòng ôm ấm áp, tôi thoải mái dựa nhanh, than nhẹ!

Có người sờ vuốt hai má của tôi, nhẹ nhàng hôn lên vành tai tôi, thì thầm: “Nhanh thôi... Mọi thứ sẽ nhanh chóng ổn thỏa... Duyệt Duyệt!”

“Anh sẽ không để bất cứ kẻ nào phá hư chúng ta!”

“Bất cứ ai...”

Một giọng nói tựa như ảo giác, hơi thở nóng bỏng mà chân thật thổi tới bên tai tôi.

Một mồi, muốn mở to mắt nhưng lại không có khí lực, hoặc là vì tôi không muốn rời khỏi vòng tay quá đổi ấm áp này.

“Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt...”

Diệc Diễm... Anh rốt cuộc đang suy tính điều gì? Vì cái gì hạnh phúc lại giống như mộng ảo, không chút chân thật như vậy?

Ngày hôm sau tỉnh lại, tôi không thấy Diệc Diễm, di động được đặt ngay trên giường, mặt trên cũng soạn sẵn một dòng chữ: Duyệt Duyệt, có việc thì gọi điện thoại cho anh, buổi tối anh sẽ trở về cùng em ăn cơm... Diệc Diễm.

Xốc chăn lên, tôi ra khỏi phòng ngủ, thông thả bước đến ban công. Hoa viên dưới lầu, một đám trẻ con đáng yêu đang vui vẻ nô đùa, tôi ngọt ngào xoa bụng, cảm thụ được một sinh mệnh nhỏ bé khê động. Mỗi ngày qua đi, đứa nhỏ đã chậm rãi lớn dần lên, rồi sẽ có một ngày, con cũng sẽ nắm tay tôi và Diệc Diễm, gọi chúng tôi là ba mẹ, cũng sẽ hoạt bát cười đùa giống lũ trẻ dưới kia.

Cục cưng!

Tôi ngọt ngào cong lên khoe miệng. Đúng vậy, lúc này thật hạnh phúc, không cần nghĩ nhiều, chỉ cần chuyên tâm chờ đợi tiểu sinh mệnh ra đời! Thở nhẹ một hơi, tôi theo thói quen đi đến phòng khách, bật ti vi lên, sau đó bước thẳng vào phòng rửa mặt.

Âm thanh từ ti vi phát ra rõ ràng, những lúc ở nhà một mình, tôi luôn thích mở ti vi, như vậy, ít nhất có thể tạo ỉnh ảo giác rằng trong nhà cũng không phải chỉ một mình tôi cô đơn!

“Hôm nay, ngày 28 tháng 10, tập đoàn Giang Nguyên, một tập đoàn lớn từng làm cho khắp thương giới khiếp sợ lại một lần nữa khiến thương giới phải chú ý. Nhưng lần này lại không giống với lúc trước, hôm nay, người phát ngôn của tập đoàn Giang Nguyên chính thức tuyên bố tập đoàn đã phá sản, gây chấn kinh trong toàn thương giới. Vốn dĩ được coi là mặt trời đang buổi ban trưa, tập đoàn Giang Nguyên bỗng nhiên lâm vào khủng hoảng kinh tế. Một số nguồn tin bên ngoài cho hay, sự việc này có liên quan trực tiếp đến vị tổng tài mới nhận chức, hiện vẫn đang né tránh truyền thông. Từ khi tập đoàn rơi vào khủng hoảng kinh tế tới nay, tổng tài vẫn chưa hề lộ diện, ai cũng không biết anh ta đang ở đâu. Theo...”

“Ba” bàn chải đánh răng trong tay tôi rơi xuống, bởi vì quá mức kinh ngạc, trong đầu còn chưa có cách nào tiêu hóa được một chút tin tức vừa nghe. Tôi chậm rãi ra khỏi phòng rửa mặt, đại ra đứng trước màn hình ti vi. Tập đoàn Giang Nguyên thật sự... Giang Minh đâu... Lí Hồng đâu...

“Linh!” Tiếng chuông điện thoại bèn nhon chọt vang lên, tôi giật bản mình. Di động, di động ở chỗ nào? Tôi bối rối tìm kiếm, rốt cuộc cũng tìm được nơi phát ra tiếng nhạc, Diệc Diễm!

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình tĩnh, ấn phím nghe.

“Diệc Diễm!”

“Duyệt Duyệt... Đêm nay có một bữa tiệc, em ở nhà chuẩn bị một chút, đợi lát nữa sẽ có chuyên viên trang điểm họ Trương đến!”

“Nhưng...”

“Đường tổng!” Đầu dây bên kia vang lên một tiếng gọi khê.

“Cứ như vậy đi!” Đường Diệc Diễm vội vàng ngắt điện thoại, bên tai truyền đến những tiếng títt kéo dài. Trong đầu tôi vẫn là một mảnh mờ mịt, như thế nào... bữa tiệc. Tiệc của công ty sao? Anh... bảo tôi đi?

Còn vị hôn thê của anh thì sao? Sự hỗn loạn trong lòng lại càng tăng thêm bất an. Bữa tiệc này, có khi nào lại là một “Hồng Môn Yến” không?

Nhưng không để cho tôi có thời gian suy nghĩ, một đám người đã vội vàng gõ cửa bước vào nhà, nhìn bọn họ cầm bao lớn bao nhỏ nối đuôi nhau đi đến, đầu vào đẩy bắt đầu giúp tôi trang điểm. Đối với sự nghi vấn của tôi, họ cũng chỉ biết một đường lắc đầu đáp lại. Một giờ sau, một chiếc xe đã đợi sẵn ở dưới lầu, tôi trước sau vẫn chỉ biết ngây ngốc mê man, để mặc bọn họ lôi kéo ngồi vào trong xe, gắt gao nắm chặt túi xách trong tay.

Diệc Diễm, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Đây thật sự là một yến hội long trọng, trang trí xa hoa, những đoàn danh xe cũng tập hợp một chỗ, rồi cả những nhân vật nổi tiếng tôi đã nhìn quen mắt kia, rốt cuộc...

“Tuyên bố kết hôn?” Tôi khiếp sợ nhìn về phía Đường Diệc Diễm. Anh gắt gao nắm lấy tay tôi, làm như không nhìn thấy vẻ khiếp sợ của tôi, kéo tôi bước ra khỏi phòng nghỉ.

“Diệc Diễm!” Tôi kinh hãi lui về phía sau, Đường Diệc Diễm muốn làm gì? Anh nói là muốn tuyên bố kết hôn, tôi và anh?

“Đi thôi!” Đường Diệc Diễm đẩy cửa ra, tôi theo bản năng lấy tay chống đỡ cái trán, những thanh âm “sát sát” lập tức vang lên không dứt. Cảm giác được cả một đoàn người xúm lại đây, phía trước chúng tôi lập tức trở nên chật như nêm, tôi quần bách lui về bên người Đường Diệc Diễm. Suốt một đường, anh đều gắt gao nắm tay tôi, che chở cho tôi, nhưng tuyệt không cho phép tôi lùi bước!

Tôi quay đầu, mắt vẫn lơ đãng thấy được một người, Phác Mĩ Thiện? Cô ấy đang đứng ở một góc sáng sủa, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm chúng tôi nắm chặt tay nhau, cô ấy... nét mặt không chút gợn sóng, nhưng khóe miệng vẫn là hơi hơi run rẩy. Ánh mắt đó... làm cho người ta nghĩ mà sợ!

Chương 8- Hạnh phúc

“Đường tổng, đây là vị hôn thê của ngài sao?”

“Vậy còn Phác Mĩ Thiện tiểu thư thì thế nào?”

“Đường tổng, vị này cũng là thiên kim tiểu thư nhà tài phiệt phải không?”

“Xin hỏi, Đường tổng đã nhiều lần tuyên bố hôn ước, hơn nữa mỗi lần đều là những người khác nhau, xin hỏi có nguyên nhân gì đặc biệt không?”

“Đường tổng...”

Tất cả mọi người đều bày ra vẻ nghi vấn trước mặt chúng tôi, Đường Diệc Diễm mặt không chút thay đổi, dùng sự im lặng đáp lại toàn bộ nghi vấn của phóng viên, kéo tay tôi xẹt qua người Phác Mĩ Thiện đi lên trên đài, bên dưới là một sự tĩnh lặng, tất cả đều đang nhìn tôi, cảm giác này giống như...

Tôi bất giác lui lại phía sau, liếc mắt nhìn Đường Diệc Diễm: “Diệc Diễm, anh đây là...”

“Các vị... Bây giờ chúng tôi xin phép mời tổng tài của tập đoàn Đường thị và vị hôn thê Diệc tiểu thư tiến hành nghi thức cắt băng!” Người chủ trì lớn tiếng tuyên bố, dưới đài càng thêm náo nhiệt, tôi cầm lấy tay Đường Diệc Diễm, không chịu buông ra, lại nhìn anh lần nữa, vị hôn thê? Nếu không phải anh, người chủ trì sẽ không dám nói như vậy, nhưng... Anh nói vị hôn thê, vậy còn Phác Mĩ Thiện? Cô ấy sẽ thế nào? Sao mọi chuyện lại lập tức chuyển biến đột ngột như vậy?

“Diệc Diễm!”

“Nào, lại đây!” Đường Diệc Diễm kéo tôi, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, tôi túm lấy làn váy đang chấm đất, rụt rè theo Đường Diệc Diễm đi lên, cũng không dám nhìn những người ở dưới khán đài, theo lễ nghi tiếp nhận cây kéo cắt băng trong tay một cô gái, cho đến khi dưới đài vang lên vô số tiếng vỗ tay, quả bóng trước mắt bung ra, ánh sáng không ngừng chiếu vào, tôi mới hiểu được, hiện tại, hiện tại tôi, hiện tại bản

thân mình, hiện tại Diệp Sương Phi, đang quang minh chính đại đứng bên cạnh Đường Diệp Diễm, trước mặt bao nhiêu người!

Tôi lặng lẽ đứng, hoàn toàn quên cả phản ứng, mặc cho Đường Diệp Diễm ôm tôi, mặc cho những ánh đèn trước mắt...

Tất cả... giống như cảnh trong mơ!

“Diệp Diễm, sao anh có thể...” Đi theo Đường Diệp Diễm từ trên đài xuống dưới, tôi vừa muốn mở miệng, phía xa đã thấy được Phác Mĩ Thiện đi về phía chúng tôi, ôn hòa cười, khoe miệng nhếch lên.

“Chúc mừng hai vị!” Vị hôn thê chúc phúc nghe như thế nào, như thế nào không được tự nhiên, chớ nói cô ấy vẫn là vị hôn thê đương nhiệm của Đường Diệp Diễm, vị hôn phu của mình công khai dẫn người phụ nữ khác xuất hiện trước mặt công chúng, chỉ sợ bây giờ cô ấy còn xấu hổ hơn rất nhiều khi còn đứng bên cạnh Đường Diệp Diễm với dáng vẻ cao quý, còn khó xử hơn cả Trương Tuyết Ngưng! Cho dù cô ấy muốn bảo trì dáng vẻ đến thế nào, nhưng trên mặt vẫn che giấu không nổi sự quần bách, khó xử.

“Diệp Diễm, anh tùy tiện giải trừ hôn ước của chúng ta, có phải hẳn là nên cùng Hàn thị thương lượng một chút hay không?” Phác Mĩ Thiện thông dong nói, ngẩng cao đầu, không thèm nhìn tôi một cái, lời của cô ấy nói rất kỳ quái, hôn nhân của hai người cũng đề cập đến Hàn thị, chỉ sợ cô ấy so với bất cứ ai đều rõ ràng hôn nhân của mình và Đường Diệp Diễm đại biểu cho cái gì, bây giờ, thứ cô ấy có thể uy hiếp cũng chỉ có lợi ích của Đường thị, như vậy quả thực rất đáng buồn!

“Tôi không phải là người tùy tiện, tôi nghĩ cô sẽ hiểu được nhanh thôi!” Đường Diệp Diễm trả lời không chút lưu tình, nhìn sắc mặt Phác Mĩ Thiện ngày càng tệ, kéo tay của tôi, xẹt qua người cô ấy, không dừng lại dù chỉ một giây.

“Diệp Diễm!” Một đường yên lặng theo anh đến bãi đỗ xe, tôi hiểu rằng mục đích của Đường Diệp Diễm đã đạt được, anh muốn tôi đứng bên cạnh anh, xuất hiện trước mặt mọi người, anh muốn...

“Diệp Diễm, anh như vậy, tập đoàn điện tử Hàn thị sẽ...” Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để ý, là thật tâm, thật sự có thể nhẫn nại!

“Anh hiểu, nhưng anh không muốn em tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục!” Đường Diệp Diễm ngắt lời tôi, khẽ dừng một chút: “Em có biết, lúc em ở Nhật nói những lời kia, anh cảm thấy thế nào không?”

Nhật Bản? Lúc đó tôi cho rằng đó là biểu hiện cho tình cảm chân thành nhất của tôi, anh lại nghĩ...

“Duyệt Duyệt, như vậy sẽ chỉ làm anh cảm thấy mình khiến em chịu thiệt, em nói nguyện ý cùng người phụ nữ khác chia sẻ anh, em thật sự yêu anh sao? Yêu anh, em không biết ghen à? Nhưng tại sao...?” Đường Diệp Diễm dừng bước, nhìn tôi, tay đặt trên đầu vai của tôi: “Em thật sự yêu anh sao?”

Anh nghĩ như vậy, tôi nên nói gì, trong lòng Diệp Diễm vẫn còn băn khoăn đối với tôi, sai lầm, đây đưa, hiểu lầm, giãy dụa, khiến chúng tôi cho dù đã vượt qua tất cả, vẫn không thể tránh khỏi sự ngăn cách, nghi kỵ, tôi không ngờ mình thổ lộ tâm tình lại làm anh có cảm giác như vậy!

Diệp Diễm...

“Em yêu anh, em thật sự yêu anh, em nói có thể cùng một người phụ nữ khác chia sẻ anh là minh chứng tốt nhất của em, thực ra em ghen tị, ghen tị đến phát điên, em không muốn có người phụ nữ khác ở bên cạnh anh, em thậm chí thầm nghĩ anh chỉ có một mình em, thật sự, Diệp Diễm, em không muốn anh nghĩ như vậy, em...” Diệp Diễm, bây giờ em thật sự không thể rời khỏi anh, mặc kệ con đường phía trước gian nan thế nào, em đều phải ở bên cạnh anh, em yêu anh!

Anh tại sao có thể nghĩ như vậy, sao có thể!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệp Diễm nhìn tôi, gắt gao ôm lấy tôi: “Chúng ta kết hôn đi, anh không muốn có gì thay đổi, chúng ta kết hôn nhé, sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc, hiện tại, không ai có thể ngăn cản chúng ta, nhận lời với anh đi!”

Diệp Diễm... Diệp Diễm, đời này, em sẽ chỉ là vợ của anh, chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian, em không sợ, mặc kệ như thế nào, em chỉ muốn ở bên cạnh anh!

Tôi ôm chặt Đường Diệc Diễm, không ngừng ở trong lòng anh gật đầu: “Diệc Diễm, chúng ta kết hôn đi!” Kết hôn!

“Thật chứ?” Đường Diệc Diễm dường như không ngờ rằng tôi sẽ dễ dàng nhận lời như vậy, dù sao một khắc trước tôi vẫn còn quá nhiều băn khoăn. Nhưng tôi hiểu, chúng tôi đã trải qua nhiều chuyện, lãng phí nhiều thời gian như vậy, và người đàn ông xuất sắc này cũng chỉ có lúc ở trước mặt tôi mới không khống chế được, anh vì tôi mà làm tất cả mọi chuyện. Bất gặp ánh mắt Đường Diệc Diễm nhìn tôi thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, trái tim tôi bỗng thấy đau đớn, lúc này đây, tôi còn có thể làm thế nào, làm thế nào anh mới có thể hiểu được?

“Nếu anh không muốn, em cũng sẽ không từ bỏ ý định!” Tôi chu miệng, lấy tay chọc nhẹ lên ngực Đường Diệc Diễm, buồn cười mím môi, như thế nào tôi cũng không muốn buông tay!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm vui mừng bắt lấy tay của tôi, giọng nói bởi vì kích động mà run rẩy: “Duyệt Duyệt... Em...”

“Diệc Diễm... Cưới em đi, em không muốn... cùng người phụ nữ khác chia sẻ anh!” Trong lòng, một chút ít cũng không muốn cùng người phụ nữ khác có được anh, em... là của anh, anh cũng chỉ có thể là của em!

Năm năm, người đàn ông này cùng tôi khúc mắc bảy năm, liên tục bỏ lỡ, sau này, chúng ta sẽ đem thời gian mất mát bồi thường gấp bội!

Rốt cuộc... Không xa rời nhau!

“Nhưng em có một điều kiện?”

“Ngoài đổi ý ra, cái gì cũng được!” Bàn tay Đường Diệc Diễm bắt đầu không an phận tuần tra tới lui trên người tôi!

“Thế nào... Có!” Tôi trốn tránh, mặt đỏ bừng, dứt quãng nói: “Em chỉ muốn một hôn lễ nho nhỏ, không cần quá phô trương tốn kém!” Lấy thân phận hiện tại của Đường Diệc Diễm, nếu là hôn lễ của anh sẽ oanh động đến cỡ nào chứ, sẽ không hề kém đám cưới của ngôi sao, tôi lại không thích kiểu đó này, không thích những người đó. Thầm nghĩ... được người thân chúc phúc cùng với người đàn ông tôi yêu thế là đủ!

“Không thành vấn đề!” Đường Diệc Diễm tới gần thân thể của tôi, đôi môi cực nóng bức thiết hôn lên môi tôi. “Cái gì... cũng nghe theo em!”

“Diệc Diễm...”

Nhưng trên đời gió vẫn lùa tường, từ hôm cắt băng, giới truyền thông đã đánh hơi được mùi bất thường, thông minh như bọn họ, mấy ngày trước hôn lễ của chúng tôi, báo chí bốn phương tám hướng đã tràn lan tin tức, không thể tránh khỏi.

“Tổng tài mới nhậm chức của tập đoàn Đường thị cưới mối tình đầu!”

“Phu nhân Đường thị lần thứ ba đổi chủ, người phụ nữ thần bí cuối cùng cũng bước ra ánh sáng!”

“Tổng tài Đường thị bỏ rơi vị hôn thê, sắp cưới người thứ ba!”

Thậm chí, còn có người nhảy ra kể nọ cũ, tiết lộ chuyện nhiều năm trước Đường Diệc Diễm đại náo quán bar, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ chứng minh năm đó tôi chính là “đầu sỏ” khiến Đường Diệc Diễm tranh giành tình nhân, các tin tức không chính xác lại làm cho người ta dở khóc dở cười chiếm lĩnh toàn bộ trang nhất các tạp chí!

Cho nên, tôi thật sự không thích, không thích bị người ta biến thành đối tượng để “nghiên cứu”!

Đường Diệc Diễm ôm tôi tay lật xem báo chí, cười nhẹ.

“Anh còn cười được?” Tôi hờn dỗi trừng anh một cái, báo chí hoàn toàn “tô điểm” cho tôi trở thành một người vô cùng có sức hút quyến rũ công tử nhà giàu, thành “người phụ nữ kim cương”. Tôi không thể không bội phục “khả năng bóng gió” của các nhà báo!

“Xem kìa, còn có người đưa tin em đã sinh đứa nhỏ, lại là sinh đôi? Còn có một đứa con gái ba tuổi?” Đường Diệc Diễm thật ra không tức giận, những tin tức này đã quá quen thuộc với anh, bây giờ anh hoàn toàn bình tĩnh mà đối diện, coi như là một câu chuyện cười.

Anh cười vui vẻ, ôm tôi. “Duyệt Duyệt... Chúng ta cũng không thể khiến bọn họ thất vọng!” Nói xong, môi anh cố ý chạm nhẹ lên tai tôi, hai bên tai tôi lập tức trở nên đỏ bừng, giờ mà anh còn đùa được! “Đường Diệc Diễm!” Người ta buồn bực muốn chết, anh còn có tâm tư nói giỡn!

Từ hôm đó, tâm tình Đường Diệc Diễm trở nên dị thường hưng phấn, giống như chuyện gì đối với anh đều không quan trọng, ngay cả bình thường cũng thường xuyên tươi cười, tôi không thể không tán thưởng một chút “quyền lực” của mình!

“Thiếu gia, tiểu thư!”

“Duyệt Duyệt!” Giọng quen thuộc, rõ ràng đến như vậy, tôi đang ở trong lòng Đường Diệc Diễm vội quay đầu lại.

“Ba, mẹ!” Đúng là ba mẹ! Đã lâu không gặp, tôi kích động nhìn ba mẹ đang đứng cùng người giúp việc, mẹ nhìn tôi với đôi mắt ngập nước, thân mình run run. Ba năm, ba năm rồi chúng tôi chưa gặp!

“Mẹ! Ba!”

Tôi đứng lên, bổ nhào vào lòng hai người, hạnh phúc khóc, ôm mẹ, vẫn là cảm giác ấm áp như vậy, một chút cũng không thay đổi. “Mẹ...!”

Sau đó tôi mới biết được, hóa ra vài ngày trước khi tôi có ý định thông báo với ba mẹ, Đường Diệc Diễm đã giấu tôi liên lạc với ba mẹ trước, không biết anh dùng cách gì, mà ngay cả người luôn nghiêm nghị như ba tôi, dường như cũng đối với con rể rất là vừa lòng. Ở trên mặt anh, tôi khó mà không nhìn thấy được sự vui sướng!

Mà lúc này, tôi giống như một đứa trẻ, tham lam nằm trong vòng ôm của mẹ, làm nũng: “Mẹ...” Hiện tại, tôi vô cùng hạnh phúc, ba, mẹ, còn có người tôi yêu, và cả tiểu bảo bối sắp sinh của tôi, tôi... hạnh phúc như vậy, lại có chút sợ hãi sẽ mất đi!

Ông trời, hãy để tôi tham lam một chút đi! Năm ngày sau, tôi rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này, ngày tôi gả cho người đàn ông này. Hôn lễ của chúng tôi tổ chức ở Holiday Villa, ngoài ba mẹ và những bạn bè thân thiết, người đến cũng không nhiều, nhưng hạnh phúc là tốt rồi, không phải sao? Khi tôi mặc áo cưới nắm tay ba bước trên thảm đỏ, nhìn người đàn ông đứng lặng lẽ ở phía trước, đây là người đàn ông tôi yêu, là hạnh phúc của tôi, ông xã!

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, chậm rãi đón lấy bàn tay tôi từ trong tay ba, hạnh phúc tràn đầy lồng ngực, khiến người ta chóng mặt!

“Con đồng ý!”

“Con đồng ý!”

....

Có lẽ vào lúc này, cũng chỉ có ba chữ này có thể biểu đạt niềm vui sướng!

“Bánh”Lúc Đường Diệc Diễm hôn tôi, những dải băng đầy màu sắc tung bay khắp bốn phía, chứng minh cho hạnh phúc của chúng tôi, tất cả mọi người đều đứng lên, hò hét, vỗ tay!

Môi Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng chạm vào tai tôi, khẽ nói: “Hôm nay, anh cho phép bà xã của anh rơi lệ, bởi vì hạnh phúc!”

“Đồ ngốc!” Nước mắt đã sớm đầy hốc mắt, tôi ôm chặt anh, vui vẻ đón nhận sự chúc phúc của mọi người.

Mười bảy tuổi quen biết, bảy năm sau, tôi rốt cuộc cũng gả cho người đàn ông này, người đã từng là nỗi đau của tôi, người tôi từng nghĩ là ác ma.

“Diệc Diễm!”

Hạnh phúc... Cách tôi rất rất gần! Bên người tất cả đều là hương vị của “nó”!

Hôn lễ xong xuôi, tôi khoác áo của Đường Diệc Diễm, đứng ở cửa nhận lời chúc của bạn bè thân thiết, cùng họ bắt tay nói lời tạm biệt!

Xa xa, tôi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, là... Đường mẫu. Đường gia, ngoài bà ấy, cha của Đường Diệc Diễm, còn có vài người tôi không biết tên, cũng chỉ có Đường Tử Lễ đến đây, Đường Triết Lý không xuất hiện, tôi cũng không hỏi, dù sao, ông ta có bao nhiêu chán ghét tôi, tất cả mọi người đều biết, ông ta còn chờ nhìn thấy “kết cục” của tôi như thế nào lúc trong thời khắc hạnh phúc nhất?

“Mẹ!” Tôi hô to một tiếng, tôi nghĩ, hiện tại tôi nên gọi bà ấy như vậy, bà ấy hẳn là sẽ không bài xích, dù sao tôi đã gả cho Đường Diệc Diễm, bà ấy tới tham gia hôn lễ có phải cũng là thử bắt đầu tiếp nhận tôi hay không? Nếu vậy, tôi là bề dưới, nên thể hiện thành ý của mình trước?

Đường mẫu thấy tôi gọi bà ấy, rõ ràng là lấp bắp kinh hãi, có lẽ không ngờ tôi sẽ có thái độ như vậy, có lẽ trong lòng bà ấy, tôi hơn phân nửa là ý vào con bà ấy sủng ái mà kiêu ngạo, nhất định sẽ đối với bà ấy không hoà nhã, cho nên, lúc tôi chân thành gọi bà ấy như vậy, bà ấy ngược lại có chút hoảng hốt!

Trên mặt bà ấy hiện lên một chút dị thường, ánh mắt quái dị nhìn tôi, mím môi!

“Mẹ...” Đường mẫu do dự nhìn tôi, muốn nói lại thôi, bà ấy có chuyện muốn nói với tôi ư? Ngay lúc tôi muốn tiến thêm một bước hỏi Đường mẫu, sắc mặt của bà ấy lại nhanh chóng biến đổi, ánh mắt nhìn Đường Diệc Diễm đang chậm rãi tới gần.

Bà ấy...

“Diệc Diễm!”

“Mẹ!” Đường Diệc Diễm bình thản nhìn liếc mẹ mình một cái, ánh mắt lạnh lẽo, ít nhất khi nhìn mẹ tôi, anh còn dễ chịu hơn, luôn mang theo ý cười, nhưng khi nhìn mẹ của mình...

Anh là không phải ghi hận trước kia Đường mẫu đối với tôi như vậy mà...

“Duyệt Duyệt, em lên xe trước chờ anh, nói với ba mẹ một tiếng, anh sẽ lên sau!” Tôi cảm cảm giác được khi Đường Diệc Diễm nói những lời này, thân mình Đường mẫu nhẹ nhàng biến đổi, đôi mắt thoáng qua... hoảng sợ?

Tôi nghĩ, có cơ hội tôi vẫn nên nói chuyện với Diệc Diễm, dù sao, Đường mẫu đã bắt đầu muốn tiếp nhận tôi, tuy rằng chúng tôi trước kia rất không thoải mái, nhưng ít nhất, bây giờ tôi gọi bà ấy là “mẹ”, bà ấy cũng không phản đối!

“Bà thông gia ở bên kia sao?” Tôi vừa ngồi vào trong xe, mẹ bèn chỉ vào hai bóng người ở bên ngoài. “Duyệt Duyệt, chúng ta có cần qua đó một chút không?”

“Không cần đâu! Diệc Diễm bảo con không cần!”

“Vậy được không? Cùng người có tiền kết thông gia thật đúng là phiền toái!” Mẹ đột nhiên thở dài, nhìn quần áo trên người. “Quần áo đắt tiền này mặc đúng là khó thở!”

Tôi buồn cười kéo tay mẹ, nhẹ nhàng nói khẽ: “Thật sự, con cũng cảm thấy như vậy!”

Mẹ nhìn tôi, chúng tôi nhìn nhau cười, cha ngồi đằng trước có chút không hài lòng: “Hai mẹ con mỗi lần đều gạt tôi sang một bên, nhưng may mắn bây giờ tôi đã có con rồi!” Trên mặt ba tràn đầy đắc ý, đây vẫn là lần đầu tiên tôi thấy ba nhắc tới một người, mà trên mặt lại có biểu tình tán dương như vậy. Xem ra, Đường Diệc Diễm thật sự khiến họ vui vẻ!

Nhưng, nếu họ biết khúc mắc trước kia của chúng tôi, không biết còn có thể vui vẻ như vậy không, tôi vùng trộm le lưỡi, trước kia... Đó là chuyện rất lâu, hiện tại, tôi đã kết hôn, lại sắp làm mẹ, tất cả... giống như một giấc mơ, lúc tôi nghĩ tới những thời khắc khó khăn nhất, thời gian hạnh phúc của tôi bỗng nhiên lại đến!

“Ba mẹ, hai người nói chuyện gì vậy?” Đường Diệc Diễm không biết khi nào đã trở lại, ngồi vào bên người tôi, dựa vào lái xe, tôi theo trực giác nhìn thoáng qua bên ngoài: “Diệc Diễm, mẹ đâu?” Anh không phải cùng bà ấy nói chuyện sao?

“À, bà ấy đã trở về!” Đường Diệc Diễm thản nhiên nói, xoay người, càng không ngừng cùng mẹ tôi nói gì đó, hai lão nhân thật sự vui vẻ, âm thanh trên xe đều là chuyện tình khoái trá.

Lúc xe về đến Đường trạch, tôi gần như đã ngủ, tuy rằng Đường Diệc Diễm đã uống bớt rất nhiều rượu giúp tôi, tôi vẫn không thể thoát được. Mắt cá chân lại bắt đầu truyền đến cơn đau nhức. Sắp xếp cho ba mẹ xong, Đường Diệc Diễm bèn dặn người giúp việc bưng tới một chậu nước ấm cho tôi ngâm chân.

“Diệc Diễm!” Mí mắt của tôi nặng trĩu, trên mặt Đường Diệc Diễm mang theo một tia ửng đỏ, vài sợi tóc đen rủ xuống. Anh mềm nhẹ xoa bóp cho tôi, không ngừng làm dịu mắt cá chân của tôi. “Có thoải mái không?”

Tôi khẽ gật đầu, cảm động ôm cổ anh: “Diệc Diễm, anh nên nghỉ ngơi một chút đi!” Hôm nay anh thoải mái chè chén, một bàn tiếp một bàn kính rượu, nhất định cũng mệt chết rồi.

Đường Diệc Diễm gật đầu, xoa xoa bàn tay, thoải mái nằm xuống bên người tôi, sau đó kéo cả cơ thể tôi xuống, chúng tôi lập tức song song ngã trên giường. Tay anh nắm lấy bàn tay của tôi, ánh mắt nhìn lên trần nhà, ngây ngốc cười, khóe miệng cong lên!

“Anh đang nghĩ gì thế?” Tôi tò mò cũng nhìn lên trần nhà, không hiểu có gì, sao lại khiến anh cười kỳ quái như vậy!

“Duyệt Duyệt... Em biết không? Mỗi khi em ngủ, anh đều thích nhìn em từ trong gương!” Tôi nhìn kỹ, giữa các chùm hoa chạm khắc quả thực có một mặt gương, tưởng như khuôn mặt của chúng tôi được nạm trên gương, giống như một bức tranh. Bên trong chỉ có chúng tôi!

“Lúc đó anh nghĩ, như vậy thật giống một bức ảnh cưới!” Miệng anh nhếch lên một chút, anh quay đầu, hàng lông mi dài chạm tới mắt tôi, hơi thở nóng bỏng thổi trên mặt của tôi, hương vị nguyên chất của rượu làm cho người ta say.

Thân mình Đường Diệc Diễm khẽ chuyển, nhẹ nhàng đặt trên người tôi, bàn tay anh vuốt ve khuôn mặt của tôi. “Và bây giờ, cuối cùng em cũng là vợ của anh, anh chờ ngày này đã lâu!” Ánh mắt anh mê loạn, ngón tay vuốt nhẹ, như thế nào cũng xem không đủ, đúng vậy, ngày này đợi đã lâu, lâu đến nỗi cũng không nghĩ rằng nó sẽ đến.

“Diệc Diễm!”... Sau này, nhất định sẽ hạnh phúc! Nhất định!

Tấm gương trên trần nhà phản chiếu hình ảnh chúng tôi ôm lấy nhau, hạnh phúc đã đến!

“Diệp Sương phi, em cuối cùng cũng là của anh, vĩnh viễn!”

oOo

Thuyết phục Đường Diệc Diễm đi vào nơi này thực sự mất rất nhiều công sức, chúng tôi đến nghĩa trang thăm Qua Nhan trước, nói cho cô bé tin chúng tôi đã kết hôn, sau đó, chúng tôi tới mộ của Việt Phong, nhưng, một màn hí kịch lại xảy ra!

“Cô giáo!” Tôi lặng lẽ nhìn trước mộ Việt Phong có cô giáo còn cả... Đường Tử Lễ. Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt quái dị, vẻ mặt nghiêm nghị, khẽ gật đầu, rồi lập tức tiếp đón Đường Diệc Diễm.

Sao họ lại đến?

“Chúc mừng em đã kết hôn!” Cô giáo thân mật vươn tay về phía tôi: “Không ngờ em còn có thể tới nơi này!”

“Cám ơn cô!” Ngày hôm qua, Đường Tử Lễ tham gia hôn lễ, cô giáo không tới, bởi vì cô ấy không thể đóng giả làm thư ký của Đường Tử Lễ để tham gia lễ khai mạc giống lần trước, lần này, cô ấy không có lý do gì cùng hắn đứng chung một chỗ, không thể quang minh chính đại đứng bên người đàn ông mình yêu!

“Tiểu Phi, là Việt Phong của chúng ta không có phúc, nhưng cô vẫn cảm tạ em còn nhớ đến nó!” Trong mắt cô giáo lóe ra nước mắt, lại nắm lấy tay của tôi. Tôi nhìn cô. Cô giáo, cô có biết... em cố chấp như thế, đều là bởi vì trong lòng luôn áy náy, cô có biết, người đàn ông mà cô yêu là một kẻ tiểu nhân tí bỉ như thế nào...

Cô giáo...

Đem bó hoa đặt trước mộ Việt Phong, mặt trên, anh vẫn cười ảm áp như trước, bộ dáng vân đạm phong khinh. Việt Phong, em kết hôn, em gả cho Đường Diệc Diễm, nếu em nói với anh, bây giờ em cảm thấy rất hạnh phúc, anh sẽ chúc phúc cho em chứ?

“Diệp tiểu thư, tất cả chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm được chứ?” Đường Tử Lễ và Đường Diệc Diễm đã đi tới. Đường Diệc Diễm kéo tay của tôi qua: “Chúng ta cùng bọn họ ăn một bữa cơm?”

Tôi khẽ gật đầu, không nhìn Đường Tử Lễ: “Được!”

Trước khi đi, tôi do dự nhìn mộ Việt Phong, khóe mắt liếc thấy Đường Tử Lễ phủ thêm cho cô giáo một chiếc áo choàng chống lạnh. Người đàn ông này... có thể bỏ qua cho hắn như vậy sao? Việt Phong, bởi vì lời nói của cô giáo, anh còn hy vọng em trả thù hắn không?

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm nhìn thoáng qua biểu tình ngây dại của tôi, theo tầm mắt của tôi nhìn lại, không hề giận công môi: “Không được nhìn!” Nói xong, bàn tay anh dùng sức kéo tôi rời đi.

“Diệc Diễm!” Lực đạo của anh làm cho tôi đau đến mức khẽ kêu lên. Đường Diệc Diễm cũng không quay đầu, kéo tôi bước đi, bóng dáng thoát nhìn rất lạnh nhạt. Đường như đối với Việt Phong vẫn rất kiêng kị, muốn rời khỏi nơi này sớm một chút. Dù sao, phải nhớ tới Việt Phong cũng khiến anh không thoải mái!

Chỉ là anh không rõ, tôi đã gả cho anh, trái tim đã sớm thuộc về anh, tôi buồn cười lắc đầu, bước chân nhanh hơn vượt qua bước chân của anh, tay kéo cánh tay anh lại: “Ông xã!”

Đường Diệc Diễm cúi đầu nhìn nụ cười trên mặt tôi, khuôn mặt dịu đi không ít, không nói gì nắm chặt tay của tôi. Khóe miệng bởi vì câu nói của tôi mà chậm rãi nhếch lên.

Ông xã, gọi rất thoải mái!

5. Chương 09 + 10

Chương 9 – Niềm Vui

Không thể ngờ rằng, bốn người chúng tôi lại ngồi ăn cùng nhau theo cách này. Thời điểm giữa trưa, những người đến ăn tại nhà hàng này cũng không nhiều lắm. Đường Tử Lễ trước sau đều thể hiện vẻ thân sĩ tao nhã đầy phong độ của hắn, giờ tay nhắc chân đều đối với cô giáo bằng vẻ mặt nhu tình. Xem ra, hắn thật lòng thích cô giáo, nhưng hắn lại lấy lòng dạ nào để đi thích thân nhân của người hắn đã hại chết? Khi hắn nhìn tôi cũng không có sự kinh ngạc như lúc đầu, mà lại bình thản tựa như tôi chính là cháu gái của vợ hắn. Chúng tôi trừ bỏ điểm này vốn dĩ cũng chẳng có liên quan gì. Hắn cố ý xem nhẹ, mà Đường Diệc Diễm dường như cũng thấy được, nhưng lại không thể trách móc. Cậu của mình tỏ ra vô cùng thân thiết với người đàn bà khác ở bên ngoài, trong mắt anh xem ra có lẽ chỉ là chuyện bình thường. Chỉ đến khi anh nhìn thấy tôi gần như không hề động dao nĩa, mới cẩn thận hỏi tôi có phải là không không hợp khẩu vị hay không.

Tôi lắc đầu, gượng cười với anh, ánh mắt một chút cũng không rời khỏi người Đường Tử Lễ, tay lại bắt giắc dùng thêm sức nắm chặt dao nĩa, cho đến khi tay của Đường Diệc Diễm nắm lấy bàn tay tôi, giọng nói nặng nề của anh cũng đồng thời vang lên: “Bà xã, em đang hâm mộ cậu anh đối tốt với người phụ nữ kia sao? Cho nên em mới không ngừng nhìn ông ấy?” Tôi quay đầu, trong mắt Đường Diệc Diễm có uất giận, bởi vì tôi “nhìn không chuyển mắt”, nhìn chăm chăm một người đàn ông khác, sao tôi có thể quên mất bên cạnh mình còn có một “bình dấm chua”!

Tôi xấu hổ cười cười, thu hồi tầm mắt, dùng dao nĩa cắt một khối thịt bò nhỏ, ngay lúc Đường Diệc Diễm đang định nói gì đó, vội đưa đến miệng anh. “Đúng vậy! Em không phải đang học tập người khác dịu dàng sao? Sau này sẽ đối xử thật tốt với ông xã của em nha!”

Đường Diệc Diễm ăn thịt bò, rốt cuộc cũng vừa lòng nở nụ cười, bất quá vẫn cố nói nhỏ bên tai tôi, mang theo một chút cảnh cáo: “Sau này, chỉ cần học tập phụ nữ là ổn rồi, không được học theo người đàn ông

khác!”

Thật đúng là bá đạo! Tôi liếc trắng mắt, khoé miệng Đường Diệc Diễm lại cong lên, hình ảnh vành tai và tóc mai chúng tôi chạm vào nhau, ở trong mắt cô giáo là một bộ dáng hạnh phúc.

Không khí khó chịu cũng dịu đi, dần trở nên ấm áp... nếu như không có sự xuất hiện của người phụ nữ kia.

Ngay lúc tôi và Diệc Diễm đang cười cười nói nói, tôi bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt anh khẽ lóe ra một chút, nhíu mi, thản nhiên nói một câu: “Mợ!”

Theo tầm mắt anh nhìn lại, tôi thấy một người phụ nữ có chút ẩn tượng, cũng một khuôn mặt được che giấu tỉ mỉ, cử chỉ tao nhã, cô ta đang cùng mấy người phụ nữ khác đứng ở nơi đó, ánh mắt thản nhiên quét về phía tôi, sau đó thẳng tắp bắn về chỗ cô giáo đang ngồi, khinh thường hừ lạnh. Cô giáo chỉ biết xấu hổ cúi đầu.

Cô ta nhìn một lúc, sau đó chậm rãi chuyển động thân mình cao quý, đi đến trước mặt chồng mình, vô cùng thân thiết bám vào đầu vai Đường Tử Lễ. “Ông xã, hôm nay lại lịch sự như vậy cơ à, dùng cơm với vợ chồng Diệc Diễm hả? Ồ... Vị tiểu thư này là ai thế?”

“Tuyệt Lệ!” Đường Tử Lễ lên tiếng cảnh cáo vợ mình.

“Ông xã, anh xem anh kia, như thế nào không giới thiệu một chút đâu!” Cô ta dường như không chịu từ bỏ ý đồ, ngữ điệu làm ra vẻ bình thản, nhưng trong mắt lại tràn đầy lửa giận, hung hăng nhìn chằm chằm cô giáo, nhìn chằm chằm người phụ nữ đã cướp đi trái tim của chồng mình. Cô giáo chặt vật né tránh cái nhìn rực lửa kia, nắm chặt dao nĩa trong tay.

“Nếu là gia đình tụ họp, sao lại không gọi cho em a? Dù sao, vị tiểu thư này ngồi ở chỗ đó không phải rất xấu hổ sao?”

“Tuyệt Lệ!” Đường Tử Lễ nâng cao giọng, rõ ràng mang theo cả tức giận.

“Thôi được rồi, mọi người có việc thì cứ tiếp tục đi, em cũng có hẹn. Ông xã, đợi chúng ta cùng nhau về nhà là tốt rồi! Diệc Diễm, sau này có rảnh, chúng ta “người một nhà” sẽ ra ngoài tụ họp nha, lúc nào không có người ngoài ấy!” Sau khi châm chọc khiêu khích một phen, cô ta mới vừa lòng cùng mấy người phụ nữ kia rời đi. Trước khi đi khỏi, chúng tôi còn nghe được rõ ràng cô ta nói chuyện cùng đám bạn.

“Hồ ly tinh! Xem cô ta giả ngây ngô kia!”

“Không có kết cục tốt đẹp đâu! Muốn gả tiến Đường gia ư, không có cửa đâu!”

“Chỉ là một nữ nhân hạ lưu mà thôi!”

Từng lời từng lời khó nghe không ngừng vang lên. Tôi nhìn thấy sắc mặt của cô giáo trở nên dị thường khó coi, cô giáo co quắp đứng lên, chua xót cười cười: “Em... Em đi toilet một chút!” Vừa dứt lời, cô giáo gần như muốn chạy trốn khỏi nhà hàng, tôi lo lắng đi theo.

Cô giáo chặt vật chạy vào toilet, run run mở vòi nước, bàn tay húng đầy nước vỗ lên khắp mặt, khẽ nức nở.

“Cô...” Tôi nhẹ nhàng xoa đầu vai của cô.

“Cô thực buồn cười đúng không?” Trong gương, cô giáo nâng khuôn mặt ướt nhẹp lên, nước mắt chậm rãi rơi xuống, chua xót cười: “Rõ ràng biết là hổ lửa mà còn muốn lao đầu xuống!”

“Cô giáo!” Tôi thật sự không biết phải an ủi cô như thế nào. Dù sao, Đường Tử Lễ không thể cho cô danh phận là chuyện thật, nhưng hẳn lừa gạt cô cũng là thật. Chỉ có điều, nhìn cô giáo bây giờ lún sâu vào bể tình như vậy, còn có thể tự kiểm chế sao? Nếu cô biết Đường Tử Lễ đã ra tay với Việt Phong, vậy thì...

Tôi quả thực không dám tưởng tượng, cô giáo, sao cô lại ngốc như vậy, yêu một người đàn ông không nên yêu nhất trên thế giới này.

Nhưng chuyện tình cảm đâu phải ai muốn cũng được?

“Tiểu Phi!” Cô giáo bỗng nhiên xoay người ôm lấy tôi, lớn tiếng khóc, những đê nén lâu nay cuối cùng đều bùng nổ. “Cô không chế không được, cô thật sự yêu anh ấy, cô đã thử rồi đi, nhưng mà vẫn không được.

Như vậy so với chết đi còn khó chịu, còn thống khổ hơn... Cô rút cuộc nên làm cái gì bây giờ, làm sao bây giờ?”

Cô giáo! Ta gắt gao ôm cô. Em nên làm cái gì bây giờ, cô đã không muốn xa rời Đường Tử Lễ như vậy, em còn muốn tự tay hủy diệt hy vọng của cô sao?

Việt Phong, em nên làm cái gì bây giờ, làm sao bây giờ?

Chúng tôi trầm mặc trở lại đại sảnh, Đường Tử Lễ đi lên đón trước, ghé vào bên tai cô giáo nói gì đó, cô giáo miễn cưỡng cười. Tôi lo lắng nhìn, chỉ thấy tay cô gắt gao bắt lấy Đường Tử Lễ, là tín nhiệm, ý lại như thế. Nhưng cô càng như vậy, lòng tôi lại càng loạn.

Tôi thậm chí đã bắt đầu do dự, do dự có nên tiếp tục hay là buông tha cho hắn? Không, tuyệt đối không thể được!

Nhưng... nhìn khuôn mặt cô giáo đang dần tràn ra vẻ tươi cười, quả nhiên, vẫn chỉ có Đường Tử Lễ, chỉ có người đàn ông mà cô yêu mới có thể dễ dàng làm cho cô thoải mái cười!

oOo

“Sao thế?” Rầu rĩ ngồi trong xe, tôi suốt dọc đường đều không hề nói chuyện, tâm loạn như ma, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh Đường Tử Lễ và cô giáo nhìn nhau cười.

“Bà xã!” Thấy tôi vẫn còn ngẩn người, Đường Diệc Diễm một tay tiếp tục lái xe, một tay vươn ra nắm lấy bàn tay tôi, hoang mang nhìn tôi.

“Hả?” Tôi lấy lại tinh thần. “Anh... Anh vừa nói gì?”

Đường Diệc Diễm bắt đầu nhìn tôi, nhướn mày. “Em đang nghĩ gì mà mắt hồn như vậy?”

“Không có!” Tôi bối rối lắc đầu, mấp máy khoé miệng, chuyển đề tài. “Diệc Diễm, ba thích ăn nhất là xương sườn, chúng ta đi siêu thị mua một ít về nhé?”

“Cần gì phải phiền toái như vậy, ra ngoài ăn không phải tốt hơn sao?”

“Không phiền toái! Người một nhà cùng nhau ăn cơm, so với ở bên ngoài lạnh như băng tốt hơn!” Tôi kiên trì, rất muốn để Diệc Diễm có thể cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

“Em nói là đi đến mấy cái siêu thị ẩm ỉ đó hả?” Đường Diệc Diễm nhăn mặt, vẻ mặt không tình nguyện.

“Đúng vậy! Nhưng không phải ẩm ỉ, mà là nóng nhiệt!” Tôi sửa lại cách nói của anh.

“Nhưng mà lỡ như em bị đau mắt cá chân hoặc bị rút gân thì sao!” Ý của Đường Diệc Diễm chính là không muốn đi. “Gọi người làm đi mua là được!”

“Không được!” Tôi quả quyết: “Nếu chân bị rút gân sẽ có ông xã mát xa cho em! Nếu anh không đi, em sẽ đi một mình...” Tôi cố ý làm bộ như bị ầm ức.

“Anh đi!” Quả nhiên, tôi còn chưa nói xong, Đường Diệc Diễm đã thỏa hiệp, bắt đầu dĩ thử dãi.

Ha ha ha ha, anh còn không ngoan ngoãn đầu hàng? Tôi bỗng nhiên phát hiện, thật ra được sủng mà sinh ra kiêu ngạo cũng hay đấy chứ!

Dù không phải cuối tuần, siêu thị cũng có rất nhiều người ra kẻ vào, nóng nhiệt vô cùng. Đường Diệc Diễm nắm tay tôi đứng ở cửa, mày liên tục nhăn lại, phiền chán nhìn đoàn người đang tập nập qua lại. “Đông quá, hay là hôm nay không đi nữa!”

“Ừm, vậy anh ở bên ngoài chờ em đi!” Tôi lập tức đi vào quầy xe đẩy, kéo ra một chiếc. Ngay lập tức, một đôi tay nhanh chóng vịn lên thành xe, đẩy giúp tôi. “Em cẩn thận một chút, bây giờ đang mang thai đấy!”

Tôi buồn cười thở dài, nhìn chồng mình, không phải là đi siêu thị thôi, làm gì mà mắt tự nhiên như vậy?

“Diệc Diễm, này được không?” Tôi hưng phấn cầm một hộp bánh bích quy sô cô la lên, bỗng nhiên rất muốn ăn!

“Không phải là đi mua xương sườn sao? Mấy thứ đó không có dinh dưỡng đâu!” Đường Diệc Diễm chỉ thoáng liếc một cái rồi giật lại bánh bích quy trong tay tôi, để vào chỗ cũ.

“Không!” Tôi cố tình vươn tay ra lấy lại, ném vào trong xe đẩy. “Bác sĩ không phải đã nói với anh rồi sao, phụ nữ có thai cần phải được thỏa mãn hết sức đầy đủ!”

“Đừng suy diễn linh tinh, lời dặn đó có ý như vậy sao?” Đường Diệc Diễm cũng không tiếp tục ngăn cản tôi, nhưng nhìn tôi đem cả đồng hồ ăn không dinh dưỡng gì đó ném vào trong xe, mày cũng sắp nhăn thành một cây ma hoa.

“Em nói mua xương sườn cho ba là lấy cớ đúng không!” Đường Diệc Diễm nhú mi nhìn tôi, thuận tiện nhéo nhéo hai má của tôi. Tôi vỗ nhẹ lên tay anh: “Đâu có, đây là thuận tiện nha!” Tôi vừa nhìn đồ ăn vặt trong xe, vừa lười biếng dựa vào người Đường Diệc Diễm, trong mũi tất cả đều là mùi hương của anh, một mùi hương mà tôi không muốn xa rời.

“Không có, chỉ là muốn đùa anh thôi!” Tôi vui vẻ cười, thân mình lại dựa vào anh. Đường Diệc Diễm cũng cong lên khóe miệng.

Chúng tôi lại tiếp tục đẩy xe đến những quầy hàng khác, giống như bao đôi vợ chồng bình thường ở đây.

Dựa vào chồng mình, cảm giác ngọt ngào tràn đầy lồng ngực, hạnh phúc như vậy, tôi rất muốn, rất muốn cái gì cũng không phải suy nghĩ, chỉ cần đứng bên người anh, cùng nhau chờ con chào đời, vĩnh viễn trải qua cuộc sống hạnh phúc như vậy!

Có lẽ, vì cô giáo, vì niềm hạnh phúc không dễ gì mới có được này, tôi không phải thật sự nên cẩn thận ngẫm lại sao? Chỉ cần Đường Tử Lễ ăn năn, hoặc là... Tôi đang dao động sao? Dao động sự quyết tâm trả thù trong lòng? Nhưng... Tôi có thể tự thuyết phục bản thân mình không?

“Bà xã... Chúng ta qua bên kia nhìn xem...” Giọng nói của Đường Diệc Diễm đánh gãy suy nghĩ của tôi.

“À... Được!” Tôi khoác chặt tay anh, hôm nào đó, tôi phải đi tìm cô giáo nói chuyện mới được!

oOo

Cuộc sống sau khi kết hôn thật ngọt ngào. Bởi vì tôi đang mang thai, Đường thị lại đang trong giai đoạn điều chỉnh, tuần trăng mật của chúng tôi phải tạm thời hoãn lại. Ba và mẹ sau khi được Đường Diệc Diễm sắp xếp đi chơi vài ngày cũng quay lại Mĩ. Trong nhà vốn dĩ đang náo nhiệt lập tức yên tĩnh trở lại. Mỗi ngày tôi đều không có việc gì làm, đành ngồi nhà ăn ngon chơi tốt, chờ Đường Diệc Diễm trở về.

Đảo mắt đã đến ngày sinh dự tính, Đường Diệc Diễm mỗi khi nhìn đến cái bụng to tròn của tôi lại bắt đầu khẩn trương. Anh cố ý muốn tôi vào bệnh viện nằm trước để chờ đến lúc sinh, nhưng tôi nhất quyết không đồng ý, bệnh viện toàn là mùi thuốc sát trùng. Đường Diệc Diễm không lay chuyển được tôi, đành đem công việc về nhà làm, cương quyết buộc tôi mỗi ngày phải ngồi trước mặt anh, nhìn anh làm việc thì mới yên tâm.

Thật đúng là hoàng đế chưa vội, thái giám đã gấp. Người sinh con là tôi, tôi còn không đến nỗi khẩn trương như anh.

“Em làm gì thế!” Một tiếng gầm đầy giận dữ vang lên ngay sau lưng, tôi hoảng sợ, thân mình mập mạp khê quơ quơ, nước trong chén suýt chút nữa tràn ra. Tôi chịu không nổi nhìn khuôn mặt khẩn trương của Đường Diệc Diễm, anh không nhìn thấy sao? Tôi chỉ là rót cốc nước uống mà thôi!

“Gọi người giúp việc đến làm!” Đường Diệc Diễm giành lấy bình nước trong tay tôi, sau đó đánh giá cao thấp khắp người tôi một lượt: “Không sao chứ?”

“Diệc Diễm!” Kính nhờ, tôi là mang thai, không phải tàn phế!

“Tóm lại, em muốn anh sống lâu một chút thì đừng có dọa anh sợ!”

Em nào có dọa anh, rót ly nước mà làm như em đang biểu diễn xiếc trước mặt anh không bằng, thật đúng là khoa trương. Tôi chu miệng, ác liệt cười cười, dùng cái bụng tròn vo nhẹ nhàng chạm đến thân mình Đường Diệc Diễm. “Anh xem, không phải là không có việc gì hay sao!”

“Diệp Tương Phil!” Đó có thể so với tiếng rống của sư tử Hà Đông.

“Oa...” Tôi chịu không nổi vội bịt lỗ tai lại. “Anh thật là ồn ào!”

“Là anh đang làm ồn sao? Là em đang làm cho anh sợ!” Trên mặt Đường Diệc Diễm là biểu tình đầy kinh hách.

“Nào có ai khoa trương như anh đâu chứ, thật là!” Tôi nâng cốc nước trong tay lên định uống, bụng lại đột nhiên quặn đau một trận, tôi nhú mi, cơn đau lập tức trôi qua, chỉ loáng thoáng cảm giác được.

“Chỉ sợ đến lúc đó, một ngày em còn chưa sinh, anh sẽ khóc rống một ngày!” Đường Diệc Diễm tự giễu lắc đầu, không hề phát hiện ra sự khác thường của tôi, xoay người muốn đi lấy sữa cho tôi.

Đau... Đau quá... Vừa định thở ra một hơi, cơn đau lại bắt đầu lan tràn khắp cơ thể, hơn nữa càng ngày càng đau dữ dội. Đường Diệc Diễm đưa lưng về phía tôi, mở cửa tủ, tôi đã muốn cuộn mình lại, ôm bụng. “Ông... ông... xă!”

“Ba!” Đường Diệc Diễm cầm sữa quay người lại lập tức thấy được, trong lòng không ngừng run sợ, ly sữa trong tay rơi xuống đất. “Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt!”

“Đau quá, đau quá!” Tôi đau đớn la to, mồ hôi theo hai má chảy xuống. Đường Diệc Diễm hoảng hốt đỡ lấy thân thể của tôi.

“Sao có thể, sao có thể, ngày sinh dự tính còn một tuần cơ mà, sao có thể!” Trời ạ, anh còn muốn nghiên cứu mấy cái đó làm gì, anh còn chưa từng nghe chuyện sinh non chắc?

“Đau chết đi được... Đi bệnh viện!” Tôi chịu không nổi hét to. Lúc này rồi mà sao đầu anh lại tựa như bị nước vào vậy!

“Bệnh viện! Bệnh viện! 120... 120 điện thoại là bao nhiêu!”

Trời ạ!

“Đau quá!” Tay của tôi đã muốn không khống chế nổi, khu loạn xạ. Lúc này, mấy người giúp việc rút cuộc cũng nghe thấy mà chạy tới.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân sắp sinh rồi, mau gọi lái xe đưa thiếu phu nhân đi bệnh viện. Tiểu Lí, đem chiếc túi đã chuẩn bị sẵn trong phòng đến đây!”

Cám ơn trời đất! Cuối cùng cũng có người thanh tỉnh. Cứ như vậy, một đám người luống cuống đưa tôi vào bệnh viện. Lúc bị đẩy mạnh vào phòng phẫu thuật, tôi gần như đã hôn mê, loáng thoáng cảm giác được Đường Diệc Diễm nắm chặt lấy tay tôi không chịu buông, thầy thuốc khuyên nhủ một lúc lâu, anh mới chịu thả ra.

Đau...

“Sinh con sao lại đau như vậy, tôi không cần sinh, không cần!”

“Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt!”

“Tiên sinh, ngài ở bên ngoài chờ là được rồi!”

“Thiếu gia... Không có việc gì, đều là như vậy mà!”

Trong bệnh viện vang lên những tiếng tranh cãi âm ỉ không ngớt, đều là bởi vì một sản phụ sắp sinh, mà phía sau đi theo cả một đội ngũ “khổng lồ”.

“A!” Tôi ở trên bàn sinh đã lâu mà đứa nhỏ vẫn không chịu ngoan ngoãn đi ra, cảm giác đau đớn trải rộng khắp toàn thân, toàn tâm!

Tôi nghe bác sĩ dặn phải hít sâu thở mạnh, nên liều mạng dùng sức, cho đến khi cả người không còn chút sức lực, đứa nhỏ vẫn ngoan cố bám trụ trong cơ thể. Tôi cảm giác được không khí khẩn trương lan tràn khắp bốn phía, mơ mơ màng màng nghe được những tiếng trao đổi đầy lo lắng của bác sĩ. Ý thức của tôi bắt đầu mơ hồ, dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, bác sĩ không ngừng kêu gọi hai bên tai. Không được,

tôi không thể như vậy, cục cứng, ba còn đang chờ mẹ con mình bên ngoài, chúng ta nhất định phải cố lên... Cố lên!

“Ra rồi, ra rồi!” Rốt cuộc, tôi cảm giác được thứ gì đó chui ra khỏi thân thể, tiếng khóc của trẻ con bỗng vang lên làm cho tôi vui mừng cười, muốn nâng khuôn mặt thắm ửng mồ hôi lên, nhưng trước mắt lại đột nhiên toàn là màu đen, những tiếng kinh hô truyền đến bên tai.

“Bác sĩ... Sản phụ xuất huyết quá nhiều...”

Toàn tâm đau đột nhiên trải rộng toàn thân.

Mệt mỏi quá... không có chút sức lực! Tôi dường như cảm giác được linh hồn đang dần dần thoát ly cơ thể.

Chị Duyệt Duyệt sinh bé Tinh Vũ xong mà ta cũng có cảm giác như vừa mới sinh con xong là sao nhỉ! Cái đoạn cuối chị cố sức hít hà tự nhủ là có ba đang chờ bên ngoài để dụ bé ra, mà ta cũng phải “hà hít” mấy chục lần để tự động viên mình là “sắp xong rồi, còn mấy dòng nữa thôi”. Ta ngất đây! Cái chap này dài dễ sợ! (gần 4000 chữ) =.=

Chương 10- Con trai

Một màn sương trắng, đây là nơi nào? Tôi bối rối nhìn xung quanh, bốn phía ngoài sương trắng, cái gì cũng không thấy được, thoát nhìn là mê mang và cả quỷ dị! Tôi mặc một chiếc váy trắng, bước chân nhẹ nhàng, cảm giác như đi trong mây!

“Đừng đi!” Có người ở phía sau gọi tôi, giọng nói này...

Tôi nhanh chóng quay lại, không thể tin được nhìn người trước mắt... Những giọt nước mắt nóng hổi trào ra. “Việt Phong... Việt Phong!” Trước mặt, Trần Việt Phong xuất hiện rõ ràng trước mắt tôi, nụ cười của anh, cơ thể của anh...

“Việt Phong...” Tôi muốn đến gần anh, Việt Phong lại từng bước lui về phía sau.

“Tiểu Diệp, dừng lại đây!” Anh lắc đầu, chỉ vào đầu kia của màn sương trắng, nơi đó có một cánh cổng đang mở, ánh sáng khác thường phát ra từ đó.

“Việt Phong... Việt Phong... Anh có khỏe không?” Khỏe không? Nhiều năm như vậy rồi, khỏe không? Tôi che miệng lại, kích động nhìn anh. Rốt cuộc cũng gặp được, từng vô số đêm muốn mơ thấy anh.

“Tiểu Diệp... Trở về đi, em quên còn có ai đang chờ em sao?” Trên khuôn mặt Việt Phong lộ ra nét cười ấm áp. “Anh rất ổn... Ổn lắm... Tốt lắm... Tiểu Diệp, quên hết tất cả đi, quên mối thù của anh... Anh không trách em, thật sự không trách em!”

“Nhưng...” Nếu không vì tôi, anh sẽ không chết, không vì tôi, anh sẽ có cuộc sống vui vẻ, không vì tôi...

Sao tôi có thể quên được, sao có thể quên! Ấy náy đã sớm ép tôi tới không thở nổi, nhiều năm như vậy vẫn không thể tiêu tan. Tra tấn nhiều năm như vậy, sao có thể nói quên là quên!

“Việt Phong...”

“Tiểu Diệp... Giờ anh đang ở thiên đường, anh ở thiên đường dõi theo em, chúc phúc cho em... Cho nên... Nhất định phải hạnh phúc!” Dần dần, khuôn mặt Việt Phong bắt đầu mờ hồ, cuối cùng, nụ cười của anh biến mất trước mặt tôi, thân mình anh cũng dần dần tan đi. Tôi muốn tiến lên, nhưng cơ thể lại bất động, chỉ có thể bất lực đứng đó, trơ mắt nhìn Việt Phong tan biến.

“Việt Phong... Việt Phong...”

“Tiểu Diệp... Nhất định phải hạnh phúc!”

...“Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt...” Ai không ngừng gọi tôi, bi thương như vậy, thống khổ như vậy. Chậm rãi mở to mắt, đôi mắt ưu thương của Đường Diệc Diễm chợt sáng ngời, nắm tay tôi run run. “Bà xã... Bà xã...” Mắt Đường Diệc Diễm sưng đỏ, anh đã khóc?

Ngốc quá, sao lại cho rằng tôi sẽ chết chứ? Tôi suy yếu mấp máy môi, cố gắng muốn nắm chặt tay anh, nhưng thật sự là lực bất tòng tâm, chỉ có thể nhẹ nhàng mà gọi: “Ông xã...”

“Bác sĩ, bác sĩ!”

oOo

Tỉnh lại đã hai ngày, bác sĩ cũng nói tôi đang hồi phục, nhưng Đường Diệc Diễm lại cố chấp muốn tôi tỉnh dưỡng, thậm chí kinh khủng hơn là, anh không cho tôi đi đến phòng ấp thăm con. Tỉnh lại, y tá nói cho ta biết, tôi đã sinh được một em bé béo khỏe. Tôi muốn nhìn con, nhưng lại bị Đường Diệc Diễm ngăn cản. Đứa nhỏ cần mẹ chăm sóc, Đường Diệc Diễm cũng chỉ nói là anh đã sắp xếp, chính là cố ý bắt tôi nằm trên giường.

Mặc dù không tình nguyện, tôi vẫn phải ngoan ngoãn nằm trên giường, tôi nghĩ thân thể khỏe một chút là có thể gặp con, con, giọt máu của tôi!

Lúc này, y tá cầm một bó hoa đi vào, thay nước cho bình hoa, cắm hoa. “Tiểu thư, tiên sinh thật chu đáo, mỗi ngày đều gọi người đưa hoa tới!” Trong mắt cô ấy tràn đầy ngưỡng mộ, nhìn bó hoa cười.

“Tiểu Lâm, cô có thể đưa tôi đi thăm con không?” Tôi thật sự rất muốn gặp con. Tiểu Lâm nhất định biết ở nơi nào, hiện tại rất muốn xem nó có bộ dáng gì, nhất định rất đáng yêu!

“Nhưng, Đường tiên sinh đã dặn...” Y tá khó xử nhìn tôi... Một lát sau mới ấp úng nói: “Tiểu thư... Đường tiên sinh thật sự đối với cô tốt lắm, nhưng đối với đứa nhỏ...”

Đứa nhỏ? Anh đối với đứa nhỏ như thế nào? Anh không phải rất thương yêu con sao? Tôi cả kinh, trực giác biết Tiểu Lâm nhất định biết cái gì.

“Tiểu Lâm, cô nói cho tôi biết đi, rốt cuộc sao lại thế này?” Tôi chỉ là cảm thấy kỳ quái. Kỳ quái tại sao Đường Diệc Diễm không cho tôi đi thăm con.

“Tiểu thư... Lần đó cô mất máu nhiều, thiếu chút nữa đã mất mạng, Đường tiên sinh không thèm nhìn đứa nhỏ, mỗi ngày đều ở bên cạnh cô. Đứa nhỏ ngài ấy căn bản không quan tâm, lúc cô hôn mê, ngài ấy thậm chí nói là không cần đứa nhỏ. Ngài ấy yêu cô, nhưng đứa nhỏ thật đáng thương, ngoài chúng tôi chăm sóc, một người thân cũng không có!” Giọng nói của Tiểu Lâm đầy thẫn thức, một mặt cảm động vì tình cảm của chồng tôi, mặt khác lại cảm thông cho con trai của tôi.

Thế nhưng anh... Đường Diệc Diễm, đó là con của chúng ta!

“Sao vậy?” Đường Diệc Diễm vừa vào cửa đã cảm giác được tôi khác thường, lo lắng đến bên người tôi, tôi chụp mạnh bàn tay của anh, ngẩng đầu, nước mắt tràn đầy hốc mắt. “Đường Diệc Diễm, sao anh có thể như vậy?” Nó là con của chúng ta, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm không rõ tại sao bỗng nhiên tôi lại như vậy, ngây dại nhìn tôi.

“Em muốn gặp con, em muốn gặp con em...” Tôi liều mạng đánh vào ngực anh. “Nó còn nhỏ như vậy, sao anh có thể đối với nó như vậy... Đáng giận... Đáng giận!” Tôi đã khóc hết hơi, Đường Diệc Diễm đau khổ ôm tôi. “Duyệt Duyệt...”

“Em muốn gặp con!”

“Được... Được... Gặp con!”

Cách một tấm kính phòng ấp, tôi nhìn chiếc giường nhỏ và một đám trẻ con mới sinh bên trong, tất cả đều đang nhắm mắt.

“Ồ kia!” Đường Diệc Diễm chỉ sang một chiếc giường nhỏ, trên giường lộ ra một tấm thẻ đáng yêu, mặt trên viết “Đường Tinh Vũ”, một cái tên trong gia phả Đường gia!”

Tinh Vũ, con tôi. Nó rất nhỏ, trên mặt vẫn còn nhiều nếp, lòng tôi đau đớn, nhìn qua tấm kính... Tinh Vũ, mẹ đến thăm con.

“Duyệt Duyệt... Thân thể của em...” Đường Diệc Diễm lo lắng đỡ tôi. Tôi tức giận nhìn anh: “Không cần lo cho em, anh đối đãi với con thế à!”

“Duyệt Duyệt...”

“Từ mai, em muốn ở bên cạnh Tinh Vũ!”

“Nhưng thân thể của em...”

“Mặc kệ, cho dù anh không đồng ý, em vẫn sẽ làm như vậy, nó là con của chúng ta, sao có thể để nó một mình ở trong này!” Tôi lại liếc mắt nhìn Tinh Vũ, con còn nhỏ như vậy, nếu sau này biết cha bởi vì mẹ mà từng muốn vứt bỏ nó, nó sẽ thương tâm nhiều lắm!

“Duyệt Duyệt...”

“Đường Diệc Diễm, nếu anh không cần đứa nhỏ, chúng ta lập tức ly hôn!”

“Diệp Sương Phi!” Đường Diệc Diễm rút cuộc tức giận cầm lấy tay của tôi, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Em nói lại lần nữa xem, sau này em còn nói như vậy, anh sẽ...”

“Sẽ thế nào...” Tôi ầm ỨC đến đỏ mắt. “Ai, em thật đáng thương, sinh con xong đã bị chồng uy hiếp, con cũng không được gặp...”

“Anh...” Đường Diệc Diễm đuối lí, bất đắc dĩ ôm tôi. “Được rồi, anh biết rồi... biết rồi...”

“Sao anh có thể đối xử với con như vậy!”

“Được, được... là anh sai... anh sai!”

Ở bệnh viện tĩnh dưỡng ba tuần, rốt cuộc tôi cũng ôm con gần đầy tháng về nhà. Trong nhà bởi vì có thêm trẻ con mà náo nhiệt không ít, mọi người đều lộ vẻ vui sướng, thay phiên đến chơi với con. Tinh Vũ khiến mỗi người đều vui vẻ, ngoài... Tôi thật sự không rõ tại sao Đường Diệc Diễm lại đem chuyện không may của tôi trút lên người con, hơn nữa, tôi cũng không có việc gì, anh vẫn không muốn chăm sóc Tinh Vũ, buộc anh ôm con, anh sẽ có vẻ mặt không tình nguyện. Mẹ đến thăm cháu vài lần, có thể nhìn ra được, bà ấy rất vui vẻ, nhưng bà ấy và Diệc Diễm vẫn không nói gì với nhau. Bây giờ tôi mới phát hiện, chồng mình thật sự không kinh doanh với người nhà, anh cố ý thu hẹp vòng tròn giữa tôi và anh, ngay cả con cũng không được phép bước vào!

“Diệc Diễm, vài ngày nữa con đầy tháng, chúng ta mời mẹ đến đây, còn cả người thân của anh, mẹ em nói hai người ở bên Mỹ có một cuộc thi viết thư pháp, cha vào vòng chung kết, không thể bay về thăm cháu ngoại!”

Tôi luôn cố gắng để giảm bớt không khí căng thẳng giữa anh và những người thân trong gia đình, nhưng dường như không thực sự hiệu quả.

“Nếu vậy, chúng ta đi thăm ba mẹ, cơ thể em cũng hồi phục rồi, chúng ta coi như đi hưởng tuần trăng mật!” Đường Diệc Diễm buông tờ báo trong tay, ôm chầm lấy tôi. “Đem tên tiểu tử kia đưa cho ba mẹ, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật!”

Hóa ra, anh lại có chủ ý này, tôi lườm anh một cái. “Con còn chưa đầy tháng, sao ba mẹ có thể trông được?”

“Nó cần bao nhiêu người chăm sóc, anh đều có thể mời đến cho nó, riêng em không được. Em mỗi ngày đều ở cùng với nó!” Biểu tình của Đường Diệc Diễm giống như một người đang ghen, ăn dấm chua với chính con của mình?

“Sớm biết như thế, sẽ không sinh nó ra!” Vẻ mặt của anh không giống như nói giỡn.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra, muốn Đường Diệc Diễm thay đổi cái nhìn, vẫn cần một ít thời gian. Tôi bĩu môi: “Như vậy, em phải đi chuẩn bị công thức nấu ăn cho ngày đó!” Nói xong, tôi đứng lên, đi đến sân sau, con đang ở sân sau cùng mọi người chơi đùa, dù anh không cho đi!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm đáng thương ở phía sau gọi tôi, tôi giả mắt điếc tai ngơ. Xú gia hỏa! Nhẹ nhàng phe phẩy chiếc nôi của con, con đang ngủ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, tôi ngọt ngào vuốt ve thân mình của con. Đây là bảo bối của tôi, tiểu bảo bối tôi mang thai mười tháng mới sinh ra... Rất đáng yêu, con tôi sau này nhất định sẽ là người đàn ông đẹp nhất thế giới...

Tinh Vũ... Khi nào thì con mới có thể gọi mẹ đây?

“Bà xã!” Giọng nói u oán của Đường Diệc Diễm vang lên ở phía sau, bóng anh cao lớn tựa vào cạnh cửa phòng.

“Anh có thể đi, đừng nói, thằng bé vừa mới ngủ, chưa được một tiếng đâu!”

Tôi không xoay người, phe phẩy nôi của con, nhìn mặt con đang say ngủ, ngây ngốc cười, cho đến khi Đường Diệc Diễm không kiên nhẫn trực tiếp lại gần ôm lấy thân thể của tôi. “Em trước hết cũng nên để cho chồng em ăn no đã!” Dứt lời, anh không tha kháng cự ôm tôi ra ngoài, mạnh mẽ đóng cửa phòng lại.

“Anh sẽ đánh thức con!” Tôi nhú mi, ở trong lòng Đường Diệc Diễm.

“Bắt đầu với những điều tốt đẹp, đêm nay không được lại đây nhìn nó không ngừng nữa, vú Trương sẽ chăm sóc nó!” Đã có vết xe đổ, Đường Diệc Diễm thông minh cảnh cáo tôi một phen.

Từ đó về sau, cuộc sống của chúng tôi cơ bản là như thế này.

“Bà xã...” Trở về phòng, Đường Diệc Diễm động tình ôm tôi, đặt tôi trên giường, giở trò, tôi then thùng ở trong lòng anh mấp máy. “Đừng... Diệc Diễm!” Vừa mới sinh xong, thân hình rất xấu!

“Không được, anh đã nhìn lâu như vậy!”

Đường Diệc Diễm không để ý giây dựa của tôi, nhẹ nhàng nâng thân thể của tôi lên, bàn tay tiến vào trong áo tôi, nụ hôn mềm nhẹ rơi trên ngực của tôi, nơi đó bởi vì mới sinh sản mà lớn lên không ít, tôi khó nhịn khe dịch người. Ngay khi Đường Diệc Diễm mong muốn tiến vào, bỗng nhiên, tôi di chuyển thân mình. “Hình như Tinh Vũ khóc!” Nói xong, tôi hoàn toàn không để ý tới dục hỏa đốt trên người chồng, chạy đi ra ngoài.

“Diệp Sương phi!” Nửa ngày, sau khi ngây dại, Đường Diệc Diễm mới lấy lại tinh thần.

6. Chương 11 + 12

Chương 11 – Bất An

Mỗi một ngày qua đi, hạnh phúc và ngọt ngào đều tràn đầy lòng ngực, bởi vì chồng và con chính là toàn bộ thế giới của tôi. Tôi dường như đã quên đi những nguy hiểm xung quanh mình. Có đôi khi tôi thậm chí còn tưởng rằng, có phải mọi thứ trước kia đều là hư ảo, tất cả mọi áp lực khó khăn so với hiện thực ngọt ngào lúc này, dù có chịu khổ thêm nữa cũng vẫn đáng giá. Thực ra, sau khi Việt Phong mất, tôi đã từng mong muốn được gặp lại anh trong mộng, nhưng một lần cũng không thể, vậy mà khi sinh mệnh đang trong giờ khắc nguy cấp nhất, tôi đã gặp được anh.

“Nhất định phải hạnh phúc! Quên đi thù hận!” Tôi thật sự nên quên sao? Đường Tử Lễ thật sự có thể làm cho cô giáo hạnh phúc sao?

Lễ đầy tháng của con không tổ chức phô trương, chỉ có một vài người thân thích của Đường gia đến, ba mẹ cũng gọi điện thoại về, mọi người vây quanh bàn ăn cùng nhau dùng cơm. Tôi nghĩ, không phải do lời tôi nói, đồng thời gặp nhau như vậy đối với đám người kia chính là cơ nào bất khả tư nghị. Tôi nhớ rõ Đường Diệc Diễm đã từng giúp tôi hình dung được quan hệ của người Đường gia, không có thân nhân, chỉ có đồng minh hoặc kẻ thù. Có lẽ, trong số họ vẫn còn có người đối với Đường thị như hổ rình mồi, cũng có người vẫn đang nghĩ cách gài bẫy kẻ khác, nhưng... người một nhà, không phải nên ngồi cùng nhau ăn bữa cơm sao? Không biết có phải bởi vì kết hôn sinh con hay không, mà rất nhiều chuyện trước kia tôi cũng không muốn tiếp tục so đo. Thậm chí là Giang Minh, người mà tôi vẫn không muốn đề cập đến, nếu gặp lại hắn, tôi còn thù hận, còn oán trách sao? Tôi cũng không biết!

Có lẽ là đã trải qua một hồi sinh tử, nhìn con đang an ổn ngủ trong lòng mình, sự oán hận trong lòng lập tức bình tĩnh lại. Nếu mất đi tất cả, cho dù đứng ở chỗ cao nhất trên thế gian này, lại chiếm được cái gì đâu?

Ôm Đường Tinh Vũ từ hoa viên trở về, vừa vận dụng phải một người. Tôi ngẩng đầu, là Đường Tử Lễ, vẻ mặt hân hoan bối rối, thần sắc khẩn trương liếc tôi một cái, phức tạp nhìn thoáng qua, sau đó vội vàng tiêu sái rời đi.

Hắn như thế nào lại có vẻ mặt này? Lúc mới đến, tôi nhớ rõ hắn vẫn còn cười khanh khách.

Ngay sau đó, tôi nhìn thấy Đường Diệc Diễm đi ra từ chỗ tối, trong nháy mắt, tôi dường như đã nhìn thấy điều gì đó trên mặt anh, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, anh đã cười cười đi đến bên cạnh tôi, nhẹ tay giúp tôi lau mồ hôi trên trán. “Bà xã, mệt chết rồi phải không!”

Tôi lắc đầu, trong lòng không hiểu sao lại tồn tại một trận gấp gáp, cảm giác bất an. “Anh vừa nói gì với cậu thế?”

“Ừm!” Đường Diệc Diễm lần đầu tiên chủ động ôm con từ trong lòng tôi, bởi vì tôi thật sự có chút mệt mỏi. Tiểu tử này cũng không nhẹ. “Ông ấy nói với anh, có khả năng sẽ ly hôn với mẹ!”

Ly hôn? Vì cô giáo sao? Nhưng nhìn bộ dáng không chút quan tâm của Đường Diệc Diễm, trực giác của tôi cho rằng sự việc không hề đơn giản như vậy. “Diệc Diễm... Em...”

“Duyệt Duyệt... Vào trong thôi! Nơi này gió lớn!” Không để tôi nói hết, Đường Diệc Diễm bèn ngắt lời, kéo tay tôi đi về phía phòng khách, hiển nhiên là không muốn tiếp tục đề tài này. Tôi thở dài, cũng không hỏi lại. Đường Diệc Diễm không nói, ai có thể cưỡng cầu anh đây, có điều... hy vọng cảm giác bất an trong lòng chỉ là ảo giác. Tôi không muốn cuộc sống hạnh phúc bỗng nhiên biến mất, không muốn!

Tôi nghĩ trực giác của tôi vẫn là đúng. Từ hôm đó về sau, tôi rõ ràng cảm giác được đã xảy ra chuyện gì đó, loại cảm giác này tựa như đang đặt gánh nặng trong lòng, làm cho người ta không thở nổi.

Có một ngày, tôi nhận được điện thoại của cô giáo, vội vàng chạy tới điểm hẹn, cô giáo đã sớm ở quán cà phê đợi tôi.

“Cô giáo?” Tôi nhìn nhìn, phát hiện tinh thần của cô có vẻ cũng không tệ mới ngồi xuống. “Cô giáo, hôm nay cô tìm em là...” Diễm xấu dự cảm bao phủ trong đầu tôi.

“Không lâu nữa cô sẽ rời khỏi nơi này...” Cô giáo như muốn nói lại thôi, liếc tôi một cái, trong mắt hiện lên một tia ngưng ngừng, trên mặt khó nén vui sướng.

Vui sướng?

“Tiểu Phi, cô phải rời khỏi thành phố này, cùng với anh ấy!” Cô giáo nắm chiếc cốc, ngón tay khẽ giật giật. “Vốn dĩ cô tưởng rằng cứ tiếp tục như vậy, nhưng anh ấy lại nói với cô nguyện ý từ bỏ tất cả, từ bỏ công ty, cùng cô rời đi!” Bao gồm cả ly hôn? Đây là sự thật? Hay là một âm mưu khác của Đường Tử Lễ?

Tôi lo lắng nhíu mi. Biểu tình của cô giáo lại tràn đầy hạnh phúc viên mãn, làm cho người ta không đành lòng đánh nát giấc mộng đẹp của cô. Nhưng cô ơi, cô có biết không? Hắn là hung thủ đã hại chết Việt Phong! Em biết phải xoá bỏ như thế nào đây?

“Tiểu Diệp, quên đi thù hận, quên đi tất cả!”

Trong đầu chợt vang lên một giọng nói mơ hồ. Đây là thật sao? Việt Phong, là anh sao? Là anh đang bảo em quên sao? Buông tha cho Đường Tử Lễ, thành toàn cho hạnh phúc của cô giáo?

“Tiểu Phi! Tử Lễ đã nói cho cô biết, em và anh ấy từng có một chút khúc mắc, nếu thật là như vậy, cô hy vọng em có thể tha thứ cho anh ấy, bởi vì Việt Phong... Cô thật sự coi em như cháu gái của mình, cho nên...”

Một chút? Buồn cười, giết chết Việt Phong, bóp chết một sinh mệnh tuổi trẻ, vậy mà còn gọi là một chút? Ân oán giữa chúng tôi đâu chỉ có chút ít. Cô giáo, cô chân thành như vậy, em sao có thể để cô mang trên mình sự đau xót và áy náy giống như em!

Tôi muốn nói rồi lại thôi. Nhiều lần muốn kể rõ cho cô giáo tình hình thực tế, nhưng vẫn nói không nên lời. Cuối cùng, bằng nụ cười hạnh phúc của cô giáo, tôi thỏa hiệp, buông tha tất cả, vĩnh viễn... vĩnh viễn chôn giấu trong lòng!

“Em hiểu... Cô giáo, chỉ cần cô được hạnh phúc, cái gì... cái gì... cũng có thể... buông!” Tôi gần như phải siết chặt hai tay khi nói những lời này. Cô giáo, cô có được hạnh phúc, em cái gì cũng có thể buông, bao gồm cả mối thù của Việt Phong, cho nên cô hãy cố gắng quý trọng niềm hạnh phúc này!

Đây là tâm nguyện của em, cũng là lời chúc phúc của Việt Phong!

Cứ như vậy đi!

oOo

Không biết vì cái gì, bỗng nhiên thấy rất nhớ ông xã. Sau khi từ biệt cô giáo, tôi không quay về nhà mà trực tiếp đi tới Đường thị, cũng không hề gọi điện thoại báo trước cho Diệc Diễm, muốn dành cho anh một sự ngạc nhiên.

“Tổng tài phu nhân!” Tiến vào đại sảnh, tất cả nhân viên đều cung kính chào tôi, hiện tại đã muốn là xưa đầu bằng nay, được đãi ngộ cũng hiển nhiên trở nên khác trước. Chính là vẫn cảm thấy không được tự nhiên, tôi luôn không thích cảm giác cao cao tại thượng, cho dù bây giờ tôi đã gặp người đàn ông xuất sắc như thế!

“Tổng tài phu nhân, cô muốn đi tìm Đường tổng sao? Đường tổng vừa mới đi ra bãi đỗ xe!” Một cô gái tỏ ra thông minh hảo tâm nhắc nhở tôi.

Đi ra ngoài? Có việc sao? Tôi cảm kích khẽ cúi đầu với cô ấy, định đi ra bãi đỗ xe xem thế nào. Có lẽ anh cũng đang chuẩn bị về nhà. Tôi vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra, cúi đầu xem giờ hiển thị trên màn hình, không hề chú ý tới người đang đi tới. Anh ta dường như đang vội nên cũng không để ý tới tôi, hai người chúng tôi vô tình đụng phải nhau!

“Thực xin lỗi!” Tôi lên tiếng, xoay người nhặt di động rơi trên nền đất. Ngẩng đầu, lại bởi vì người đang đứng trước mặt mà ngại ngùng cả người!

Là hắn... Là hắn! Vết sẹo xấu xí trên khóe mắt kia tôi vĩnh viễn cũng không quên được, đây là kẻ đã từng tuyên bố muốn đẩy tôi vào chỗ chết, là hung thủ giết Việt Phong!

Hắn dường như cũng đã nhận ra tôi, mắt phút chốc trợn lên, khi tôi còn chưa kịp phản ứng, thoáng một cái hắn đã kinh hoàng bỏ chạy!

Hung thủ, hung thủ! Tôi muốn hét lên thật to, sao hắn lại ở trong này, sao hắn lại xuất hiện vào thời điểm này? Tôi không nghĩ mình không thể đuổi theo hắn được, càng không nghĩ đến việc sức lực của chúng tôi cách nhau quá xa, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, bắt lấy hắn, bắt lấy hắn!

Nhưng khi hắn thấy tôi đuổi theo lại chạy trốn nhanh hơn, thể lực tôi chống đỡ hết nổi, còn chưa kịp đuổi tới tiền sảnh của Đường thị đã thở hổn hển, hô hấp dồn dập. Tôi ngừng lại, há miệng thở dốc, cổ họng quay cuồng, cảm giác nóng nực, trơ mắt nhìn bóng dáng hắn lẩn trốn vào một ngõ nhỏ, biến mất không thấy tăm hơi.

Không! Đáng giận!

“Bà xã!” Một chiếc xe đỗ lại ngay bên cạnh tôi, Đường Diệc Diễm từ trên xe bước xuống, lo lắng đỡ lấy thân mình lung lay như sắp đổ của tôi.

“Diệc Diễm!” Tôi bỏ nhào vào lòng anh khóc rống. Tôi đã nhìn thấy hung thủ giết chết Việt Phong, hắn vẫn sống, sống đến tự do tự tại, hắn không hề gặp phải báo ứng!

Tôi cố nén khóc, gắt gao ôm lấy Đường Diệc Diễm. Vì cái gì, vì cái gì lại đụng phải hắn?

Việt Phong, Việt Phong, em rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

“Sao không nói tiếng nào lại bỏ chạy đến đây?” Đường Diệc Diễm đỡ tôi ngồi vào trong xe, cài dây an toàn cho tôi. “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy, bà xã?”

Nhìn ánh mắt lo lắng của Đường Diệc Diễm, tôi khẽ nhú mào, người đàn ông kia... chẳng lẽ Đường Tử Lễ định mưu toan chuyện gì bất lợi cho Diệc Diễm?

“Diệc Diễm, lần trước anh nói cậu và mợ ly hôn là thật sao?” Đường Tử Lễ nói phải rời khỏi đây là thật, hay là lấy lui vì tiền?

“Ừm, đại khái là thế!” Đường Diệc Diễm chuyển mắt, phát động xe, chạy vào đường chính. “Hình như rất âm ỉ!”

“VẬY... anh có nghe cậu nói sẽ rời khỏi nơi này không?”

“Rời đi? Thế thì chưa từng nghe!” Đường Diệc Diễm liếc mắt nhìn tôi một cái: “Em... biết gì đó sao?”

“Em...” Tôi không biết có nên nói hay không, nếu bây giờ nói ra, Diệc Diễm sẽ nghĩ thế nào chứ! Anh sẽ trả thù Đường Tử Lễ ra sao, tính cách của Diệc Diễm có thù tất báo, nhất định sẽ... như vậy cô giáo...

“Linh...” Ngay lúc tôi đang do dự, di động Đường Diệc Diễm bỗng nhiên vang lên.

Nhận điện thoại, sắc mặt Đường Diệc Diễm có chút khó coi, lo lắng liếc tôi một cái, tôi khẩn trương nhìn anh, đã xảy ra chuyện gì sao? Dự cảm không tốt!

“Em không mở di động sao? Đường Tinh Vũ không khỏe, phát sốt rồi!” Ngắt điện thoại, Đường Diệc Diễm quay đầu nói với tôi.

Cái gì? Tôi hoảng hốt, nhất định là máy hết pin. “Tinh vũ!” Con, con tôi!

“Diệc Diễm, con...” Tôi gấp đến mức phát khóc, con còn nhỏ như vậy...

“Không sao đâu!” Đường Diệc Diễm vừa vuốt tay tôi vừa tăng tốc. “Đã gọi cho bác sĩ riêng rồi!”

May là con chỉ bị cảm nhẹ, bác sĩ đã đến khám, cấp đơn thuốc rồi ra về. Nhưng con vẫn khóc nháo không thôi, lòng tôi cũng sắp nát, mắt thấy Tinh Vũ nháo khóc, thanh âm đã trở nên khàn khàn.

“Tinh Vũ, Tinh Vũ!” Tôi đau lòng ôm con, không ngừng đi tới đi lui trong phòng, nước mắt cũng rơi xuống.

Sao uống thuốc rồi mà vẫn khóc dữ như vậy, con vẫn còn nhỏ, tại sao phải chịu bệnh tật như thế này!

Tinh Vũ!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm đi đến bên người tôi, ngăn trở thân mình đang lo âu của tôi, anh ôm tôi, nhẹ giọng an ủi.

“Diệc Diễm, tại sao Tinh Vũ vẫn còn khóc, không phải nói là không có việc gì sao? Con vẫn đang khóc?” Tôi gắt gao ôm con, không chịu buông tay.

“Ngốc ạ, con lập tức sẽ tốt thôi, đã uống thuốc rồi không phải sao?” Đường Diệc Diễm đau lòng lau nước mắt giúp tôi, dỗ dành tôi buông con ra, đặt con nằm trên chiếc giường nhỏ. Anh cùng tôi ngồi xuống một bên, tay ôm chặt tôi. Tôi tựa vào lòng anh, lo âu nhìn con, vài lần nhìn không được lại muốn ôm lấy thằng bé nhưng bị Đường Diệc Diễm ngăn trở.

“Yên tâm, một lát nữa sẽ không sao rồi!”

Chúng tôi canh giữ bên con, thằng bé lúc này dường như đã thật sự tốt hơn, tiếng khóc cũng dần dần ngừng lại. Sau khi xác định con đã ngủ say, tôi mới nhẹ nhàng thở ra, lại cố ý muốn canh giữ bên người Tinh Vũ, không chịu rời đi. Đường Diệc Diễm đành bất đắc dĩ phải cùng tôi ngồi ở đó.

“Diệc Diễm, con không có việc gì chứ?” Tôi vẫn không yên tâm hỏi lại, trong mắt lóe ra lo lắng.

“Không việc gì, em xem em kìa, mắt khóc đến sưng lên rồi!”

“Nhìn em như bây giờ, anh thật sự hối hận đã để em sinh ra thằng nhóc kia! Em hơi chút là rơi nước mắt vì nó!”

“Diệc Diễm!”

“Anh nói rồi, không muốn để em phải khóc, tiểu tử này lại luôn làm em rơi nước mắt!”

“Diệc Diễm, cục cưng là con của anh!” Sao có thể nói như vậy chứ!

“Anh đương nhiên biết, nhưng anh càng đau lòng em, vốn tưởng rằng có con trai em sẽ vui vẻ, kết quả lại biến thành như vậy!”

“Diệc Diễm!” Em biết anh yêu em hơn tất cả, hiện tại em rất hạnh phúc, thật sự hạnh phúc, bởi vì có anh, có Tinh Vũ. Hai người đều chiếm cứ hết trái tim của em, rốt cuộc dung không được ai khác. Nhưng mọi người đều như vậy, càng gần hạnh phúc lại càng cảm thấy hư ảo, càng sợ hãi sẽ có biến hóa!

“Duyệt Duyệt, anh làm tất cả đều là vì muốn em được vui vẻ!”

“Em biết, Diệc Diễm, em biết!” Tôi dựa vào anh. Em rất vui vẻ, ở bên cạnh anh thật sự rất vui vẻ!

“Đúng rồi... Sau này ra ngoài nhất định phải gọi điện thoại cho anh, còn nữa, phải bảo chú Lý đưa đi, đừng ra ngoài một mình, hứa với anh đi!” Đường Diệc Diễm bỗng nhiên làm ra vẻ mặt nghiêm túc nói, biểu tình thực làm cho người ta bất an.

Nhưng sao... Tôi hoang mang ngẩn đầu, không rõ tại sao Đường Diệc Diễm bỗng nhiên nói như vậy, nhưng nhìn ánh mắt anh lóe ra, rõ ràng là không muốn nói rõ nguyên nhân. Tuy rằng khó hiểu, tôi vẫn gật gật đầu, không muốn làm cho anh lo lắng!

Chương 12- Cầm Tinh

“Vũ, con xem, cái này được không?” Tôi cầm lấy một món đồ trên kệ đùa với Tinh Vũ, con ở trong lòng tôi cười “hì hì”, bàn tay mũm mĩm nghịch ngợm cầm lấy món đồ chơi trong tay tôi. Hôm nay, khó có cơ hội đưa Tinh Vũ ra ngoài, nhưng tôi vẫn không quên dặn trước với Diệc Diễm, lúc ra khỏi cửa, chú Lý vẫn đi theo chúng tôi. Tuy rằng không rõ tại sao Diệc Diễm phải phòng bị như vậy, nhưng ít nhất cũng không giống những người khác, ra khỏi nhà là mang theo mười mấy người bảo vệ, thật đúng là khoa trương!

Đi dạo một lát, tôi mua cho Tinh Vũ không ít đồ, thực ra vẫn hy vọng Diệc Diễm có thể cùng đi, một nhà ba người chúng tôi đi dạo... Như vậy mới là hạnh phúc thực sự!

Nếu Diệc Diễm chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, như vậy... Chúng tôi có thể sẽ hạnh phúc hơn hay không? Ha ha ha, tôi suy nghĩ cái gì vậy, con người không nên quá tham lam, hiện tại, tôi không phải đã có hạnh phúc mà rất nhiều người mong muốn có được hay sao? Tuy rằng... có chút bất an, nhưng... thời khắc vui vẻ vẫn rất nhiều, không phải sao?

Chú Lý đón lấy một đồng lớn “chiến lợi phẩm” trong tay tôi đặt vào trong xe, bởi vì còn muốn mua một chiếc xe cho trẻ con tập đi, chú Lý đã phải lắc đầu sau khi tiếp xúc với những thứ công nghệ cao. Tôi ôm Tinh Vũ lên xe, vừa ngồi vào, chợt nghe thấy những tiếng ồn ào cách đó không xa truyền đến. Tôi theo vị trí thanh âm phát ra nhìn lại, hình như có người đang tranh chấp gì đó. Vài mét trước xe của tôi, một cô gái vô cùng hung dữ, nổi giận dùng đũa lấy cổ áo của một người đàn ông cao gầy, người kia đưa lưng về phía tôi, bóng dáng vô cùng quen thuộc, tôi nhủ mày, trong đầu có đến mấy chục đáp án, nhưng chỉ là nghĩ không ra ai...

Ngay khi tôi còn đang nghi hoặc, người đàn ông đó bỗng quay mặt lại, khuôn mặt kia hiện ra ngay trước mắt tôi một cách rõ ràng, mang theo bất đắc dĩ...

“Bộp” Tôi nghe được thanh âm thứ gì đó bị chặt đứt, thậm chí, tôi đã quên cả thở, nhìn khuôn mặt phía trước, không thể tin được...

Là... Là...

Tôi ngạc nhiên, đặt con trai mình xuống ghế, bước xuống xe, không có thời gian chơi đùa nữa, tôi còn không kịp nghe tiếng gọi của chú Lý, đã nhanh chóng chạy về phía trước. Việt Phong, là Việt Phong! Khuôn mặt kia, bóng dáng kia, cảm giác quen thuộc kia, nhưng... Vì cái gì... Sao có thể!

Chẳng lẽ, anh không chết?

“Việt Phong!” Nhưng ngay khi tôi muốn tới gần, người đàn ông đang tranh chấp cùng cô gái kia đã kéo va li thoát khỏi sự kiểm chế, bỏ chạy! Tôi nhìn không được gọi to, bước chân nhanh hơn để đuổi theo. Tại sao? Nếu là Trần Việt Phong, tại sao khi nhìn thấy tôi lại bỏ chạy?

Không, rốt cuộc sao lại thế này, tôi nhất định phải biết rõ ràng! Bước chân của tôi nhanh hơn, nhưng đối phương lại chạy trốn càng nhanh, vì cái gì phải chạy, vì cái gì nhìn thấy tôi phải chạy?

Không, rốt cuộc sao lại thế này, tôi nhất định phải biết rõ ràng! Tôi chạy thật nhanh để đuổi theo, nhưng đối phương trốn rất mau, vì cái gì muốn chạy, vì cái gì nhìn thấy tôi lại muốn chạy?

“Việt Phong, Việt Phong!” Tôi liều mạng đuổi theo phía sau, bất tri bất giác đi theo anh ta quẹo vào một cái ngõ nhỏ. “Việt Phong...”

Người phía trước đang chạy bỗng nhiên ngừng lại, đứng tại chỗ nhìn tôi. Nhìn gần tôi mới phát hiện, hắn... không phải Việt Phong, nhiều nhất chỉ là bộ dạng giống nhau mà thôi, nhìn xa xa, đương nhiên không nhận ra sự khác biệt, nhưng cẩn thận xem xét, rõ ràng thấy khác, thần thái của hắn, bộ dáng, chỉ là tương tự mà thôi, hắn...

Người đàn ông kia nhìn tôi, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, một cổ dự cảm không yên, tôi vội vàng muốn quay lại chạy đi, nhưng đã muộn, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện mấy người đàn ông, đem đường lui duy nhất của tôi chặn lại.

Tôi rốt cuộc hiểu được vì sao trong mắt người đàn ông kia có ý cười!

Tôi sợ hãi lui về phía sau, cho đến khi lưng đụng vào tường, không thể lùi. Tôi từ từ di chuyển gần hơn với đám người đó, một người không thể tưởng tượng đột ngột nổi xuất hiện trước mặt tôi.

Đường Tử Lễ! Tôi kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng ở chính giữa, tất cả đều do hắn bày ra? Đều là hắn... Vì cái gì?

“Như thế nào, Đường phu nhân, chúng ta lại gặp mặt!” Đường Tử Lễ hướng đến gần tôi, trong tay giữ một chiếc...DV* màu đen?

Hắn muốn làm gì, tôi sợ hãi nhìn hắn, lại nhìn những người đang đứng xung quanh với vẻ mặt không có ý tốt, bọn họ...

“Đường Tử Lễ, ông muốn làm gì, ông không sợ tôi nói với cô giáo sao?” Tôi không ngừng lui về phía sau, mặc dù đã sớm không có đường lui.

“Nói? Tôi nghĩ qua ngày hôm nay, cô sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời!” Đường Tử Lễ tuyên bố, hướng ánh mắt về phía mấy tên tay sai đang đứng bên cạnh. Mấy người đàn ông lập tức đi tới, mặc cho tôi giãy dụa như thế nào vẫn gắt gao giữ chặt cánh tay tôi.

“Các người muốn làm gì, buông ra, buông!”

“Diệp Sương Phi, cô chớ có trách tôi, là do ông chồng tốt đẹp của cô bức tôi!” khuôn mặt Đường Tử Lễ trở nên dữ tợn, ngón tay hắn nhẹ nhàng nhấn. “Ba”, đèn flash lóe lên, tôi nhìn thấy rõ hình ảnh mình đang giãy dụa trên màn hình.

Hắn muốn... Không... Không... Tôi lập tức đoán được điều hắn sắp sửa làm, không... Không, hắn nhất định điên rồi, điên rồi!

Đường Tử Lễ, Đường Diệp Diễm sẽ không bỏ qua cho ông, anh ấy sẽ giết ông!

“Ha ha ha, Diệp Sương Phi, chỉ cần có tiết mục phấn khích này trong tay tôi, tôi nghĩ người chồng thân ái của cô sẽ phải dè chừng! Muốn trách thì trách hắn không chịu buông tha cho tôi. Tôi đã quyết định bỏ đi, tại sao hắn còn muốn đau khổ dây dưa!” Đường Tử Lễ lời nói cuối cùng gần như biến thành rít gào, nổi giận đùng đùng trừng tôi. “Là hắn bức tôi, là hắn!” Nói xong, hắn hướng về những tên thủ hạ còn lại hô to: “Ra tay đi!”

“Không... Không cần, đừng...” Tôi ra sức giãy dụa, kêu thét. “Đường Tử Lễ, ông đối với tôi như vậy, ông sẽ hối hận, cứu mạng... Cứu mạng!”

“Cô rất ồn ào!” Đường Tử Lễ vừa dùng DV quay tôi, vừa hướng về phía thủ hạ chỉ huy, một người đàn ông nhanh chóng bịt kín miệng của tôi lại. “Ừm... ừm...”

“Tê!” Tiếng quần áo bị xé đột ngột vang lên, tôi cố gắng dùng hết sức phản kháng, nhưng sức lực của những người đàn ông này quá lớn. Không... đừng, sức sinh, sức sinh!

Những khuôn mặt đáng khinh ở trước mặt tôi chớp lên, ghé tởm, làm cho người ta buồn nôn.

Diệp Diễm, Diệp Diễm...

“Cởi quần áo của cô ta ra, động tác nhanh lên!” Đường Tử Lễ gần như đã lâm vào điên cuồng, dùng DV quay tôi, nở nụ cười điên dại. Hắn điên rồi, hắn điên rồi sao? Hắn nghĩ như vậy là có thể uy hiếp đến Đường Diệp Diễm sao? Như vậy, sẽ chỉ làm hắn chết không có chỗ chôn.

“Ừm... ừm...”

“A...” Tôi giãy dụa, cắn tay của người đàn ông đang che miệng tôi, hắn quát to một tiếng, thuận tay cho tôi một bạt tai, đánh cho tôi hoa mắt chóng mặt.

“Không, xin ông, xin ông... Buông tha tôi!” Tôi bất lực cầu xin Đường Tử Lễ, lệ rơi đầy mặt. “Thả tôi đi, hãy nghĩ đến cô giáo...”

“Câm miệng!” Đường Tử Lễ cắt ngang lời cầu xin của tôi. “Diệp Thương Phi, ai bảo cô biết nhiều như vậy, ai bảo cô là vợ của Đường Diệp Diễm, điều này cô chỉ có thể trách chính mình!”

“Không!” Đám sức sinh kia đã sắp cởi được áo của tôi, xé rách áo của tôi, bọn họ giống một đám bệnh hoạn tới gần tôi, ngăn chặn chân của tôi, giữ chặt tay tôi, quần cũng bị bọn họ cởi bỏ, một người đàn ông đã nhanh chóng cởi quần của mình ra...

“Không... Đừng...”

Diệp Diễm, Diệp Diễm!

Vào lúc hắn sắp sửa chen vào hai chân của tôi, tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, răng nanh gắt gao cắn đầu lưỡi, tình nguyện chết, cũng không muốn sống nhục nhã như vậy!

“Ba!” Nhưng đúng lúc này, đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của một người đàn ông, tôi nhanh chóng mở mắt ra, người đàn ông một giây trước còn hướng tôi quát tháo giờ đã đau đớn ôm đỉnh đầu, máu tươi đỏ sẫm từ trên thái dương hắn chảy xuống, nhìn thấy ghê người, mà đứng ở phía sau hắn lại là... Giang Minh!

“Giang Minh!” Tôi giống như thấy được cứu tinh, giữa bốn phía hỗn loạn, bổ nhào vào trong lòng Giang Minh, không ngừng run run. “Giang Minh!”

“Chúng mày là lũ súc sinh!” Giang Minh ôm tôi, hướng tới những người đó rít gào. Sắc mặt Đường Tử Lễ trở nên dị thường khó coi, hung ác nhìn Giang Minh. “Giang Minh, giờ cậu đã không còn như xưa, cậu còn muốn một mình làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

“Đường Tử Lễ, ông phải hiểu được, đối phó với ông, lấy năng lực hiện tại của tôi cũng thừa sức!”

“Ông dùng tiền để thuê những người này, tôi cũng có thể dùng tiền sai bảo bọn họ!” Giang Minh nói xong nhìn về phía những người đó: “Người đàn ông này cho các người bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi!”

“Giang Minh!” Thấy tiền, mấy tên kia bắt đầu do dự, sắc mặt Đường Tử Lễ càng khó coi hơn, hắn rống lên, sau đó không cam lòng liếc tôi một cái: “Tôi nói cho cô biết, đừng tưởng rằng cô có thể không coi ai ra gì, một ngày nào đó, cô cũng sẽ bị tên dã thú Đường Diệp Diễm kia cắn!” Nói xong bèn xoay người theo ngõ nhỏ đi ra ngoài, đám đông vừa rồi chỉ nhìn nhau, Giang Minh lấy áo khoác trên người hắn khoác cho tôi. “Chúng ta đi!”

Giang Minh ôm tôi đi ra phía ngoài, lúc xẹt qua những người đó, tôi thấy hắn nhìn bọn họ, hắn muốn...

Giang Minh đưa tôi về chỗ hắn ở, một căn phòng không lớn, bài trí đơn giản. Sau khi Qua Nhan mất, hắn vẫn ở nơi này? Sám hối sao?

“Có thể cho tôi mượn một bộ quần áo không?” Tôi kéo áo khoác trên người, đem thân mình lui vào trong, xấu hổ mở miệng.

“Chị còn muốn gạt hần?”

Tôi cúi đầu, không nói gì, cho Đường Diệc Diễm biết, người bị thương tổn sẽ không chỉ có Đường Tử Lễ. Đường Tử Lễ đáng giận, nhưng... Tôi không muốn liên lụy người vô tội, nếu Diệc Diễm biết... Tôi quả thực không thể tưởng tượng.

“Diệp Sương Phi, ngay cả chính chị cũng cảm thấy sợ hãi sao?” Giang Minh buồn cười lắc đầu, ngồi vào bên cạnh tôi. Đáng sợ? Đúng vậy, Đường Diệc Diễm đối với tôi gần như yêu vô cùng độc đoán, có đôi khi sẽ làm tôi có cảm giác không thở nổi, tình yêu của anh tôi không hề nghi ngờ, chỉ là... Anh sẽ liều lĩnh làm liên lụy đến người vô tội.

Đường Tử Lễ nói đúng, hần bị dồn ép từng bước đến ngày hôm nay, hiển nhiên là do bản tính của hần, nhưng phần lớn nhất định là do Đường Diệc Diễm bức bách, anh có thù tất báo. Nhưng, Đường Tử Lễ có nghĩ tới điều này không? Chiêu này của hần không phải đẩy hần vào con đường chết thì cũng chính là sự dày vò vô tận, nếu mưu kế kia của hần thật sự thực hiện được, dùng để uy hiếp Đường Diệc Diễm thì điều này vĩnh viễn sẽ trở thành ác mộng của hần!

“Diệp Sương Phi, giờ chị lại vì bảo vệ ai, chị vĩnh viễn sẽ không hiểu được, sự mềm lòng của chị hoàn toàn chỉ làm hại tới người chị muốn bảo vệ, đối với người khác mềm lòng là nhân từ, đối với địch mềm lòng chính là ngu xuẩn!”

“Giang Minh!” Tôi cắt ngang lời nói của hần, hiện tại nói điều này có ý nghĩa gì, muốn tôi như thế nào, phải đi gọi cho Đường Diệc Diễm để anh báo thù cho tôi sao? Biến thành gà chó không yên? Hiện tại tất cả trở thành như vậy, tôi không có tư cách trả thù bất kì ai, thậm chí là chuyện của Qua Nhan tôi cũng không thể chỉ đổ thừa cho Giang Minh, chính bản thân tôi cũng là kẻ đồng lõa!

Giang Minh buồn bã nhìn tôi, một lát sau, hần chậm rãi đứng lên. “Chị chờ ở đây, tôi đi mua cho chị bộ quần áo khác!” Thân mình thon dài của hần đứng thẳng, phủ bóng lên khuôn mặt của tôi. Tôi không nhìn.

Sau khi Giang Minh rời đi, tôi nhìn quanh bốn phía, nơi này thật sự rất nhỏ hẹp, bài trí đơn giản, toàn bộ có vẻ yên tĩnh, tiêu điều, không có sinh khí. Hần vẫn ở nơi này, trốn tránh tất cả? Nếu hần biết tập đoàn Giang Nguyên phá sản, trở thành công ty cổ phần của Đường thị, nói đúng hơn, tập đoàn Giang Nguyên bây giờ đã thuộc về Đường thị!

Tuy rằng không mong muốn, nhưng tôi không thể không thừa nhận, nếu lần này không gặp được Giang Minh, kết cục của tôi là không thể tưởng tượng nổi. Nhớ lại cảnh vừa rồi, thân thể của tôi nhịn không được mà run run, dạ dày từng cơn buồn nôn kéo đến.

Di động không biết đã rơi ở chỗ nào, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ dần hạ xuống, Diệc Diễm tìm không thấy tôi nhất định rất sốt ruột, còn cả Tinh Vũ nữa, có phải lại khóc nháo rồi không? Chú Lý vẫn ở đó sao?

Ngay lúc tôi lo lắng bất an, cửa bỗng mở ra, Giang Minh cầm một túi lớn trong tay đưa cho tôi, tôi yên lặng tiếp nhận, nhanh chóng đi vào phòng trong thay quần áo, thực vừa người, không rộng không chật!

Lúc đi ra, Giang Minh đã ngồi trên sofa, ánh mắt đang nhìn TV bỗng rời đi, nhìn về phía tôi.

“Hôm nay... Cám ơn cậu!” Hần đã cứu tôi, tôi cũng nên nói lời cảm ơn này.

“Phải về bên chồng sao?” Giang Minh dựa lưng vào sofa, biểu tình đùa cợt: “Hôn nhân rất hạnh phúc? Hạnh phúc khiến cho chị ngay cả mối thù của Trần Việt Phong cũng quên luôn rồi à? Thậm chí Đường Tử Lễ đối với chị như vậy, còn định buông tha hần, chị thật đúng là rộng lượng!”

Tôi mím môi, nhìn mặt Giang Minh như cười như không. “Giang Minh, cậu cảm thấy số người bị thương tổn còn chưa đủ nhiều sao? Chúng ta đã mất Qua Nhan, cậu mất đi tập đoàn Giang Nguyên, còn muốn thương tổn bao nhiêu người vô tội nữa?” Quả thực, hiện tại tôi ích kỷ, tham lam muốn bảo vệ cho hạnh phúc của mình, quên đi thù hận.

“Duyệt Duyệt, tất cả sẽ không chấm dứt, sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy, cho dù tôi muốn, người chồng thân ái của chị cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, điều ấy chị so với bất kì ai đều rõ ràng nhất!”

Tôi do dự nhìn về phía hần, không sai, hần nói đúng, dự vọng trong lòng mỗi người, một khi bị mở ra, sẽ không ngừng mà đoạt lấy cho đến lúc chết, cho đến khi dự niệm khô kiệt. Đường Diệc Diễm cũng không

ngoại lệ, hưởng hờ địa vị của anh hiện tại cũng không cho phép anh nhân từ, không chỉ Giang Minh, không chỉ người Đường gia cùng anh có huyết mạch tương liên, còn rất nhiều người không biết tên, đều như hổ rình mồi nhìn chăm chăm khối “thịt béo” Đường thị này, đây là quy tắc rừng mưa tàn khốc, nhược nhược cường thực, thích giả sinh tồn*.

Thành phố này vốn dĩ chính là một tòa thành tràn ngập hỗn loạn giống như rừng mưa nguyên thủy, hạnh phúc của tôi ở trong đó là nhỏ bé như vậy, Trái Đất sẽ không vì hạnh phúc của tôi mà chuyển động, lại càng không bởi vì ý nguyện của tôi mà ngừng chuyển động.

Điều này tôi đều rõ ràng, chỉ là không muốn đổi mặt.

Giang Minh, tôi có thể nói, chỉ cần hấn đồng ý buông tha tất cả, tôi có thể nói với Đường Diệc Diễm tha cho hấn sao? Tôi nghĩ, tôi vẫn là không thể, bởi vì hấn sẽ không từ bỏ, hấn không cam lòng, lại càng không buông tha cho dã tâm của mình, sẽ không bỏ qua Đường Diệc Diễm, tập đoàn Giang Nguyên làm hấn mất đi Qua Nhan, hiện tại, hấn muốn một lần nữa bắt đầu sao?

Hấn muốn đối phó với Diệc Diễm thế nào, tập đoàn cùng với người thân bị hủy mà hấn còn chưa chấp nhận sao?

“Cậu cảm thấy bây giờ cậu còn có năng lực để hoàn thành dã tâm của cậu sao?” Tập đoàn Giang Nguyên phá sản, hấn đã hai bàn tay trắng, trong khoảnh khắc hấn tưởng chừng đã đoạt được mọi thứ lại thua toàn bộ.

“Hiện tại... không phải cơ hội lại tới nữa sao? Duyệt Duyệt, ba năm trước đây, chúng ta bắt được thời cơ, ba năm sau cũng giống như vậy, hoàn toàn có thể!” Trong mắt Giang Minh lóe ra ánh sáng kỳ dị, mang theo tự tin, hấn nói cơ hội là cái gì? Là tôi sao? Hấn muốn làm gì?

“Giang Minh, cậu đã không còn gì có thể uy hiếp tôi!” Tôi bối rối thở, vì cái gì phải sợ một người hai bàn tay trắng, một tổng tài tiền nhiệm của một tập đoàn phá sản, hấn có cái gì có thể uy hiếp đến tôi... Không có, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy bất an như vậy?

Tôi theo dõi hấn, Giang Minh chậm rãi đứng lên, xẹt qua tôi, mở cửa, tao nhã làm tư thế “mời”. “Duyệt Duyệt, tôi nghĩ chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi!”

Giang Minh, thật sự... không thể buông tha sao? Buông tha tôi, cũng buông tha cho chính mình?

*1 DV= Digital Video, một thiết bị quay phim chuyên nghiệp

*2 Yếu làm mồi ăn cho kẻ mạnh, kẻ muốn sinh tồn phải trải qua sự chiến thắng kẻ thù địch. Cá lớn nuốt cá bé.

7. Chương 13 + 14

Chương 13 – Tử Vong

Hoảng loạn trở lại Đường Trạch, ngoại trừ chú Lý lo lắng hỏi tôi đi đâu, dường như không có điều gì khác thường. Đường Diệc Diễm cũng chưa trở về, hình như vẫn đang trong cuộc họp hội nghị, cho nên lúc tôi bỏ đi, chú Lý cũng không gọi điện thoại đến.

Tôi chỉ thần nhiên nói với chú Lý rằng đi gặp một người bạn cũ, nhất thời hưng phấn nên quên. Nếu Diệc Diễm có hỏi, tôi sẽ nói là bị rơi điện thoại. Tôi sợ anh lo lắng nên mới dùng di động của chú Lý gọi cho anh, chú Lý cũng ngầm đồng ý, dù anh có phát hiện ra một chút không thích hợp, nhưng tôi hiện tại vẫn bình an đứng ở chỗ này. Dù gì đi nữa, vì muốn bo bo giữ mình, vì không thích phức tạp, anh cũng đành chấp nhận lời nói của tôi.

Sắp xếp ổn thỏa mọi việc, tôi đi đến phòng ngủ của Tinh Vũ xem thằng bé, sau đó một hồi trở về phòng. Đi vào phòng tắm, tôi lại tắm rửa kỹ càng một lần nữa, không ngừng dùng sữa tắm chà sát, cho đến khi làn da trở nên đỏ hồng, đến khi xác định trên người không còn hương vị xa lạ ghê tởm, tôi mới chậm rãi cuộn

mình ở trên giường, ngửi được mùi hương quen thuộc xung quanh mới yên tâm thở ra, nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ rơi xuống. Không chỉ vì vừa mới trải qua nỗi khuất nhục và khủng hoảng, mà còn vì trong lòng càng ngày càng không thể bình ổn sự bất an. Hình như tôi đang nhìn thấy hạnh phúc bắt đầu từ cơ thể tôi tách ra, phiêu đảng, càng ngày càng xa, khiến cho tôi dù có duỗi tay dài đến đâu, nó vẫn vô tình theo những khe hở trốn mất. Tất cả đều bất lực như vậy!

“Duyệt Duyệt, tất cả sẽ không chấm dứt, tất cả sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy đâu!”

Khi sự mệt mỏi bắt đầu đột kích, trong đầu tôi bỗng nhiên hiện lên câu nói của Giang Minh, nó giống như ma chú quanh quẩn trong não tôi, chậm rãi khuếch tán. Đây cũng là lần đầu tiên, tôi ngay cả một chút khí lực tỉnh táo để xem lại cũng không có, xụi lơ nằm trên giường, mơ mơ màng màng ngủ...

Không biết qua bao lâu, trong phòng bỗng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp. Tôi tỉnh, nhưng cũng không muốn mở to mắt, hai chân bắt giắc co lên, gập về phía trước ngực, ngón tay túm chặt chăn đệm, cảm giác có chút ánh sáng của đèn khe loét lên, sau đó có tiếng nước vang lên trong phòng tắm. Diệc Diễm đã trở lại, tôi hơi hơi mở mắt ra, liếc nhìn kim đồng hồ trên tường đang chỉ mười hai giờ hơn, đã trễ thế này rồi sao? Mỗi ngày, anh đều vất vả như vậy ư?

Không biết có phải vì bất an không ngủ được hay không, đầu óc tôi có chút đần độn, một động tác rất nhỏ đã tác động làm đau nhức khắp tứ chi, tôi lơ đãng thoáng nhìn vùng bị sưng đỏ chỗ khuỷu tay, đó là vết thương lúc tôi giãy dụa... Tôi nhanh chóng đưa tay vào trong chăn, bao bọc khắp người, lúc này, đèn phòng tắm chợt tắt, lòng tôi run lên, vội nhắm chặt mắt lại. Bây giờ tôi không có dũng khí đối mặt với Diệc Diễm, càng sợ bị nhìn thấu sự chột dạ của bản thân mình. Nếu nhìn anh, tôi sẽ nhận không được mà bật khóc, Diệc Diễm biết, nhất định sẽ giận chó đánh mèo tất cả mọi người, tất cả những người vô tội. Vốn dĩ, hạnh phúc của chúng tôi chính là được tạo lập trên sự hy sinh của người khác, tôi không muốn tiếp tục mang trên lưng sự áy náy!

Một lát sau, tôi cảm giác được giường hơi lõm xuống, mùi sữa tắm trên người Đường Diệc Diễm lan đến mũi tôi, bàn tay ấm áp của anh tuần tra tới lui trên hai má của tôi. Cuối cùng, môi anh nhẹ nhàng chạm lên trán tôi, cảm giác cực nóng làm cho tai người ta cũng phải nóng lên theo. Ngón tay anh xẹt qua cánh môi của tôi, giây tiếp theo, giường lại giật giật, anh không nằm xuống mà là đứng dậy, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ. Tôi lén lút quay đầu, gian phòng nhỏ liền thông với phòng ngủ toả ra một chút ánh sáng mỏng manh, chỉ cần tôi ở nhà, Diệc Diễm đều có thói quen ở đó làm việc.

Nhưng muộn như vậy rồi, anh còn không nghỉ ngơi sao? Mọi khi tôi đều sớm ôm con đi vào giấc ngủ, căn bản không rõ Đường Diệc Diễm nửa đêm còn làm việc, đèn trong phòng mở ánh sáng rất yếu, cẩn thận nghe mới có thể cảm nhận được những âm thanh “xoát xoát” lật giở văn kiện và tiếng gõ bàn phím rất nhỏ. Tất cả đều mềm nhẹ như vậy, anh không muốn quấy rầy tôi!

Mắt tôi trống rỗng nhìn lên trần nhà, mặt gương chỉ còn in lại bóng đen của một mình tôi, nhớ tới đêm tân hôn...

Diệc Diễm, thật sự rất muốn tất cả cứ dừng lại như vậy, không cần tranh đấu, không cần nghĩ...

Khóe mắt dần ẩm ướt, tôi lén lút lau đi, dễ dàng rơi lệ như vậy, có phải muốn nói rằng đã đem nước mắt của cả một đời người lưu xong rồi, sau này chỉ còn lại cười vui?

Diệc Diễm... Chúng ta sẽ có tương lai sao? Có sao?

oOo

Ngày đó qua đi, lại qua vài ngày nữa, trong lòng vốn dĩ buộc chặt lại bởi vì không có gì khác thường mà dần dần lỏng lẻo. Tuy rằng lời Giang Minh nói vẫn không ngừng quanh quẩn, nhưng tôi vẫn cố khuyên bảo chính mình, có lẽ đó chỉ là một hình thức phát tiết của hấn. Về phần Đường Tử Lễ, hấn không hề xuất hiện, gần như hoàn toàn biến mất. Sự nghi hoặc làm cho tôi hoang mang không thôi, nhưng từng ngày trôi đi, tôi trở nên càng cẩn thận so với trước kia, căn bản không hề đi ra ngoài. Muốn đi cũng cố hết sức đi cùng Diệc Diễm. Sau khi trải qua chuyện như vậy, tôi muốn bảo vệ thật tốt cho bản thân mình và con. Đó cũng chính là giúp Diệc Diễm san sẻ ưu sầu, tôi không muốn mình trở thành gánh nặng, thành chướng ngại vật của anh. Dù sao, anh thật sự rất vất vả!

Cho nên mỗi ngày cứ như vậy hoảng loạn qua đi, tuy rằng rất do dự, nhưng ít nhất cũng được bình tĩnh, cho đến khi...

“Lễ tang?” Tôi không thể tin nói khẽ vào điện thoại, những thanh âm bi thương đứt quãng ở đầu bên kia vang lên. Trong đầu tôi là một mảnh đục ngầu, không thể nào tin được, đại ra ngồi ở sô pha, tôi... Đây là di động của cô giáo, cũng là người thân của cô, người phụ nữ đó nói cho tôi biết... nói cho tôi biết cô giáo... đã qua đời!

Đất trời như xoay chuyển, sao có thể, sao có thể... Nước mắt bất giác chảy xuống, tôi nghẹn ngào hỏi địa chỉ, lập tức ngắt điện thoại. Muốn tôi phải chấp nhận, phải tin tưởng như thế nào đây? Cô giáo... cô giáo đã qua đời?

Sao có thể, sao có thể! Sao có thể khiến tôi tin một sinh mệnh vẫn đang sống bỗng nhiên không còn? Không phải lần đầu tiên đối diện với cái chết, là vì thân nhân bên cạnh đã mất đi không ít, trái tim dường như đã trở nên chết lặng. Vậy mà khi tôi nhìn chăm chú vào di ảnh của cô giáo trên đàn tề lễ, tim giống như bị dao cắt, nước mắt rồi cuộc cũng không kìm được mà rơi xuống. Trong khung ảnh, khoé miệng của cô vẫn nở nụ cười như trước đây, vậy mà cơ thể đã lạnh lẽo nằm đó. Đây... vẫn là người mới mấy hôm trước còn vui sướng nói với tôi, sẽ cùng người âu yếm xa chạy cao bay sao? Giờ phút này, vì cái gì cô lại lạnh băng nằm ở nơi này? Vì cái gì lại đột nhiên như vậy? Vì cái gì?

“Diệp tiểu thư!” Tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên sau lưng, tôi xoay người, người phụ nữ trước mắt này tôi chưa từng quên, là chị của cô giáo, cũng là mẹ của Việt Phong, tôi và bác ấy đã gặp mặt nhiều năm trước, đúng vào ngày Việt Phong qua đời.

Không thể tưởng tượng được, chúng tôi lại gặp lại nhau, vẫn châm chọc là đùa vì thân nhân rời đi.

“Bác gái!”

“Là bác gọi điện cho cháu, Khinh nhi lúc sắp chết có dặn bác, nhất định phải giao thứ này cho cháu!” Dứt lời, bác gái rút ra một phong thư đưa cho tôi.

“Tại sao... sao lại đột ngột như vậy?” Tôi đại ra tiếp nhận phong thư, gắt gao niết trong tay, miệng không ngừng nỉ non. Muốn tôi phải tin tưởng như thế nào đây, đột nhiên lại...

“Khinh nhi... là tự sát!” Trong mắt bác gái hiện lên một tia bi thương, giọng run run.

“Tự sát?” Tôi trừng lớn mắt, tự sát?

“Bác gái, bác có biết cô giáo tại sao lại...”

“Khinh nhi cái gì cũng không nói... Cho đến lúc chết cũng không nói... Chỉ không ngừng xin lỗi bác...” Bác gái vừa nói xong đã nghẹn ngào không ra lời, con trai không còn, bây giờ ngay cả cô em ruột duy nhất cũng... Người đau khổ nhất lúc này hẳn là bác ấy!

“Bác gái, bác đừng quá đau buồn!” Tôi đau lòng ôm bả vai của bác. Cháu xin lỗi, bác gái, cháu vẫn không kịp nói với bác, cháu xin lỗi, là cháu... Việt Phong là vì cháu mới... Nhưng cháu lại không có dũng khí nói cho bác, chỉ có thể ở trong lòng giải thích với bác, cháu xin lỗi, vô cùng xin lỗi!

Cháu đã hại chết con trai bác, hiện tại, cô giáo lại lia trần, sẽ không...

Liệu có gì liên quan đến tôi hay không? Tôi quả thực không dám tưởng tượng.

Ở linh đường an ủi bác gái một hồi, Diệp Diễm lại gọi điện thoại tới. Tôi không muốn làm anh lo lắng, đành phải từ biệt bác gái. Trước khi đi tới cửa, một cô bé chạy đến đưa cho tôi một chiếc hộp, không đợi tôi kịp hiểu, cô bé đó đã chạy nhanh như chớp, đây là...

“Chú Lý, về nhà đi!” Vào trong xe, tôi nói với chú Lý, nhìn bóng dáng cô đơn của bác gái đứng lặng bên ngoài cửa xe, trong lòng tôi dâng lên một trận chua xót, nhắm mắt lại, gắt gao nắm chặt phong thư trong tay. Do dự một lát, tôi vẫn quyết định mở ra xem, những nét chữ xinh đẹp hiện ra trước mắt tôi.

“Tiểu Phi!

Khi em đọc được những dòng thư này, cô nghĩ, cô đã ở trên thiên đường chúc phúc cho em. Thực ra, không biết cô như vậy có thể lên thiên đường được không? Tiểu Phi, cô xin lỗi, mấy năm nay thật vất vả cho em. Cô tự cho là đã xem em như người thân, nhưng ngay cả nỗi khổ trong lòng em, cô một chút cũng không cảm nhận được. Người ích kỷ nhất chính là cô, cho nên hãy buông tất cả đi, đau khổ hãy để một mình cô nhận, để cô mang theo sự đau thương và áy náy này vĩnh viễn rời đi, vĩnh viễn mai táng đi!

Tiểu Phi, phải hạnh phúc em nhé!

Gì Khinh tuyệt bút.”

Đây là... Cô giáo đã biết cái gì sao? Tôi run run cầm bức thư, nước mắt từng giọt rơi xuống mặt giấy, thấm nhoè cả chữ. Những dòng chữ của cô giáo đều là ưu sầu vô hạn. Tôi thậm chí có thể tưởng tượng được cô đã khóc rống như thế nào khi viết xong bức thư ngắn này. Nhưng mà cô đã biết bao nhiêu, tại sao cô có thể biết được? Vì cái gì... Vì cái gì muốn tự sát? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao cô lại lựa chọn con đường này? Cho dù cô đã biết chuyện của Việt Phong, vậy Đường Tỉ Lễ thì sao? Đúng vậy, trong lễ tang, tôi cũng không nhìn thấy Đường Tỉ Lễ, hẳn đã biến đâu rồi? Tất cả đều hỗn loạn không chịu nổi, tôi đau đớn tựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại, cô giáo... tại sao nghĩ không thông suốt, tại sao lại đột ngột như vậy!

“Thiếu phu nhân!” Chú Lý lo lắng liếc nhìn tôi qua gương chiếu hậu, tôi lắc lắc đầu thở dài: “Cháu không sao, chú Lý, về nhà không cần nói cho thiếu gia, cứ báo rằng cháu chỉ đi tham dự tang lễ của một người bạn!”

Chú Lý co quắp nhìn tôi một cái, thông thả gật đầu.

Tôi bỗng nhiên nhớ còn có chiếc hộp, lại vội vàng mở ra.

Một cái đĩa? Tôi nhìn bên trong loé lên ánh sáng gì đó, đúng là đĩa, cái này... còn kèm theo một bức thư.

Tôi bóc ra, một dòng chữ được viết to: “Tôi nói rồi, chúng ta còn gặp lại!”

Giang Minh! Tôi vo tờ giấy lại. Đúng rồi, chuyện của cô giáo liệu Giang Minh có liên quan đến không, hẳn cố ý nói cho cô giáo sự thật về cái chết của Việt Phong, sau đó cô giáo cảm thấy áy náy nên...

Nhưng sự tình chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Có thể ư? Có lẽ, mọi đáp án sẽ có ngay trong chiếc đĩa này. Tôi gắt gao cầm chặt trong tay, giống như khoai lang nóng, bên trong... bên trong... Tôi sợ hãi, nhưng lại không đủ dũng khí mở nó ra, bởi vì tôi cảm giác được, cảm giác được vô cùng sâu sắc, chỉ cần nhìn thứ này, tất cả sẽ không còn giống nhau, tất cả sẽ long trời lở đất, tất cả lo lắng sẽ trở thành sự thật, tôi thật sự có thể mặc kệ sao? Có thể sao?

Trở lại Đường trạch, Diệc Diễm hôm nay trở về rất sớm, vừa thấy tôi vào cửa, lập tức từ sofa đi tới nắm lấy tay tôi. “Bà xã, sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Tôi mệt mỏi lắc đầu, ngả thân mình vào lòng anh. “Diệc Diễm, em mệt mỏi quá, muốn nghỉ ngơi một chút!”

“Được, chúng ta trở về phòng!” Đường Diệc Diễm đỡ tôi trở lại phòng ngủ. Ngay cả khi thân thể tôi đã nằm trong chăn bông mềm mại, sự lạnh lẽo trong lòng vẫn không có một chút ấm áp. Cho dù tôi không ngừng vùi vào trong vòng ôm của Diệc Diễm, cảm giác rét lạnh cùng với máu lan tràn khắp tứ chi.

Trong chiếc đĩa kia rốt cuộc có cái gì? Mà Giang Minh, hẳn muốn làm cái gì? Làm cái gì đây?

Bao nhiêu nghi hoặc, bao nhiêu lo lắng làm tôi thật sự mỗi một không chịu nổi, ngăn không được cảm giác kiệt sức xâm nhập, tôi nặng nề ngủ trong lòng Diệc Diễm, chỉ mơ mơ màng màng cảm giác được anh ôm sát cơ thể tôi, nhẹ nhàng dựa vào người tôi. Nếu, vẫn tiếp tục như vậy, thật là tốt biết bao! Vẫn như vậy!

Chương 14 -Chân tướng

Cuối cùng, tôi đợi Đường Diệc Diễm ngày hôm sau rời đi mới đem cái đĩa bỏ vào máy tính...

Từ đó về sau, di động dựa theo “thỏa thuận” đúng giờ vang lên, tôi do dự một lát rồi nghe máy, tay lại không ngừng run run, “trò hay” đã bắt đầu sao? Giang Minh nói trong đĩa rằng muốn cho tôi xem một trò hay, sắp bắt đầu rồi ư?

Cuộc đối thoại ở đầu dây bên kia rơi vào tai tôi rất rõ ràng.

“Cậu cho là cậu có thể uy hiếp đến tôi?” Giọng nói của Đường Diệc Diễm nghe vẫn điềm tĩnh như vậy, không chút sợ hãi, tôi thậm chí có thể tưởng tượng được anh có tư thái nhàn nhã như thế nào trước mặt Giang Minh, kiêu ngạo mà nhìn hắt, nhìn người đàn ông bại dưới tay mình.

“Đương nhiên, chỉ là, nếu người vợ thân ái của anh biết tất cả những việc anh đã làm, không biết sẽ như thế nào đây?” Giọng Giang Minh cũng không nóng không lạnh. Hai người đàn ông ngẫm phân cao thấp.

“Cậu nói cô ấy sẽ tin sao? Cậu muốn nói thẳng như thế nào chứ!” Có lẽ là nói đến tôi,ngữ khí của Đường Diệc Diễm có vẻ hơi vội vàng xao động, lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

“Đường tổng, tôi nói rồi, nếu không phải người nhà của tôi xảy ra chuyện, anh cho là anh có thể dễ dàng lật đổ được mọi thứ của tôi? Chỉ sợ bây giờ anh đã bị tôi dẫm nát dưới chân!” Giang Minh nói đúng, nếu không phải Qua Nhan qua đời, có lẽ hẳn đã thành công, đả bại Đường Diệc Diễm! Dù sao, khi đó đúng là hẳn đang đứng ở chỗ cao nhất!

“Ba!” Tôi không nghe thấy Đường Diệc Diễm trả lời, nhưng lại nghe được tiếng vật gì đó bị đặt mạnh trên bàn, là cái đĩa, cái đĩa kia có cùng nội dung với cái đĩa của tôi!

Những hình ảnh trong chiếc đĩa khiến tôi không bao giờ có thể quên được... Tôi vĩnh viễn không thể quên hình ảnh đã hiện lên trên màn hình, cơn ác mộng kia tôi đã từng trải qua, nhưng ngược lại, lần đó Giang Minh đã cứu tôi, còn cô giáo thì không, không ai tới cứu cô ấy, không ai cả. Nhìn cô khóc kêu như thế, kêu tê tâm liệt phế, cũng không có người, không ai cứu cô thoát khỏi địa ngục, mà tất cả điều này, tất cả đều diễn ra trước mắt người đàn ông mà cô yêu, hình ảnh rõ ràng biểu hiện sự sụp đổ của Đường Tỉ Lễ, hẳn bị hai người đàn ông bức bách hắt hủi mở to mắt đối mặt với tất cả sự tàn nhẫn này!

Đối mặt với việc người phụ nữ mà hẳn yêu bị người khác cưỡng hiếp!

“Không... Đừng nhìn... Đừng nhìn!” Tiếng kêu khóc tuyệt vọng của cô giáo vang vọng bên tai tôi, tê tâm liệt phế, đám cầm thú kia, đám súc sinh kia... Mà tất cả điều này, tất cả đều là... ác ma gây nên!

Ác ma!

Hình ảnh cuối cùng là khuôn mặt lạnh lẽo mà tôi vĩnh viễn không thể quên được, khuôn mặt của người tôi yêu, Đường Diệc Diễm! Màn ảnh hướng thẳng vị trí anh đang đứng, còn anh, chỉ thích ý đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn, rồi cười đến đáng sợ!

Không... Muốn tôi phải đối mặt như thế nào, đối mặt như thế nào đây!

Là Đường Diệc Diễm gọi người vũ nhục cô giáo, là anh, là anh khiến cho cô giáo đau khổ và giận dữ đến mức phải tự sát!

“Đường Diệc Diễm, anh thật sự độc ác, không chỉ gọi người cưỡng hiếp người phụ nữ của cậu mình, còn nói cho cô ấy biết người giết chết Trần Việt Phong chính là Đường Tỉ Lễ. Người phụ nữ kia chính là bị anh bức chết!” Giang Minh hiển nhiên biết tôi vẫn nghe ở đầu dây bên kia, cho nên hẳn tàn nhẫn đem hết tất cả những điều hẳn biết nói ra, làm cho tôi áy náy, càng làm cho tôi thù hận Đường Diệc Diễm?

“Xem ra, cậu hẳn là đã chuẩn bị sẵn rồi mới đến?” Giọng nói của Đường Diệc Diễm đè nén sự phẫn nộ. Anh là ai chứ, anh là Đường Diệc Diễm, sao có thể dễ dàng bị kẻ địch đánh bại!

“Cậu có thể nói cho vợ tôi biết, để xem cậu có bản lĩnh như thế nào, Giang Minh, với thân phận hiện giờ của cậu, tôi hoàn toàn có bản lĩnh khiến cho cậu ngay cả giọng nói của cô ấy cũng không nghe được, chứ nói gì đến chuyện tin tưởng mấy lời xằng bậy của cậu!” Đường Diệc Diễm nắm chắc thắng lợi, anh nói đúng, nếu không phải lần đó là ngoài ý muốn, không phải là trùng hợp, tôi căn bản không thể gặp Giang Minh. Mà chúng tôi gặp nhau như vậy, khi hẳn cứu giúp tôi, nhất định đã mưu tính đến ngày hôm nay. Đây là cơ hội để hẳn nói, cơ hội làm tôi và Đường Diệc Diễm suốt đời không thể an bình, như vậy, âm mưu này của hẳn cũng xem như đã thành công, cho dù năng lực hiện tại của hẳn không thể đánh bại Đường Diệc Diễm, nhưng có thể làm cho tôi và Đường Diệc Diễm mâu thuẫn, đây không phải là cách trả thù tốt nhất sao?

Đường Diệc Diễm ác độc, hẳn cũng không kém, hẳn rõ ràng biết, hôm nay để tôi biết tất cả, tuy rằng sẽ khiến tôi và Đường Diệc Diễm sinh ra ngăn cách, nhưng tôi cũng sẽ bị hủy hoại, hoàn toàn bị hủy hoại!

Hắn có biết, nhưng hắn vẫn làm như vậy. Đúng như hắn đã nói, lần này là thật sự hủy hoại tôi, tôi và hắn giống nhau, hoàn toàn đứng trong địa ngục, vĩnh viễn không thể thoát ra!

“Tôi không có khả năng này, quan trọng là, nếu mọi người đều biết, đường đường là Đường tổng, vì trả thù mà xui khiến người khác phạm pháp, vậy thì... Có phải là rất thú vị hay không?”

“Cho nên, ngay từ đầu cậu đã lên kế hoạch ổn thỏa, cậu gửi chiếc đĩa quay vợ tôi đến cho tôi, khiến tôi phần nộ, sau đó nhân lúc tôi trả thù, cậu lại quay lên tất cả mọi thứ, Giang Minh, cậu mưu tính giỏi lắm!” Chiếc đĩa? Sao tôi lại quên được chứ, lúc ấy Đường Tử Lễ cũng sử dụng một chiếc máy quay phim, nhưng chiếc đĩa lại rơi vào trong tay Giang Minh? Hắn đã lợi dụng chiếc đĩa, cố ý gửi cho Đường Diệc Diễm, khiến anh phát cuồng. Với tính cách của Đường Diệc Diễm, anh nhất định sẽ trả lại gấp bội kẻ thù, cho nên... cho nên... cô giáo đã trở thành vật hi sinh của anh, cho nên... Giang Minh cũng là kẻ giết người!

“Quá khen!” Đường như là thấy được biểu tình thất bại của Đường Diệc Diễm, giọng nói của Giang Minh lộ ra sự sung sướng. Đúng vậy, có thể hung hăng đánh trả Đường Diệc Diễm, đối với hắn mà nói, cuộc sống lại có thêm một niềm vui lớn lao!

“Nhưng... Không biết cậu có tính đến việc vì sao lại thất bại hay không?” Giọng nói của Đường Diệc Diễm lạnh lùng thản nhiên vang lên, mang theo âm điệu châm chọc, loại ngữ điệu này, làm cho trái tim của tôi trầm xuống, trực giác có cảm giác một sự thật lớn hơn nữa sắp được công bố, một sự thật rất khủng khiếp mà tôi không thể thừa nhận!

Đầu dây điện thoại bên kia bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, yên tĩnh một cách bất thường. Tôi ngừng thở, thậm chí muốn cúp điện thoại, tôi có linh tính, như thể có một lực vô hình đột nhiên nắm lấy cổ họng của tôi, làm cho tôi không thể thở được.

“Giang Minh, cậu có thể lợi dụng điểm yếu của mọi người, quả thực rất thông minh, biết được nhược điểm duy nhất của tôi chính là người phụ nữ tôi yêu, như vậy, các người mới có thể uy hiếp tôi. Vậy thì tôi có gì mà không thể dùng cách tương tự?” Đường Diệc Diễm gần từng tiếng, mỗi một chữ anh nói ra giống như búa tạ, đánh thẳng vào màng tai của tôi. Tôi thậm chí cảm giác được hơi thở của Giang Minh càng ngày càng trầm trọng, có lẽ hắn cũng đoán được, đoán được điều mà cả hai chúng tôi vẫn không dám đối mặt, vẫn luôn trốn tránh, điều mà chúng tôi đã từng nghi ngờ, nhưng vẫn không có đủ dũng khí để xác nhận sự thật!

“Bom, phương thức ngu xuẩn đến cỡ nào, đã trải qua một lần, cậu nghĩ rằng tôi có thể lại bị trúng kế sao? Cậu cho là Đường Tử Lễ ám sát tôi một lần, cậu còn có thể bắt chước sao? Buồn cười! Tôi đã biết, đều biết hết tất cả!” Giọng Đường Diệc Diễm lộ ra trào phúng, cười đến bén nhẹn.

“Ngày đó, tôi biết trên xe có bom... Nhưng tôi vẫn cố ý đưa chìa khóa cho cô bé kia, bảo cô ta lên xe chờ tôi... Giang Minh, đây chỉ là một phần đại- lễ tôi muốn báo đáp cậu mà thôi...”

“Oanh!” Trong đầu một tiếng nổ tung, tôi đột ngột ngã ngồi xuống sàn, nước mắt đã bắt tri bắt giác rơi xuống hai gò má. Tay giữ

chặt di động đang kịch liệt run rẩy, trong đầu trống rỗng chỉ hiện lên có một câu!

“Đừng quên, Đường Diệc Diễm là do một tay tôi bồi dưỡng, một con dã thú. Một ngày nào, nó cũng sẽ khiến cho cô thương tích đầy mình!”

Một câu mà Đường Triết Lý đã nói, ông ta quả nhiên đã đúng, một chút cũng không sai. Hiện tại, hiện tại đã biết tất cả, tôi thật sự bị thương, thương tích đầy mình!

Ha ha ha ha, buồn cười cỡ nào, hiện tại châm chọc đến cỡ nào!

“Súc sinh!” Tiếng Giang Minh gầm rú ở đầu dây bên kia kéo tôi quay trở lại. Đường Diệc Diễm tính toán không tệ! Lúc đó, nếu không phải Qua Nhan ngoài ý muốn qua đời, nếu không phải bởi vậy mới khiến tôi oán hận Giang Minh, Giang Minh cũng sẽ không bởi vì cảm thấy tội lỗi mà né tránh tất cả mọi người, như vậy Đường Diệc Diễm càng không thể dễ dàng chuyển bại thành thắng...

Đường Diệc Diễm, anh rất thông minh! Nhưng, tại sao không nghĩ tới, ý nghĩa của Qua Nhan đối với tôi, anh biết rõ, biết rất rõ cơ mà! Tại sao không để ý đến cảm xúc của tôi, tại sao? Tại sao lại là anh, là anh

thương tổn người thân của tôi!

“Giang Minh, tôi đã nói rồi, cậu vĩnh viễn đâu không lại tôi!” Giọng nói của hai người lục tục từ đầu kia truyền đến, giọng Đường Diệc Diễm vẫn hăng hái như vậy, không biết rằng tôi đã biết toàn bộ những việc làm độc ác của anh!

“Ha ha ha ha...” Đột nhiên, điện thoại truyền đến tiếng cười to của Giang Minh, cười đến âm trầm, cười đến rét lạnh, chậm rãi, một giọng nói đầy quỷ mị từ từ vang lên trong di động... Tôi thậm chí có thể tưởng tượng Giang Minh đã lơ đãng đang liên lạc cùng với tôi lên trước mặt Đường Diệc Diễm như thế nào.

“Diệp – Sương – Phi, còn không mau chào một tiếng với người chồng yêu quý của chị hay sao!”

8. Chương 15 + 16

Chương 15 – Thoát Đi

“Bành!” Tôi đẩy thật mạnh cửa phòng, vọt tới trước bàn tìm kiếm, hộ chiếu, hộ chiếu... Tôi muốn rời đi, rời khỏi nơi này, một nơi đầy tà ác như vậy, tôi không thể tiếp tục ngây ngốc ở lại thêm một giây phút nào nữa!

Tôi lại càng không muốn gặp Đường Diệc Diễm. Lúc này anh nhất định đang vội vàng trở về, cho nên ngay thời điểm Giang Minh vạch trần toàn bộ sự thật, tôi đã quyết định phải gấp rút rời khỏi đây trước khi Đường Diệc Diễm trở lại. Tôi còn không quên rút tất cả dây điện thoại trong nhà, cho dù anh có gọi về sai người ngăn tôi lại cũng không có khả năng. Vậy nên, ngay trước khi anh trở về tôi nhất định phải rời đi!

Nhưng mà hộ chiếu ở đâu? Mấy thứ này đều do Đường Diệc Diễm quản lý, bây giờ tôi mới bắt tri bắt giác nhận ra, dường như tôi đã đánh mất năng lực tự gánh vác cuộc sống. Cái gì cũng là Đường Diệc Diễm làm chủ, cái gì cũng do anh sắp xếp, do anh nắm giữ trong tay, tôi tựa như một con rối!

Mau, thời gian không đủ nữa rồi! Tôi kéo mạnh một ngăn tủ của bàn làm việc, bối rối tìm kiếm, nhưng vẫn không có. Rốt cuộc là ở đâu, ngay lúc tôi định bỏ qua một ngăn kéo, lại lập tức phát hiện...

Báo cáo xét nghiệm? Tôi cầm túi giấy màu xám kia lên, hàng chữ màu đỏ bắt mắt làm cho lòng tôi không ngừng co rút. Trực giác nói với tôi rằng, thứ này sẽ không có gì hay ho, tôi vội bỏ sợi dây trên mặt túi, rút văn kiện bên trong ra, không cần phải xem hết, chỉ cần nhìn thấy rõ mấy chữ kia là đủ...

Kết quả xét nghiệm: Gien của A và B trùng khớp 99%. A và B là cha con ruột...

Ha ha ha, buồn cười, Đường Diệc Diễm, thì ra anh vẫn luôn nghi ngờ tôi, anh thậm chí còn không dám hỏi tôi, lại lặng lẽ đi làm xét nghiệm phải không? Như vậy anh đã yên tâm rồi chứ? Nhưng rõ ràng anh đã biết là con ruột của anh, tại sao còn đối xử lãnh đạm với thằng bé như vậy? Vậy thì chỉ có thể nói rằng, anh vốn là kẻ máu lạnh! Nếu đã đa nghi như vậy, anh không nên có quan hệ với bất cứ ai, anh cũng chỉ có thể một mình đứng trên đỉnh của thế giới, bởi vì căn bản không có người nào có thể lãnh huyết giống như anh!

Tôi phần nộ xé nát văn kiện trong tay thành từng mảnh nhỏ, cũng từ bỏ việc tìm hộ chiếu. Nếu xuất ngoại, Đường Diệc Diễm mà tra được thông tin xuất cảnh ghi lại nhất định sẽ đuổi theo. Đến lúc đó sẽ chỉ liên lụy đến ba mẹ tôi, bây giờ chỉ cần rời khỏi nơi này là tốt rồi. Về phần anh ta, sau đó sẽ tính tiếp!

Hạ quyết tâm, tôi lại chạy về phòng, trước tiên là bế con, sau đó lấy túi xách của mình, vội vàng chạy xuống lầu. Người làm nhìn thấy tôi vội vã như vậy đều rất giật mình, tôi cũng không giải thích, chỉ nói một câu “tôi đi có việc”, sau đó đi ra cửa, nhanh chóng chạy đến vẫy một chiếc taxi. “Đến nhà ga Trường Lộ”.

Suốt dọc đường tôi đều hoang mang rối loạn, lúc xe khởi động tôi mới thở ra một hơi, quay đầu nhìn căn nhà hoa lệ cách mỗi lúc một xa, trong lòng nổi lên một tia phiền muộn. Tôi từng nghĩ rằng, cả đời này sẽ không phải ly khai nữa, nhưng mà thật không ngờ, nhanh như vậy tôi lại giống như trước đây, rời khỏi anh!

Đường Diệc Diễm, không phải tôi không tuân thủ ước định, là anh, là anh sở tác sở vi bức tôi rời đi, anh quá độc ác!

Xe dừng trước cửa nhà ga, tôi ôm con xuống xe, vội vàng chạy tới sân ga. Đường Diệc Diễm thần thông quảng đại, tôi không nghi ngờ hẳn có thể chỉ bằng thời gian tôi rời đi sẽ tìm được hai mẹ con tôi. Cho nên tôi phải nắm chặt từng phút, không còn thời gian để tính toán nữa, chỉ cần rời đi trước rồi nói sau. Nhưng chính lúc này, có lẽ bị cảm xúc của tôi cuốn hút, Tinh Vũ bỗng nhiên khóc náo loạn, tôi cúi đầu bối rối dỗ con, không cẩn thận lại đụng phải một người qua đường.

“Rất xin lỗi!” Tôi xấu hổ giải thích, người trước mặt tôi mặc một bộ quần áo bảo hộ màu vàng rất bắt mắt, mặt trên viết mấy chữ “công nhân bảo vệ”. Anh ta hẳn là nhân viên vệ sinh đang quét tước quanh đây, bộ đồ rộng thùng thình che đi thân mình gầy yếu của anh ta. Càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là, ống tay áo bên phải của anh ta hoàn toàn trống trơn, người tàn tật? Tôi lại càng cảm thấy áy náy, tiến đến gần. “Anh không sao chứ?”

Người đàn ông này hình như rất sợ hãi, bị đụng phải cũng không dám mở miệng, chỉ biết khiếp sợ cúi đầu. Bởi vì tôi chạm vào, thân thể tàn tật của anh ta rung rung một chút, lão đảo lui về phía sau.

“Không... Không sao...” Anh ta cúi xuống, cuống quýt lắc đầu.

“Nhưng mà tiên sinh...” Cánh tay tàn tật của anh ta làm cho tôi vô cùng áy náy, nhưng anh ta lại sợ người lạ như vậy.

“Tiên sinh!”

“Không... Không sao hết!” Anh ta thấy tôi tới gần, hoảng sợ, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, hé ra một khuôn mặt tiêu tụy gầy yếu, khi ánh mắt vô thần vừa nhìn về phía tôi vội trốn lên, trong mắt tràn ngập sợ hãi?

Sợ hãi, sao lại sợ tôi? Hay là...

Nhìn khuôn mặt khủng hoảng kia, tôi bỗng nhiên dâng lên cảm giác như đã từng quen biết, người này... người này hình như tôi có quen!

“Cô... Tôi... Tôi sai lầm rồi, tiểu thư tôi đã biết sai rồi, buông tha cho tôi đi, tôi sai lầm rồi!” Anh ta bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt tôi, toàn thân run rẩy kịch liệt, đôi mắt đỏ lên. Tôi bị kinh hách không nhỏ, càng không biết anh ta đang nói cái gì, Tinh Vũ ở trong lòng lại tiếp tục khóc nháo, trong một khoảng thời gian ngắn, đúng là tranh cãi ầm ĩ không yên.

“Tôi sai lầm rồi, tiểu thư, buông tha cho tôi đi, tôi không dám nữa rồi!” Anh ta thấy tôi thất thần lại càng hoảng. “Thùng thùng...” Vài tiếng va đập nặng nề trên mặt đất, đầu rơi máu chảy cũng không chịu dừng lại.

“Tha cho tôi đi, tha cho tôi đi, tôi không dám nữa, thật sự!”

“Anh... Anh...” Tôi sợ tới mức không biết nói gì, khuôn mặt hoảng sợ của anh ta không ngừng chớp lên trước mắt tôi, trong đầu mạnh cả kinh, là... là anh ta, đúng là anh ta... Vì cái gì lại không nhận ra, là vì khí chất mạnh mẽ nguyên bản đã hoàn toàn biến mất, không còn vẻ hung ác như ngày trước, chỉ có yếu đuối và kinh hách.

Là người đàn ông ngày đó đã tát tôi ở quảng trường, mà bộ dáng hiện tại, còn cả cánh tay... hiện tại vừa nhìn thấy tôi đã sợ hãi... Sẽ có ai? Ngoại trừ hẳn, ngoại trừ ác ma kia, còn ai vào đây?

Vốn dĩ tôi đã quên sạch, thậm chí còn tưởng rằng hẳn cũng hết giận, nhưng... Có phải rất buồn cười hay không, có phải sau khi đã phát hiện bản tính của một người, sẽ không ngừng biết được những chuyện tàn nhẫn mà người đó làm. Như vậy mà cũng cho tôi gặp được, ông trời lại đang muốn ám chỉ cái gì đây? Người đùa bốn còn chưa đủ sao?

Mà tôi...

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Nhưng xin lỗi có thể bù lại một cánh tay đã mất sao? Tôi không ngừng nói xin lỗi, muốn nâng anh ta dậy, nhưng anh ta lại sợ hãi rút thân mình về. Tôi bất đắc dĩ, đành bỏ qua, lấy một số tiền lớn trong túi đặt tại bên người anh ta, dỗ dành Tinh Vũ, lặng lẽ ôm con rời đi.

Không thể tiếp tục đối mặt với hấn, không thể! Sự khiển trách của lương tâm đã ép tôi đến không thở nổi, không đành lòng nhìn lại ống tay áo rộng bị gió thổi bay kia.

Tôi ôm Tinh Vũ ngồi trên xe đi đến thành phố N, chính là tiện tay mua vé mà thôi. Thành phố N tôi cũng không biết nhiều lắm, lúc này chỉ muốn rời đi, rời khỏi thành phố tội ác này, rời khỏi người đàn ông ngoan độc kia!

Vừa nghĩ đến Đường Diệc Diễm, tôi lập tức cảm giác được một trận rét lạnh đến thấu xương. Sao hấn có thể tàn nhẫn tuyệt tình như vậy, chẳng lẽ hấn một chút cũng không nghĩ tới việc sẽ có một ngày tôi biết tất cả? Chẳng lẽ hấn một chút cũng không nghĩ đến cảm giác của tôi khi biết hết chân tướng?

Ông trời lại “nhân từ” đến mức để tôi giữa đường biết được hấn rốt cuộc phạm phải “chuyện tốt” nào! Hiện tại, trừ bỏ trốn tránh, tôi còn có thể làm được gì!

Tôi ngồi vào chỗ của mình, một đường xóc nảy, Tinh Vũ đã nặng nề ngủ trong lòng. Giúp con điều chỉnh một tư thế thoải mái, tôi mở ví tiền ra, bên trong chỉ còn lại mấy tờ chi phiếu. Tiền trong ví phần lớn đều là Đường Diệc Diễm đưa cho tôi, chỉ cần dùng đến chúng, hấn có thể tra ra được tôi ở đâu. Ngoại trừ số chi phiếu kia cũng chỉ còn lại mấy ngàn, biết đi đâu đây? Trước tiên tìm một chỗ ở không thành vấn đề, nhưng nếu muốn chăm sóc tốt một đứa nhỏ, thật sự có chút khó khăn. Vừa ra ngoài, khó khăn lập tức xảy đến trước mặt, tôi thở dài, cho dù như vậy, tôi cũng không thể bỏ cuộc. Phải rời đi, đúng vậy, cho dù con đường phía trước có bao nhiêu gian nan!

Xe rốt cuộc cũng chuyển bánh, tôi nhìn phong cảnh quen thuộc ngoài cửa sổ một lần nữa. Rời đi, đây không phải lần đầu tiên tôi rời khỏi nơi này, nhưng tôi hy vọng vĩnh viễn sẽ không trở lại nữa, vĩnh viễn!

oOo

Kéo thân thể mệt mỏi trở lại phòng trọ. Còn chưa vào trong đã cảm giác được một hơi thở không tầm thường, sự bất an bao phủ trong lòng, sẽ không là... Tôi cả kinh, cho dù thân thể đang mệt mỏi, tôi vẫn chạy thật nhanh vào nhà. “Tinh Vũ!”

“Về rồi sao?” Chủ nhà đang ru Tinh Vũ ngủ, thấy tôi thất kinh chạy vào, hoang mang nhìn tôi.

Là ảo giác của tôi sao? Không có gì khác thường, tôi mới yên tâm thở hắt ra, xấu hổ cười cười với chủ nhà, tiếp nhận cục cưng vừa ngủ, đau lòng nhìn con.

“Cám ơn chị, chị Trương!” Đã tới thành phố này một tháng, cũng chẳng quen biết ai, trong quá trình tìm phòng trọ, tôi quen với vị chủ nhà hảo tâm này. Người phụ nữ ấy là chị Trương, chồng mất sớm, con đang học đại học ở một thành phố khác, thấy chúng tôi cô nhi quả phụ đáng thương, chẳng những ẹ con tôi thuê phòng với giá rẻ, còn giúp chăm sóc Tinh Vũ khi tôi đi làm.

“Đừng khách sáo, Tinh Vũ vẫn cùng chị, không phải sao? Nhưng mà thật ra, em không cần phải vất vả như vậy!” Chị Trương nhẹ nhàng lắc đầu, thương hại nhìn tôi, ánh mắt của chị ấy làm tôi có chút bối rối. Cũng may chị ấy chưa từng hỏi tôi tại sao lại một mình mang theo con đến nơi này, bởi vì tôi không muốn lừa gạt chị ấy. Có lẽ đều là phụ nữ, đều có một vài nỗi khổ riêng, chị Trương cũng không nhẫn tâm ép hỏi tôi. Chị vẫn tin tưởng để hai mẹ con tôi ở lại đây, cần thận chăm sóc chúng tôi!

“Chị Trương, em thật sự rất biết ơn chị!”

“Em gái ngọc, đừng có nói mấy câu như vậy. Sau này, chỉ cần em nguyện ý, chúng ta chính là người một nhà, mau đi rửa tay ăn cơm!”

Tôi cảm kích gật đầu, ôm con đi theo chị Trương vào nhà.

Lâu như vậy, Đường Diệc Diễm cũng không hề xuất hiện trước mặt chúng tôi, thần kinh căng thẳng cũng dần dịu đi không ít. Nhưng tôi sẽ không quên, ác ma kia thần thông quảng đại đến thế nào, cho nên không thể ở một chỗ lâu được. Nhưng nhìn chị Trương, tôi lại không nhẫn tâm nói với chị rằng tôi muốn rời đi. Đúng, phải rời đi, nếu ở lâu Đường Diệc Diễm nhất định sẽ tìm thấy, không biết đến lúc đó hấn sẽ làm gì!

“Ăn nhiều một chút, nhìn em gầy như vậy kia!” Chị Trương càng không ngừng gấp thức ăn cho tôi, nhưng tôi vẫn không có nổi một chút cảm giác thèm ăn. Mỗi ngày, tôi cũng không ngừng làm việc, khiến cho bản thân mệt mỏi, chỉ có như vậy, buổi tối, tôi mới có thể ngủ, mới không phải chịu sự dày vò của lương tâm.

Từ ngày đó về sau, liên tục suốt mấy hôm, tôi cả ngày lẫn đêm đều không ngủ được, hễ mở mắt ra là lại nhìn thấy khuôn mặt u oán của cô giáo và Qua Nhan. Tôi nhắm mắt lại, trong đầu vẫn không ngừng vang lên tiếng thét chói tai cùng tiếng khóc thê lương của hai người đó!

Sau đó, tôi mới phát hiện ra rằng, chỉ có làm ỉn một mình thì tôi mới không tiếp tục suy nghĩ miên man, mới có thể giải thoát, thân thể qua mỗi ngày cũng dần suy sụp. Tôi không sợ, chết đối với tôi mà nói chính là sự giải thoát, nhưng tôi lại sợ Tinh Vũ không có ai chăm sóc, cực kỳ... vẫn biến thành một sự ràng buộc, dứt bỏ không được!

“Chị Trương...” Tôi muốn nói nhưng lại thôi, nhìn khuôn mặt thân thiết của chị, tôi vẫn không thể nói thành lời. Quên đi, rồi đi vào lúc này, thứ nhất, sợ là cực kỳ đi đường xóc nảy nhiều quá sẽ không tốt cho cơ thể, hai là biết đi nơi nào tìm được người hiền hoà lương thiện như chị Trương đây? Có lẽ, Đường Diệc Diễm tìm không thấy nơi này, thậm chí, hẳn bỗng nhiên nghĩ thông suốt rồi, không đến tìm chúng tôi nữa? Hy vọng này tuy là rất nhỏ, nhưng tôi vẫn không khỏi mong chờ một sự may mắn trong tâm tưởng!

“Nào, ăn nhiều một chút, đây...” Chị Trương lại tiếp tục gấp thức ăn cho tôi, khuôn mặt tươi cười trong suốt!

Trong nôi, con cũng đã an ổn ngủ say, tôi thở dài, vẫn là... Vẫn là tạm thời ở đây vậy! Có lẽ không cần lo lắng, có lẽ mọi việc sẽ không nghiêm trọng như tôi nghĩ!

Tôi quay đầu, ngơ ngác nhìn con. Tinh Vũ, mẹ thực sự mong chờ con mau khôn lớn, mẹ rất sợ, sợ sẽ mất đi con, sợ nhìn thấy người đó, nhìn thấy cha con!

Những tháng ngày bình thản cùng với cảm giác lo lắng không yên chậm rãi qua đi. Đã một tháng, sự phòng bị của tôi gần như đã thả lỏng, có lẽ Đường Diệc Diễm ở thành phố kia vốn dĩ không có gì là không làm được. Nhưng ở đây, thế lực của hắn căn bản là không thể chạm đến, cũng có thể, hiện tại Giang Minh đang làm cho hắn ứng phó không nổi, còn cả vị hôn thê trước đây của hắn nữa, người bị hắn lợi dụng sau đó liền một cước dứt bỏ. Cho nên, chúng tôi có phải sẽ có những ngày an bình hay không?

Cuộc sống bây giờ không phải rất giàu có, mỗi ngày cơ bản chính là ở trong nhà, rồi đến công ty làm việc, Nhưng cho dù không bằng cuộc sống cơm no áo ấm trước kia, những ngày tháng vui vẻ như lúc này, hết giờ làm lại trở về nhà, đùa nghịch cùng con, trò chuyện với chị Trương, dọn dẹp nhà cửa cũng dần trôi qua. Trừ những cơn ác mộng vào nửa đêm, tất cả đúng ra mà nói vẫn rất tốt. Cho nên, có đôi khi tôi thật sự sợ thời khắc màn đêm buông xuống, thường thường vẫn là mở to mắt đến tận lúc bình minh, thật sự là không thể quên được, không thể!

Chương 16 -Bắt đầu dĩ

Hôm nay là ngày lĩnh lương, tôi mua đồ ăn ngon hơn, tâm tình vui vẻ trở về nhà, xa xa chợt nghe thấy tiếng khóc “ô ô”, có phải Tinh Vũ hay không, tôi sợ tới mức chạy ngay vào trong nhà, chị Trương đang vừa nghe điện thoại vừa khóc, còn con ở trong nôi ngủ. Tôi nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhìn về phía chị Trương, nhủ mi: “Chị Trương!”

“Tiểu Phi...” Chị Trương lúc này hình như đang nói chuyện điện thoại, hai mắt đắm lệ nhìn tôi: “Tiểu Phi!”

Ôm thân mình run run của chị Trương, tôi không biết làm thế nào để trấn an cảm xúc của chị ấy, đã xảy ra chuyện gì?

“Chị Trương, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Là... Là con của chị... Con của chị ở trường đã xảy ra chuyện!” Chị Trương nức nở. “Vừa rồi, chủ nhiệm lớp của nó gọi điện thoại cho chị, nói... nói con chị ở trường học té xỉu, kết quả... Kết quả kiểm tra... Là... Là... Bệnh máu trắng!” Lúc chị Trương nói xong lời cuối cùng đã hoàn toàn khóc không thành tiếng.

Bệnh máu trắng! Đầu óc của tôi choáng váng, ung thư!

Tại sao... tại sao chuyện đáng sợ như vậy lại xảy ra trong gia đình của người phụ nữ hiền lành này!

“Chị Trương!”

“Làm sao bây giờ, Tiểu phi, chị chỉ có đứa con này, ba nó mất sớm, chị vất vả lắm mới nuôi nó lớn khôn... Dừng Sĩ của chị, nó xuất sắc như vậy... Tiền đồ... Tiền đồ của nó...”

“Chị Trương, không nên gấp!” Tôi gắt gao ôm chị ấy, bệnh máu trắng! Phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Gia đình chị Trương làm sao có thể tri trả tiền thuốc men đắt như vậy!

Còn tôi... Tôi có năng lực gì giúp chị ấy, báo đáp chị ấy đây...

“Tiểu Phi!” Nghe chị Trương khóc đến tê tâm liệt phế, trái tim của tôi như bị bóp chặt, hiện tại... hiện tại... chỉ có hấn có thể cứu con của chị Trương, nhưng... Tôi trăm phương nghìn kế thoát đi, mà giờ.... phải trở về sao? Trở về cái lồng đó?

“Dũng Sĩ, con tôi, ba nó, em thực xin lỗi anh !”

“ ... ”

“Chị Trương, chị ở chỗ này chờ em một lát!” Tôi đỡ chị ấy ngồi xuống, đi đến chỗ để điện thoại, đứng thật lâu, cuối cùng, tôi cầm lấy điện thoại, vừa muốn bấm một dãy số, lại nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng ô tô, trực giác cho tôi biết... chuyện tôi lo lắng đã xảy ra, nhưng lần này điều đó không quan trọng, dù sao, không phải tôi cũng đang muốn tìm hấn sao?

Đặt điện thoại xuống, tôi nhếch miệng, bình tĩnh xốc bức màn ở cửa lên, bước ra sân, quả nhiên nhìn thấy một bóng người cao lớn từ trong chiếc xe đồ ngoài cổng đi ra.

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm giương mắt, vừa vận nhìn thấy tôi đứng trước mặt hấn, khẽ cất tiếng: “Về nhà!”

Đúng vậy, “về nhà!” Tôi về nhà, trở về nhà giam, ngoan ngoãn trở về cùng Đường Diệc Diễm, điều kiện là tôi muốn hấn giúp con của chị Trương tìm được tủy thích hợp, phụ trách tất cả chi phí điều trị, điều này đối với hấn mà nói đương nhiên là việc nhỏ. Chị Trương kinh ngạc nhìn tôi ngồi vào trong xe, tôi nói với chị ấy, sẽ có người đến giúp chị ấy, chị ấy tuy rằng nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn vẫy tay với tôi: “Hẹn gặp lại!”

Gặp lại? Còn có cơ hội sao? Tôi phiền muộn nhìn ngôi nhà nhỏ nơi tôi đã ở hai tháng, cuối cùng, vẫn phải theo ác ma trở về!

Đường Diệc Diễm gắt gao nắm chặt tay tôi, tôi không nói gì, hấn cũng không giải thích, giải thích gì đây? Tôi đều biết hết, còn có cái gì mà giải thích? Tất cả điều này đều là do hấn làm, hấn còn có thể trốn tránh sao?

Tôi cười lạnh, không thèm liếc mắt nhìn Đường Diệc Diễm một cái, từ lúc xe khởi động cho đến lúc chạy về thành phố tội lỗi ấy, tôi không hề nói chuyện, cũng không nhìn hấn. Xe dừng, tôi ôm con đi thẳng vào nhà, Đường Diệc Diễm cũng không lên tiếng, chỉ đi theo ở phía sau, với hấn mà nói, tôi trở về là tốt rồi, về phần xa cách giữa chúng tôi, ai lại để ý?

“Chuyện anh đã hứa với tôi, nhất định phải làm được!” Đặt con vào nôi, vú Trương tiếp nhận, dỗ con đi vào giấc ngủ, vì chị Trương, tôi liếc mắt nhìn Đường Diệc Diễm đang tựa ở cửa, dặn dò thêm lần nữa, thật sự là muốn báo đáp chị ấy, vĩnh viễn cũng giống như dẹt hoa trên gấm, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

“Anh nói được sẽ làm được!” Hấn là như vậy, không chút lưu tình nói được thì nhất định làm được!

Lúc Đường Diệc Diễm trả lời tôi, hấn có chút đăm chiêu, lặng lẽ nắm tay tôi kéo về phía phòng ngủ, tôi im lặng đi theo, không phản kháng, mà có thể phản kháng sao?

Trở lại phòng, Đường Diệc Diễm kéo tôi ngồi xuống giường, nhìn tôi, bàn tay nhẹ vuốt ve hai má của tôi, một lúc lâu sau, hấn thở dài, buông tay.

Hấn đứng dậy, đi vào phòng tắm, bên trong vang lên tiếng nước ào ào. “Đi tắm rửa một chút trước đã, anh sẽ gọi người làm mấy món em thích ăn!”

Tôi cũng đứng dậy, yên lặng đi về phía phòng tắm, không nhìn hấn, chỉ lúc xẹt qua thân mình hấn, tôi nói nhanh: “Ăn cái gì cũng như nhau!” Như vậy, cuộc sống còn có gì đáng nói!

Đường Diệc Diễm nghe tôi nói, vội nắm chặt tay của tôi, vòng ra sau lưng tôi. Khuôn mặt Đường Diệc Diễm nhìn nghiêng mặt có vẻ cô đơn, lát sau, giọng hấn mang theo bất đắc dĩ vang lên: “Em... không thể quên đi sao?”

Quên? Quên hẳn tàn nhẫn cỡ nào, tuyệt tình cỡ nào ư?

“Anh không thấy bắn khoăn à? Không biết áy náy sao?” Một chút cũng không có, tuy rằng họ không có quan hệ gì với hắn, nhưng cũng là hai sinh mệnh vô tội vì hắn mà chết!

“Tình yêu sẽ biến con người thành kẻ điên!” Cho nên, hắn muốn giành được tình yêu của tôi, thì sẽ hại chết người thân bên cạnh tôi?

“Đường Diệc Diễm!” Tôi phẫn hận hất tay hắn ra. “Anh lấy tôi làm cái cớ, không thấy quá gượng ép à? Anh đem tranh đấu của anh áp đặt lên người tôi, anh cảm thấy tôi còn chưa đủ áy náy phải không? Anh thật tàn nhẫn!”

“Duyệt Duyệt!”

“Đừng gọi tôi như vậy, anh làm tôi ghê tởm! Anh mới là người không có trái tim, anh thương tổn người khác cũng không cảm thấy áy náy sao?” Tôi giận dữ rít gào với hắn, máu lạnh!

“Không, ngoài em ra, không ai có thể làm anh áy náy!” Lúc này mà hắn vẫn còn nói như vậy!

“Vậy anh biết rõ tôi sẽ bị tổn thương, anh còn làm thế, ông của anh nói đúng, anh căn bản chính là một dã thú!”

“Diệp Sương Phi!” Đường Diệc Diễm siết chặt tay tôi, tôi giãy dụa, hắn lại gắt gao ôm lấy tôi. “Ai cũng có thể trách anh, nhưng chỉ có em là không thể!”

“Tôi càng muốn! Anh là ma quỷ máu lạnh!” Ác ma!

“Vết thương đau đớn nhất không thể nhìn thấy từ bên ngoài, em biết trong lòng anh không đau đớn sao? Có thể sao? Anh chỉ là muốn em luôn luôn ở bên cạnh anh, đó đều là bất đắc dĩ!”

“Bất đắc dĩ, anh giết hại người khác mà còn nói đó là bất đắc dĩ? Qua Nhan mới có 16 tuổi, anh dựa vào cái gì mà phán tội chết cho con bé, còn cô giáo thì sao? Cô giáo đã làm sai cái gì?”

“Vậy anh là cái gì? Anh còn không phải lần lượt coi tôi như công cụ, chỉ đồ thừa cô giáo là người phụ nữ của cậu anh!” Cho nên, hắn đã lợi dụng cô giáo để đả kích Đường Tử Lễ!

“Anh đã nắm giữ Đường thị, Đường Tử Lễ căn bản không thể uy hiếp đến anh! Anh còn tàn nhẫn như vậy?” Đuổi tận giết tuyệt, Đường Tử Lễ vẫn không thấy xuất hiện, có phải là do Đường Diệc Diễm hay không, ai cũng biết!

“Đúng, nhưng ai bảo hắn muốn ám sát anh, ai bảo hắn dám đối xử với em như vậy, ai bảo hắn ngay từ đầu dùng Trần Việt Phong đến đối phó anh!” Đường Diệc Diễm cũng rống lên.

Tôi ngẩn ngơ, hắn... đều biết, biết Đường Tử Lễ làm tất cả, cho nên hắn mới trả thù, ngày đó... ngày đó ở bãi đỗ xe, tôi đã nhìn thấy hung thủ cũng là đi gặp hắn, ngày đó nhìn thấy Đường Tử Lễ sắc mặt khó coi như vậy, là hắn nói gì đó với Đường Tử Lễ, ông ta mới có thể sợ hãi đến thế!

Cho nên, chuyện của tôi, Đường Tử Lễ muốn quay phim tôi cũng là do Đường Diệc Diễm lần nữa bức bách mà ra, vì tự bảo vệ mình? Cuốn băng kia chỉ là cái cớ để Đường Diệc Diễm đối phó với Đường Tử Lễ. Ngay từ đầu, hắn đã hạ quyết tâm muốn trả thù Đường Tử Lễ!

“Ác ma, ác ma! A!” Đường Diệc Diễm nhanh chóng ngăn chặn miệng tôi, tôi liều mạng né tránh, không muốn hắn gần tôi thêm chút nào nữa, không muốn hắn nhìn thấy tôi!

“A!” Đường Diệc Diễm nhanh chóng đẩy tôi ra, khoe môi bị tôi cắn nát. “Diệp Sương Phi!”

“Anh rút ngay! Rút ngay!” Tôi thuận tay nắm gì đó bên người ném về phía hắn.

“Em khá lắm! Định mặc kệ người phụ nữ kia và con của cô ta phải không?” Ngăn không được tôi, Đường Diệc Diễm rõ ràng biết hắn có lợi thế... Uy hiếp!

Quả nhiên, tôi ngừng tay. Chị Trương! Đúng vậy, hiện giờ, con của chị Trương chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của Đường Diệc Diễm! Tôi cắn chặt răng, buông đồ trong tay xuống.

“Bỉ ối!”

Đường Diệc Diễm nhìn tôi, chậm rãi thong thả bước đến bên cạnh tôi, tôi trừng hấn, áp lực đau đớn và phần hận trong lòng.

Đường Diệc Diễm yên lặng ôm chặt tôi, run run, nhưng gắt gao.

Tôi nhắm mắt lại, Đường Diệc Diễm, tại sao, thứ anh đem lại cho tôi vĩnh viễn chỉ có thương tổn nhiều hơn, chứ không phải hạnh phúc!

Vẫn phải trở lại, vẫn về tới địa ngục! Điều đáng mừng là một tháng sau, chị Trương gọi điện thoại cho tôi, nói cho tôi biết con chị ấy đã tìm được tủy thích hợp, cảm ơn tôi và Đường Diệc Diễm đã giúp đỡ. Tôi thần nhiên an ủi chị ấy vài câu, cũng không nói thêm điều gì, tôi nghĩ, muốn cho họ sống những ngày an bình, tốt nhất, sau này không nên cùng họ có liên hệ gì. Tôi không thể tưởng tượng được, Đường Diệc Diễm sẽ có biện pháp gì bức bách tôi, tôi không muốn liên lụy đến họ. Cho nên, chị Trương, cảm ơn chị đã chăm sóc em, em vô cùng cảm kích, nhưng, sau này, chúng tôi đừng nên gặp lại, bởi vì... Bên người em là một người đàn ông ma quỷ, hấn sẽ tàn nhẫn thương tổn mỗi một người có ơn đối với tôi, em không thể... Không thể lại mạo hiểm!

9. Chương 17 + 18

Chương 17 – Ngăn Cách

“Không trách chị, em thật sự không trách chị!” Trước mắt, khuôn mặt của Qua Nhan xuất hiện vô cùng chân thật. Rõ ràng là ở ngay trước mắt, con bé đang cười, thần nhiên mỉm cười, nhìn tôi bằng vẻ ấm áp, giống như bao lần trước đây con bé vẫn chăm chú nhìn tôi, “Chị, chị vĩnh viễn là chị gái của em. Cho nên em không trách chị, không trách chị đâu!”

Tôi giật thót, nhìn Qua Nhan cười với tôi, buồn bã lắc đầu. Sao có thể, sao có thể không trách chị. Là chị, chính chị đã hại chết em, người mà chị quyến luyến sâu sắc, ác ma tự tay đẩy em xuống địa ngục. Đừng nói rằng em không trách chị, em hận chị đi! Hãy oán hận chị đi, bằng không, linh hồn của chị sẽ vĩnh viễn không được giải thoát, Qua Nhan, em hận chị đi, nguyên rủa chị đi!

Nhưng đừng tha thứ cho chị, là chị đã kết liễu sinh mệnh tuổi trẻ của em ở tuổi mười sáu, là chị... tất cả mọi sai lầm đều do chị!

Đều là chị mang đến điềm xấu, chị vô tình thương tổn, lại mang trên lưng một thân nợ máu, chị biết phải hoàn trả thế nào đây, làm thế nào mới có thể trả hết?

“Qua Nhan!” Tôi muốn tiến lên, vươn hai tay muốn chạm đến khuôn mặt xinh đẹp kia, nhưng vẫn chỉ có khoảng không trống rỗng. Qua Nhan chân thật như vậy, chân thật làm cho người ta muốn chạm vào...

“Qua Nhan, Qua Nhan!” Tôi không ngừng gọi con bé, hai tay vươn mạnh ra, nhưng tại sao, gần đến như vậy, rõ ràng như thế, tôi vẫn không thể chạm tới. “Qua Nhan, Qua Nhan!” Tôi vội vàng gọi, càng muốn chặt chẽ bắt lấy, lại càng cảm giác vô lực. Dần dần, hình dáng của Qua Nhan bắt đầu mơ hồ, thậm chí ngũ quan trên mặt cũng bắt đầu biến hóa, giãn ra, kéo dài, vụn vụn... rồi chậm rãi biến thành một khuôn mặt khác, một khuôn mặt đầy u oán!

“Cô... cô giáo!” Tôi nghiêng người, trước mặt, cô giáo đang nhìn tôi, cái gì cũng không nói, trong mắt chứa đầy sự âm đạm và cô đơn, đủ để lòng tôi băng hàn. Đừng, đừng nhìn em tàn nhẫn như vậy! Đừng, không! Cầu xin cô, em xin cô! Tôi lui về phía sau, thân mình vốn dĩ đang run rẩy lại bắt đầu kịch liệt chộp lên, tựa như lá mùa thu sắp rụng.

Cô giáo, đừng nhìn em như vậy, không! Cầu xin cô, em xin cô...

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt...”

Ai? Còn có ai... Còn ai gọi tôi như vậy nữa...

Là mộng?

Phút chốc cả kinh, tôi chậm rãi mở mắt ra, trước mặt vẫn là bóng tối hư ảo, Đường Diệc Diễm lo lắng nhìn tôi, tay hẩn đặt lên má tôi, vỗ nhẹ. Tôi cảm giác được trên mặt một trận lạnh lẽo, khóe mắt vẫn còn ẩm ướt.

Thật là mộng, thì ra ngay cả khi ngủ, cơ thể cũng sẽ khóc, cũng sẽ áy náy!

Trước mắt, Đường Diệc Diễm vẫn nhìn tôi, ánh mắt lộ ra nỗi ưu thương khôn kể, tay hẩn vuốt hai má tôi, miệng khẽ lẩm bẩm tên tôi.

Bỗng nhiên tôi rất muốn biết, lúc hẩn ngẩng nhìn tôi ngủ sẽ như thế nào? Đau khổ, tuyệt vọng, hay là...

Nước mắt lại không khống chế được mà rơi xuống, lan tràn càng ngày càng dữ dội!

“Không được khóc!” Hẩn dùng ngón cái hung hăng lau đi nước mắt của tôi. Có lẽ hẩn đang vô lực phát hiện ra bản thân mình đã không thể mang lại niềm vui cho tôi, lại thay đổi một cách thức khác để ngăn cản nước mắt của tôi, là đe dọa sao? Lần này lại định dùng cái gì đến uy hiếp tôi? Nhưng tôi còn có thể khống chế sao? Tôi còn khống chế nổi cơ thể đang sâu bị không nói nên lời này sao?

Tôi đau đớn nhắm mắt lại, hiện tại, nhìn thấy hẩn, cảm giác được hơi thở của hẩn ở bên người, chính là sự tra tấn bị thương nhất dành cho tôi. Tôi biết đối mặt như thế nào, như thế nào với cái mà hẩn gọi là yêu. Hẩn lấy tình yêu làm cái cớ để đeo lên lưng tôi những gông xiềng nặng trĩu, hẩn muốn tôi cũng giống như hẩn, chịu sự dày vò trong lò lửa của địa ngục, suốt đời không được cứu thoát!

“Mở to mắt, nhìn anh, nhìn anh đây!” Thân mình bỗng nhiên bị một lực mạnh mẽ làm cho loạn choạng, tôi vô lực nức nở, không chịu mở mắt, trong lòng là sự rối rắm cùng nỗi đau đớn tột cùng. Vì cái gì tôi còn chưa ngừng thở, vì cái gì còn có thể sống ở trên đời này, vì cái gì...

“Mở ra!” Tiếng của Đường Diệc Diễm gần như biến thành gào thét, hơi thở của hẩn trở nên hỗn loạn, tôi bị hẩn ôm vào trong ngực, gắt gao như vậy, nhưng vẫn chỉ có một cơ thể đã muốn chết lặng, tâm lại càng xa cách, không thể cùng xuất hiện.

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm không ngừng lẩm bẩm bên tai tôi, hẩn đau đớn, cho dù đang gắt gao ôm tôi, hẩn cũng cảm giác được lực bất tòng tâm cùng cảm giác xa cách. Hẩn có thể khống chế cơ thể của tôi, nhưng trái tim, trái tim đã sớm thu lại, ngay cả tôi cũng không có cách nào chạm đến. Cùng nhau chờ đợi một ngày nào đó được giải thoát, hoặc là cho đến tận lúc chết!

“Anh sai rồi, anh sai rồi, Duyệt Duyệt.... Anh sai rồi, đừng... đừng đối xử với anh như vậy... xin em!” Tiếng nghẹn ngào của Đường Diệc Diễm truyền đến bên tai, mang theo cả sự khổ sở không thể kìm nén: “Anh sai rồi, anh sai lầm rồi...”

Muộn rồi, tất cả đều đã muộn! Người chết không thể sống lại, trái tim bị tàn phá cũng không thể chữa trị, tôi chờ đợi để mặc hẩn ôm chặt tôi, môi hẩn run run bởi hơi áp lên cánh môi của tôi. Cảm giác lạnh lẽo, cho dù nhiệt tình đến thế nào cũng chẳng thể khơi mào trái tim đã nguội lạnh của tôi!

“Duyệt Duyệt, em nhìn anh đi, đừng tàn nhẫn như vậy, không!” Đường Diệc Diễm tiếp tục nói, cổ họng khó khăn nuốt xuống, đôi người tình tường nhìn tôi chằm chằm. “Duyệt Duyệt, anh yêu em, anh yêu em... Đừng... như vậy... Không cần!” Đầu hẩn vùi vào cổ tôi, tôi vẫn bất động, ánh mắt trống rỗng mở to, không có tiêu cự, mặc hẩn kêu gọi đến thế nào, tôi cũng không có phản ứng.

Tôi đã muốn là một khối cơ thể chết lặng, tâm đã chết, thể xác cũng không muốn đau khổ sống ở trên thế giới này. Cùng nhau chịu dày vò đi!

Muộn thật rồi, tất cả đều quá muộn!

“Tôi đã không còn yêu anh!” Không dám yêu, cũng không thể yêu!

oOo

Tôi chờ đợi đứng ở hoa viên rộng lớn của Đường Trạch, vườn hoa được xây đắp bằng tiền tài này quả nhiên là sắc màu rực rỡ, mùi hoa vương vấn khắp xung quanh. Muộn hoa đua nở, lại là... mùa xuân sao? Ngày hiệp định thật đúng là mau! Một năm mới lại đến, nếu con người cũng giống như bốn mùa, không ngừng mà luân hồi lặp lại... Rõ ràng biết sẽ phát sinh tất cả nhưng lại vô lực đi ngăn cản, như vậy có phải càng

thêm thống khổ hay không? Ngay từ đầu, đã biết rõ người đàn ông bên người không phải là nhân vật tầm thường. Hắn lớn lên trong môi trường chỉ toàn tranh đấu, sớm đã thành thói quen nhược nhục cường thực với những quy tắc tàn khốc. Tôi có thể nói, Đường Diệc Diễm hôm nay làm tất cả đều là bởi vì bản năng của hắn sao? Hắn là vì sinh tồn, mang theo tư tưởng gốc rễ, có thể nói hắn sai sao? Làm sai ư? Người sai vốn dĩ là tôi, tôi không có tư cách trách bất cứ ai, tất cả đều do tôi, tính cách yếu đuối, do dự hết lần này đến lần khác, liên tục hoang mang, cho nên mọi việc mới đi đến bước đường ngày hôm nay. Ba mạng người vô tội đã mất, họ không phải do tôi giết, nhưng đều vì tôi mà chết. Cả đời này, tôi sẽ không được cứu rỗi, cho dù là trả bằng tính mạng, tôi vẫn không trả đủ?

Hiện tại, chúng tôi đã gần như hai người xa lạ, không cùng xuất hiện. Hắn không còn thường xuyên trở về Đường Trạch nữa, cho dù trở về, cũng không cùng tôi đồng giường, tôi tựa như một người lạ ở cùng hắn dưới một mái nhà. Tình yêu, làm cho chúng tôi vốn dĩ là xa cách mà xích lại gần nhau, nhưng thương tổn lại làm cho chúng tôi rời xa nhau, khoảng cách, thậm chí so với lúc đầu còn y nguyên!

Cứ như vậy, hắn thà đem nốt tôi trong căn phòng “thủy tinh” đầy hoa lệ, cũng không chấp nhận trả tự do cho tôi, giống như hắn đã từng nói, cho dù tôi có hối hận, hắn cũng sẽ không buông tay. Thực ra tôi không hối hận, tôi yêu hắn, vẫn luôn yêu hắn, nhưng... Cũng chính bởi vì hắn làm ra chuyện như vậy, khiến cho tôi vứt bỏ tư cách yêu hắn. Tôi không thể tìm được lý do để thuyết phục bản thân tiếp tục yêu kẻ đã gián tiếp hại chết bạn bè của tôi, đẩy tôi rơi vào vạn kiếp bất phục. Thứ duy nhất chúng tôi còn lại, chỉ có thể là tra tấn, tra tấn lẫn nhau đến tận lúc chết!

“Phu nhân...” Chú Lý bỗng nhiên vội vàng chạy tới, lo lắng gọi tôi: “Thiếu gia... Thiếu gia...”

Lòng tôi cả kinh! Đường Diệc Diễm!

Đi theo chú Lý đến phòng khách, mùi rượu nồng nặc lập tức sộc thẳng vào mũi tôi, trải rộng mỗi một góc phòng. Trong phòng khách, nơi nơi đều là một mảnh hỗn loạn, tất cả mọi người sợ hãi đứng một bên, kinh hoàng nhìn người đang phần nộ kia.

“Toàn bộ rút hết cho tôi, rút cho tôi!” Đường Diệc Diễm đưa lưng về phía chúng tôi, quơ loạn xạ, bất kể là vật quý giá gì đó đều bị hắn xem như công cụ để phát tiết, đồ sứ, bình hoa, bàn, ghế dựa... Tiếng thủy tinh rơi vỡ không ngừng vang lên, hắn muốn làm gì? Ngay cả nơi này hắn cũng muốn hủy hoại sao?

Tôi nhú mi, người làm vừa thấy tôi tiến đến, đều dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn tôi.

“Phu nhân...”

“Để tôi đến xử lý đi!” Tôi bình tĩnh khoát tay, thở dài, bước về phía Đường Diệc Diễm.

“Tôi bảo các người...” Đường Diệc Diễm nhắc bình hoa bằng gốm sứ định ném tới, hắn xoay người, nhìn rõ ràng người đang đứng trước mặt là tôi, tay lập tức dừng lại, lạnh lùng cười, đau thương: “Thì ra là Đường phu nhân đấy à!”

“Đường Diệc Diễm, anh đừng làm người khác khó xử!” Hắn định làm cái gì, tới nơi này phát tiết sao? Tuy rằng đây là nhà của hắn, hắn muốn phá thì phá, nhưng tại sao lại muốn ở ngay trước mặt mọi người? “Tình Vũ vừa mới ngủ, anh sẽ đánh thức thẳng bé!”

“Tình Vũ... Em nói đến con anh sao?” Đường Diệc Diễm buông bình hoa, nhìn tôi. “Đúng vậy, anh có bà xã, còn có con trai, không phải sao? Anh rất hạnh phúc!” Thân mình hắn khẽ lay động, mùi rượu lại theo người hắn tản ra, cánh tay đang đưa, làm cho người ta choáng váng.

“Đi... Tỉnh táo một chút!” Tôi thần nhiên bỏ qua ánh mắt của mọi người, thấy hắn dường như sẽ không tiếp tục nổi điên nữa, tôi xoay người muốn đi, tay hắn lại mạnh mẽ túm chặt lấy cánh tay của tôi, lực không nhẹ. “Em đi đâu, em là bà xã của anh, không phải nên hầu hạ anh sao?”

Đường Diệc Diễm quật cường kéo tôi qua, gắt gao túm lấy. Hắn làm sao vậy? Mượn rượu giả điên? Tôi khó xử nhìn người làm trong phòng, thỏa hiệp, ngừng giây phút, vẫn là dụ hắn đi nghỉ ngơi, sau đó để người làm dọn dẹp nơi này một chút vậy!

“Lên lầu thôi!” Tay tôi chuyển qua đỡ lấy thân mình lảo đảo của hắn, Đường Diệc Diễm phức tạp nhìn tôi một cái, trong mắt không biết là thanh tỉnh hay mê loạn, nhưng thật ra vẫn rất hợp tác theo tôi lên lầu.

Tôi đỡ hắn đi về phía phòng ngủ cho khách, hiện tại, hắn chỉ cần về nhà là sẽ ở tại căn phòng đó.

“Đi vào trong đó làm gì!” Đường Diệc Diễm phản ứng rất dữ dội, vội dừng bước. “Em còn muốn đuổi anh đi sao? Phải không?”

Tôi đuổi hắn? Có sao? Rõ ràng là chính hắn tự mình chuyển qua đó ở. Nhưng tôi cũng không phản bác, lúc này đầu óc hắn không tỉnh táo, nói cũng vô dụng, vì thế tôi xoay người, lại đỡ hắn về phòng ngủ!

Đường Diệc Diễm vừa nằm xuống giường, thân mình tôi còn chưa kịp đứng thẳng, hắn đã đuổi tay ra, đem tôi kéo lại, áp lên người hắn.

“Đường Diệc Diễm!” Tôi giãy dụa muốn đứng lên, hắn lại không chịu buông tay. “Anh muốn em ngủ cùng với anh!”

“Anh... uống rượu!” Tôi cố hết sức ngăn chặn bàn tay không an phận của hắn.

“Không có...”

“Anh đi đường còn...”

“Anh nói không chính là không có!” Đường Diệc Diễm lập tức bị kích khởi tính tình, thân mình vừa lật, tôi đã văng văng nằm dưới thân hắn. Hơi thở cực nóng của hắn xuy phất trên mặt tôi, tay đặt bên tai tôi. “Anh không uống rượu, có cần anh chứng minh không?” Hắn vừa nói xong, tôi cảm giác được hạ thân của hắn gắt gao ép chặt tôi, là xúc giác quen thuộc. Hai tai tôi đỏ bừng, nhắm mắt lại. “Không cần... Đừng như vậy!” Vẫn là làm người xa lạ đi! Không cần tiếp tục dây dưa liên lụy!

“Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt...” Hơi thở của Đường Diệc Diễm trở nên dồn dập, tay hắn vuốt hai má của tôi, chăm chú nhìn tôi, cổ họng không ngừng lặn lội: “Duyệt Duyệt...” Hắn ôm chặt lấy tôi. “Anh không thể không có em, anh không thể đối mặt với việc mất em, anh sợ, sợ em nói không còn yêu anh, tàn nhẫn quá!” Cuối cùng, thanh âm của hắn biến thành nức nở, tôi cảm giác được thân mình trên người run run, Đường Diệc Diễm buộc chặt hai cánh tay ôm tôi.

Nỗi đau trong lòng lại nặng nề xẹt qua miệng vết thương, tôi mở mắt, không cần phải như vậy, muốn như thế nào anh mới có thể hiểu được, chúng ta không phải yêu hay không yêu, mà là... Hai mạng người, chúng ta phải vượt qua như thế nào, từ bỏ thế nào?

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt như mong đợi. “Anh biết, em yêu anh, em còn yêu anh! Đúng không?” Khi hắn nói hai chữ cuối cùng, thái độ là nhẹ nhàng mà đấu tranh, thật cần thận.

Đúng vậy, em còn yêu anh, nên chết còn yêu anh!

“Đường Diệc Diễm, tôi mệt mỏi, không muốn tiếp tục dây dưa nữa!” Tôi cố nén sự rối rắm trong nội tâm, lạnh lùng mở miệng.

“Duyệt Duyệt...” Hắn không cam lòng, hắn rõ ràng cảm giác được, Đường Diệc Diễm không chịu bỏ qua: “Duyệt Duyệt! Duyệt Duyệt!”

“Thật sự, thật sự không yêu, không yêu!”

“Em thật độc ác!” Đường Diệc Diễm chống thân mình, nhìn chăm chăm ánh sáng loé ra trong mắt tôi. “Em độc ác quá, Diệp Sương Phi, vì cái gì? Vì cái gì lại lừa dối lòng mình nói không yêu anh, em không mệt mỏi sao? Em không đau khổ sao?”

Đau đớn, khó chịu, nhưng đáng lắm, tôi đáng phải sống như vậy!

“Không phải, em còn yêu anh!” Đường Diệc Diễm thấy tôi đỡ đầu không mở miệng, bỗng nhiên giống như nổi điên hôn tôi, ý đồ muốn gọi lên nhiệt tình trong tôi, tay không ngừng ở trên người tôi co quắp âu yếm. “Không, sẽ không, em còn yêu anh, yêu anh...”

Có cái gì đó lạnh lẽo rơi trên mặt tôi, có giọt lệ nào đó đánh vào mi mắt tôi, tụ lại, thấm ướt lông mi, sau đó hoà vào trong mắt tôi, bao vây dòng nước mắt sắp tràn xuống của tôi. Đường Diệc Diễm bất khả tự nghị

nhìn tôi, nước mắt rơi xuống, hần cười, nặng nề cười: “Em nói đi, Diệp Sương Phi, nói em yêu anh, nói đi! Em hãy nói đi!”

Nói cái gì, nói cái gì, nói tôi có bao nhiêu đau khổ sao? Nói tôi có bao nhiêu mơ hồ sao, nói tôi...

“Tôi hận anh!”

Chương 18-Hiểu lầm

“Nhìn này, Tinh Vũ, con xem!” Tôi khẽ lắc lắc chiếc tambourine* trước mặt con, tiểu tử béo mập kia quơ quơ tay, cố hết sức muốn bắt món đồ chơi trong tay tôi, cũng không chịu thua, lắc đầu, nhẹ nhàng bao lấy tambourine trong bàn tay nhỏ bé, tôi cầm tay con, cùng nhau phe phẩy...

“Linh linh linh...” Thanh âm thanh thúy mang theo tiếng cười ha ha của con, tâm tình lập tức trở nên không quá trầm trọng, chỉ cần ở cùng một chỗ với Tinh Vũ, thế giới dường như không còn đau khổ nữa. Hôm nay là sinh nhật của tôi, ngoài mong muốn được một ngày tự do, chú Lý còn nói Đường Diệp Diễm đã gọi điện thoại, bảo chú ấy lái xe đưa mẹ con tôi đi dạo phố.

Từ sau ngày đó, chúng tôi càng trở nên xa lạ, ngay cả điện thoại cũng không liên lạc, cho dù không nói chuyện, nhưng vẫn nắm rõ mọi tin tức, bởi vì chú Lý đã trở thành người chuyển lời của chúng tôi.

Hắn dĩ nhiên cũng không trở lại, cho dù trở về cũng là đêm khuya. Ngày hôm sau, lúc tôi rời giường, cũng đã sớm không thấy bóng dáng của hắn, ngược lại, giẫm bớt gập mặt cũng đỡ khó xử, nói qua nói lại, sợ nhìn thấy nhau sẽ lại bị tổn thương.

Tôi ôm Tinh Vũ, tiếp tục đến cửa hàng đồ chơi trẻ con, tuy rằng là sinh nhật của tôi, nhưng niềm vui của con mới chính là niềm vui của tôi, giờ đây, vương bận duy nhất... cũng chỉ có con!

“Hoan nghênh quý khách!” Chuông gió trên cửa lay động, tiếng chuông thanh thúy cùng với tiếng bước chân hoà vào nhau.

“Ông chủ, ông đã đến rồi!”

“Tiểu Vân!”

Giọng nói này? Tay đang lựa đồ chơi bỗng cứng đờ, tôi quay đầu, quả nhiên hé ra khuôn mặt quen thuộc, mà ánh mắt của người đó cũng đang nhìn về phía tôi, đều kinh ngạc như nhau.

“Diệp... Sương Phi!”

“... Khỏe không?” Không thể ngờ rằng, nhiều năm không gặp, lại vẫn là những lời này!

Lí Thịnh Mân!

“Đây là con của em à? Tên gì vậy?” Chúng tôi ngồi trong khu vực nghỉ ngơi của cửa hàng đồ chơi, Lí Thịnh Mân vui vẻ đùa với Tinh Vũ, tiểu tử kia hôm nay dường như rất vui vẻ, thích thú nghịch ngón tay của Lí Thịnh Mân, ha ha cười, thật đáng yêu!

“Nói cho chú nghe đi con, nói tên con... là Đường Tinh Vũ!” Lôi kéo bàn tay nhỏ bé của con. Bỗng nhiên ý thức được ánh mắt khiếp sợ của Lí Thịnh Mân, tôi mới nhận ra hình như... nhiều năm trước, lúc gặp nhau, tôi có nắm tay một người con trai, nói với cậu ấy rằng, tôi muốn thoát khỏi Đường Diệp Diễm. Mà bây giờ, đứa trẻ trong lòng tôi lại mang họ Đường. Tôi nghĩ anh sẽ không ngây thơ cho rằng vẫn là người đàn ông đó, cho nên mới có thể kinh ngạc như vậy, kinh ngạc nhiều năm như vậy, tôi vẫn cùng hắn dây dưa. Đúng vậy, bao năm qua vẫn hỗn loạn, vẫn dây dưa không rõ!

Tôi xấu hổ cười, cũng không muốn giải thích gì hết.

Lí Thịnh Mân dường như cũng nhìn ra sự bối rối của tôi, không truy hỏi nữa, chỉ thản nhiên nói: “Thằng bé thật sự rất đáng yêu, ánh mắt rất giống em...”

Tôi gật đầu, sủng nịch ôm chặt con trong lòng, hiện tại, một lát tôi cũng không muốn con rời khỏi bên mình. “Còn anh... Anh đã kết hôn...” Ý tôi là ông chủ của một cửa hàng đồ chơi lớn thế này, vậy thì...

“Không... Còn chưa tìm được người muốn gả cho anh!” Lí Thịnh Mân có chút xấu hổ cười: “Khả năng... rất khó, lúc học đại học cũng có kết giao, sau khi tốt nghiệp liền chia tay!” Anh nói rất nhẹ nhàng băng quơ, đương nhiên trong lúc ôn lại chuyện xưa, chúng tôi đều không muốn nhắc tới, chỉ là... khi đề cập, tôi mơ hồ thấy trong mắt anh điều gì đó quen thuộc, chua xót! Anh... hẳn là không tự tại như bề ngoài!

“Biết không? Trước kia... Anh đã từng thích em, rất thích!” Lí Thịnh Mân bỗng nhiên thay đổi đề tài, nhìn tôi mỉm cười. Tôi hơi giật mình, không cảm thấy khác thường, rất bình tĩnh. Khi một người có thể thản nhiên nói ra như vậy, chứng tỏ, người đó đã sớm quên đi tình yêu ngây thơ kia, chạm không đến hư ảo!

“Khi đó, bên cạnh em đã có anh ta, anh nghĩ, hẳn sẽ làm em hạnh phúc...” Giọng nói của Lí Thịnh Mân khó nén bất đắc dĩ. “Cho nên, lần đó, sau khi gặp mặt, anh nghĩ... Anh nên thử quên em...”

“Thịnh Mân, thật ra anh là người đàn ông tốt, nhất định có một cô gái đáng để anh yêu!” Tôi nhìn anh, cười. Đúng vậy, lúc trước, tôi cũng từng rung động trước nụ cười ấm áp như ánh mặt trời kia, tôi cũng từng nghĩ rằng, Việt Phong có thể mang lại hạnh phúc cho tôi... Nhưng tất cả đã là quá khứ... Trên thế giới này, con người thực sự quá nhỏ bé, làm sao có thể đấu tranh với những thay đổi bất thường của số mệnh, tất cả... đã sớm được định đoạt!

“Ha ha ha, hy vọng là thế vậy!” Lí Thịnh Mân khẽ nói. “Nói ra tốt hơn nhiều, ghen ở trong lòng nhiều năm quá rồi, giống như hoàn thành một giấc mộng chưa thể thực hiện!”

“Khoa trương vậy cơ à?” Tôi cười đến thản nhiên, con ở trong lòng bỗng nhiên khóc náo loạn.

“Sao vậy?” Lí Thịnh Mân khẽ nhíu mi. “Không thoải mái à? Hay là đói bụng? Nhìn tã xem!” Anh giúp tôi, bộ dáng thuần thực giống như một ông bố có kinh nghiệm phong phú.

“Tĩnh Vũ không khóc, không khóc nha!” Tôi dỗ con, cánh tay nhẹ nhàng vỗ về, Lí Thịnh Mân sau khi xem xét một hồi, bèn lắc đầu: “Không tè dầm, có phải đói bụng rồi khôn?”

“Bình sữa em để trong túi!” Lí Thịnh Mân lại lập tức tìm kiếm trong túi của tôi, cầm bình và sữa bột đi vào bên trong cửa hàng đồ chơi. Rất nhanh, anh đã pha xong sữa đi ra, thành thạo lắc bình sữa, sau đó đặt trên da, kiểm tra nhiệt độ. “Có thể uống rồi!”

Tôi liếc mắt một cái, độ đặc của sữa bột vừa vặn, anh... anh nói chưa kết hôn, chưa có con, tôi thực sự có chút hoài nghi, người đàn ông này có thể thuần thực như phụ nữ?

“Trước đây, lúc còn học đại học, anh có tham gia một khóa đào tạo chăm sóc trẻ em!” Lí Thịnh Mân đưa bình sữa cho tôi, dễ dàng nhìn thấu sự hoang mang của tôi, chỉ là lúc nói xong, trong mắt bỗng lóe ra ánh sáng như vừa rồi, như thể anh đã có một đoạn quá khứ buồn phiền? Nhưng... ai mà không có chứ?

Đường Tĩnh Vũ không ngừng khóc nháo, tôi dỗ dành, đem núm vú cao su để tới miệng con, nhưng con không chịu mở miệng, không uống, vẫn khóc nháo.

“Sao vẫn khóc vậy?” Tôi muốn khóc ra nước mắt. “Sao thế, Tĩnh Vũ!”

“Có phải không thoải mái không?” Lí Thịnh Mân cũng nhíu mày, tay sờ trán của con. “Không có vấn đề gì!”

“Để anh thử xem, Tĩnh Vũ, Tĩnh Vũ!” Lí Thịnh Mân thuận tay cầm lấy cái chuông, nhẹ nhàng lắc lắc, đùa với Đường Tĩnh Vũ đang khóc nháo trong lòng tôi, tiểu tử kia lúc đầu vẫn còn oa oa khóc meo, đôi mắt to tròn dầm nước mắt, sau đó không náo loạn nữa, tay bé nhỏ muốn lấy được vật gì đó.

Tôi mỉm cười, cảm kích nhìn Lí Thịnh Mân: “Cảm ơn anh!” Vừa rồi nhìn con khóc nháo, tôi đã sớm rối loạn, đầu đầy hắc tuyến.

“Thật ra, có đôi khi đứa nhỏ khóc nháo chỉ là bản năng muốn được cha mẹ chú ý thôi!” Lời nói của Lí Thịnh Mân khiến cho người làm mẹ như tôi cảm thấy xấu hổ.

“Em thực sự nên học tập anh!” Tôi cười đến bất đắc dĩ.

“Ha ha , tốt thôi, anh dốc lòng hưởng thụ!” Lí Thịnh Mân vừa đùa với con, vừa cùng tôi nói chuyện, chúng tôi lần lượt chơi với con. “Nào... Tĩnh Vũ... Nhìn xem...”

“Tinh Vũ... Tinh Vũ...”

Con lại bắt đầu cười phì phì, thân mình nhỏ bé quơ quơ trong lòng tôi, tôi cũng vui vẻ cười. Người ngoài nhìn vào còn tưởng chúng tôi giống như một nhà ba người hạnh phúc.

Ít nhất.... chuông gió trên cửa vang lên, khách tiến vào đều nghĩ như vậy!

“Quấy rầy hai vị rồi!” Giọng nói trêu tức, lạnh như băng vang lên.

Chúng tôi đồng thời quay đầu, nụ cười đông cứng trên mặt, phản ứng giống hệt nhau.

Trước mắt, Đường Diệc Diễm đang đứng ở cửa, nét mặt âm u.... cười đến quỷ dị!

10. Chương 19 + 20

Chương 19 – Sầu Bi

Xe chậm rãi chạy, không khí bên trong trầm mặc làm cho người ta không thở nổi. Tôi ôm Tinh Vũ, tay nhẹ nhàng vỗ về, chắc là do mệt mỏi nên con ngủ rất say, tiếng thở nhẹ đều đều vang lên. Tôi cúi đầu, vuốt những sợi tóc mềm mại của con. Thật ra, Lí Thịnh Mân nói sai rồi, Đường Tinh Vũ rất giống Đường Diệc Diễm, giống như được đúc cùng một khuôn. Buồn cười là, hắn vẫn luôn nghi ngờ, còn giấu tôi đi làm xét nghiệm, cũng không dám hỏi tôi!

“Em rất vui về đây nhỉ!” Giọng Đường Diệc Diễm không có chút độ ấm, mang theo trào phúng, tôi biết hắn lại muốn nói cái gì, nhưng tôi không muốn nói chuyện, lại càng không thích biện giải, càng lau càng đen, không phải sao? Tôi nghĩ sau này chỉ cần không gặp Lí Thịnh Mân nữa chính là biện pháp tốt nhất. Ít nhất, so với những lời giải thích giấu đầu hở đuôi còn tốt hơn nhiều!

“Em thật đúng là rất trấn tĩnh!” Một lúc lâu sau, thấy tôi vẫn không chịu mở miệng, Đường Diệc Diễm nói tiếp, hơi thở bắt đầu không ổn, giọng nói lộ ra sự tức giận, chú Lý lo lắng liếc nhìn tôi qua gương chiếu hậu.

Ý bảo tôi đừng chọc giận Đường Diệc Diễm sao? Tôi hiểu được ánh nhìn của chú Lý lộ ra sự khuyên giải, nhưng hắn vốn như vậy, không phải tôi nói là xong! Hắn đã sớm phán tội cho tôi, giải thích thế nào cũng uổng công.

“Tôi muốn đi mua một ít đồ chơi cho Tinh Vũ, thật sự không biết đó là cửa hàng của bạn!” Vì không muốn đánh thức con, tôi vẫn quyết định giải thích một chút.

“Bạn?” Đường Diệc Diễm buồn cười nhìn tôi, giống như tôi vừa đưa ra một câu trả lời bất khả tư nghị đến cỡ nào. “Ôm con đi hẹn hò với tình nhân, em lại còn gọi hắn ta là bạn?”

Xem đi, hắn căn bản sẽ không nghe, tính cách của Đường Diệc Diễm vốn dĩ rất cực đoan, sau khi phát sinh đủ loại bất hoà, sự ngăn cách giữa chúng tôi lại càng tăng lên. Tính cách này của hắn càng được thể biểu lộ thêm vô cùng nhuần nhuyễn!

Cố chấp làm cho người ta không thể nói lý!

Hắn có thể đem cảnh vừa rồi nhìn thấy suy ra vô số điều đáng xấu hổ, cũng không muốn tin tưởng chúng tôi chỉ là đơn thuần gặp lại!

Tôi im lặng, không muốn giải thích gì thêm với hắn, sẽ chỉ phí công!

“Không còn lời nào để nói chứ gì?” Đường Diệc Diễm túm chặt tay tôi, con đang ngủ trong lòng bất an mấp máy một chút.

“Anh cẩn thận một chút, thằng bé thật sự là con của anh!” Tôi mang theo giọng châm chọc, liếc hắt một cái. Đường Diệc Diễm đương nhiên hiểu được tôi muốn nói gì, mắt tự nhiên mím môi, về điều này, tôi đã không sai lầm, là hắt không tin tưởng tôi, cho nên hắt không tìm được lý do để phản bác.

“Anh có thể khiến cho hắt vĩnh viễn không thể xuất hiện ở thành phố này!”

Lại nữa, hắt lại bắt đầu, ngoài yêu ra, cũng chỉ còn lại hận sao?

“Được lắm, chỉ cần là người tôi quen biết, gặp gỡ tôi, nói chuyện với tôi, anh đều có thể đẩy tất cả bọn họ xuống địa ngục!” Giống như Qua Nhan và cô giáo!

“Diệp Sương Phi!”

Tôi phần hận trừng mắt nhìn lại hắt, ác ma, ác ma! Một lát sau tới Đường Trạch, tôi đi thẳng xuống xe, ôm Tinh Vũ lên lầu, vừa định đóng cửa phòng, lại bị Đường Diệc Diễm đang theo sát phía sau ngăn lại.

“Thế nào, còn muốn nhốt anh ở bên ngoài sao? Phải làm cho rõ ràng, nơi này cái gì cũng là của anh, ngay cả em cũng vậy!”

Tôi chán ghét khuôn mặt tức giận của hắt, xoay người, đặt con nằm trên giường, nhẹ nhàng ngồi một bên, làm như không thấy Đường Diệc Diễm đang đứng ngay cửa.

Đường Diệc Diễm tức giận đến đứng thẳng thân mình, sự lạnh lùng của tôi khiến cho hắt cáu giận, hắt tựa như đang độc diễn một vở kịch, bất luận thế nào cũng không có người cùng hắt phối hợp diễn, mà tôi, càng là lãnh đạm, hắt lại càng bất an.

“Diệp Sương Phi!” Hắt bỗng nhiên vọt tới trước mặt tôi, tay nắm chặt đầu vai của tôi. “Em rốt cuộc muốn thế nào? Muốn tra tấn anh như thế nào hả?” Cảm xúc bị dồn nén dần hóa thành màu đỏ tươi trong mắt hắt, hắt túm chặt tôi, bức tôi phải nhìn hắt. “Em muốn thế nào, phải như thế nào em mới có thể quên? Bây giờ rốt cuộc đã không còn ai ngăn cản chúng ta, em lại muốn lùi bước ư?”

“Đúng là không có ai! Anh một lưới bắt hết tất cả mọi người, ai còn có thể đứng ở bên cạnh anh, ai dám!” Nếu nói rằng hạnh phúc phải dùng việc hủy diệt hết thảy để đổi lấy, ai có thể làm trái lương tâm cùng hắt hưởng thụ phần hạnh phúc “máu chảy đầm đìa” này!

“Diệp Sương Phi, em không nên chọc giận anh, đừng khiến anh làm ra những chuyện tàn nhẫn!” Lúc này, tay Đường Diệc Diễm dọc theo đầu vai của tôi trượt đến cổ, biểu tình trên mặt là hận không thể bóp chết tôi. Nếu tay hắt thu lại, cũng không phải không có khả năng này.

“Tàn nhẫn? Anh cảm thấy hiện tại anh còn chưa đủ tư cách sao?” Lãnh huyết, vô tình đến như vậy, không cần phải ngụy trang thâm tình nữa! Thương tổn mọi người bên cạnh tôi.

“Tàn nhẫn là em!” Đường Diệc Diễm nghiêng răng nghiêng lợi rống giận, rốt cuộc đã đánh thức Tinh Vũ đang ngủ trên giường.

Tôi hoảng hốt, muốn tiến đến ôm con, nhưng thân mình lại bị Đường Diệc Diễm gắt gao ôm chặt. “Anh làm cái gì thế, con đang khóc!”

“Con, trong mắt em chỉ có tên tiểu tử kia!”

“Thằng bé là con của anh!” Lưu trữ một nửa dòng máu của hắt, trước kia hắt vẫn luôn tìm mọi cách yêu thương, mà bây giờ sao có thể lãnh đạm như vậy.

“Đúng là con của anh, nhưng mà anh không thích, không thích tất cả sự chú ý của em đều đặt trên người nó!” Đường Diệc Diễm nhú mi: “Còn nhớ em đã từng hỏi anh rằng, em và con, ai quan trọng nhất không?”

Tôi ngẩn ra, hắt muốn làm gì? Trong lòng bỗng dâng lên một trận bất an.

“Anh nói là em... Nhưng em, em nói chọn anh, là thật sao? Con và anh, em đã chọn anh!”

“Tôi muốn ôm con!” Tôi không muốn cùng hắt nói bậy bạ, bởi vì tôi sợ, sợ hãi ánh mắt như vậy.

“Trả lời anh, con và anh, em thật sự chọn anh sao?”

“Bỏ ra... Đường Diệt Diễm!” Hắn dọa đến tôi, bộ dạng lúc này của hắn dọa đến tôi, hắn hung hăng nhìn tôi, buộc tôi phải trả lời.

“Đường Diệt Diễm...” Ngay lúc tôi đang ngăn người, tay của hắn trong nháy mắt bỗng nhiên buông ra, hắn xoay người, nhắc Tinh Vũ đang nằm trên giường lên, tôi kinh hoàng hét lên, không! “Anh muốn làm gì?”

Cơ thể nhỏ bé của Tinh Vũ bị Đường Diệt Diễm đưa lên cao, con khóc nháo, càng không ngừng giãy dụa thân mình.

“Tinh vũ... Anh đang làm cái gì vậy? Anh muốn làm gì?” Tôi sợ tới mức kêu to, muốn tiến lên ôm con, nhưng Đường Diệt Diễm lại một lần nâng con lên cao hơn, đứa nhỏ đáng thương bị nắm ở giữa không trung, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Không, con tôi, con của tôi!

“Ai quan trọng nhất, nói mau!” Trong mắt Đường Diệt Diễm tất cả đều là sự điên cuồng, tiếp tục đưa Tinh Vũ lên cao.

“Không.... ĐỪNG, Diệt Diễm, thằng bé là con của anh mà, không...” Tôi sợ tới mức hai chân mềm nhũn ra, ngồi phịch xuống đất, lê đến bên chân Đường Diệt Diễm. “Xin anh, Diệt Diễm, cầu xin anh... Anh quan trọng nhất, trong lòng em, anh quan trọng nhất!” Tôi túm ống quần của hắn, cảm giác khuất nhục, nước mắt lưng tròng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm con đang khóc nháo, tim như bị đao cắt.

“Diệt Diễm, Diệt Diễm!”

Rốt cuộc... Sự cầu xin của tôi đã làm cho Đường Diệt Diễm buông con xuống, tôi bối rối đứng lên, đoạt lấy con, gắt gao ôm vào trong ngực, khóc rống: “Tinh Vũ, Tinh Vũ...”

Con còn chưa bình tĩnh lại sau nỗi kinh hãi vừa rồi, không ngừng khóc nháo.

“Tinh Vũ... Tinh Vũ...” Màn kinh tâm động phách vừa rồi khiến giọng tôi lạc đi, ôm chặt con, nước mắt không ngừng trào ra, con tôi, con của tôi, Đường Diệt Diễm, tại sao anh có thể khủng bố đến như vậy!

“Vú Trương!”

“Thiếu gia, thiếu phu nhân!” Bảo mẫu vội vàng tiến vào.

“Mang tiểu thiếu gia đi!”

“Không!” Vú Trương khó xử nhìn tôi, tôi gắt gao ôm chặt con, lại nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Đường Diệt Diễm, trái tim khẽ run lên, không tình nguyện đưa con cho vú Trương. Vốn dĩ con đã có chút an tĩnh, đột nhiên đổi một vòng ôm ấp khác, lại bắt đầu khóc kêu, oa oa khóc to đến tê tâm liệt phế.

“Tinh Vũ...” Lòng tôi đau đớn, muốn ôm lại con, nhưng thân mình bị Đường Diệt Diễm ôm lấy, cánh cửa khép lại, vú Trương và con đã bị chắn bên ngoài. Nhưng tiếng khóc của con vẫn vang rất rõ ràng bên tai, càng ngày càng xa.

Lòng tôi nghẹn ngào, không thể thở nổi, dựa vào người Đường Diệt Diễm khóc rống. Tại sao, tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy?

Thằng bé cũng là con của anh, chẳng lẽ anh không đau lòng sao?

Đường Diệt Diễm ôm thân thể của tôi, thăm dò tuần tra hôn tới lui trên người tôi, những tiếng thở dồn dập bởi vì thân mình tôi run run mà tăng lên. Tôi giãy dụa, không... Tôi không muốn nhìn thấy hắn!

“Duyệt Duyệt... Em cũng nhìn anh đi, nhìn anh này!” Môi hắn thô bạo chà đạp hai cánh môi của tôi, thở dài bên khoé miệng tôi, tay cầm chặt hai bàn tay đang chống đỡ của tôi.

“Không... Không cần!” Tôi trốn tránh, đầu vừa định né qua đã bị hắn nhanh chóng kéo lại, tiếng nước nử bị cắn nuốt bởi đôi môi của hắn. Hắn ôm lấy tôi, không cho phép kháng cự, ngăn chặn thân thể của tôi, vội vàng đòi lấy, tôi chết lặng nằm yên, cho đến khi phân thân của hắn tiến vào cơ thể tôi, va chạm không chút nào thương tiếc. “Duyệt Duyệt... Duyệt Duyệt...”

Tôi từ từ nhắm hai mắt lại, ngón tay của Đường Diệc Diễm đâm sâu vào da thịt tôi, gắt gao bắt lấy, mãnh liệt va chạm.

Linh hồn dường như đã bị hút ra, chỉ còn lại cơ thể bị tàn phá không chịu nổi!

“Duyệt Duyệt... Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa... Một lần nữa được không! Đừng tiếp tục như vậy, anh sắp điên rồi, điên mất rồi!” Đường Diệc Diễm đột nhiên dừng lại, co rúm, đau lòng nhìn tôi, tới gần bên môi tôi, khẽ hôn. “Một lần nữa bắt đầu...”

Quên tất cả sao? Nhưng tôi có thể quên nỗi ư? Chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ, tôi vĩnh viễn đều nhớ tới sự tàn nhẫn của anh, sự lãnh huyết của anh!

“Trừ khi chết đi, bằng không chúng ta vĩnh viễn chỉ có thể sống trong địa ngục!”

Bi thương vĩnh viễn sẽ không dừng lại!

“Tại sao lại nói như vậy, tại sao?” Nhu tình vừa rồi trong mắt Đường Diệc Diễm biến mất trong nháy mắt, thay thế bằng sự bạo ngược đang tràn ngập. “Quên mất mấy thứ chết tiệt kia, chúng ta có thể vui vẻ sống cùng con của chúng ta, tại sao lại không cần, tại sao lại cố chấp như vậy?”

“Người cố chấp là anh!” Rốt cuộc, tôi hướng về phía hấn rống to: “Anh mới cố chấp, anh lừa mình dối người, chúng ta đã sớm không thể quay lại, ngay khi anh bóp nát tất cả mọi hy vọng, chúng ta đã sớm không thể!”

Thân mình Đường Diệc Diễm chấn động. Đúng, tôi đã nói đúng, hấn vẫn luôn hiểu được, nhưng hấn không cam lòng, thật sự không cam lòng!

“Là anh tự tay chặt đứt tất cả, cho nên... Đừng nói đến hạnh phúc gì gì nữa, nếu anh thật sự có một chút áy náy, hãy để mẹ con tôi đi!”

“Không thể được!” Đường Diệc Diễm đang ngẩn ngơ chợt biến đổi nét mặt. “Em là của tôi, vĩnh viễn đều là của tôi, cho dù lòng em đã chết, thân thể em cũng phải vĩnh viễn ở lại bên người tôi!”

“Em là vợ tôi, tôi hưởng dụng thân thể của em vốn dĩ là chuyện hiển nhiên. Em vĩnh viễn trốn không thoát!” Đường Diệc Diễm lại bắt đầu phát tiết trên người tôi. Đúng vậy, chỉ cần thân thể là tốt rồi, ngay từ đầu, hấn không phải cũng như thế này sao? Mặc kệ suy nghĩ của tôi, mặc kệ cảm xúc của tôi, chỉ cần thân thể là đủ. Hiện tại, tất cả đã trở về như lúc trước, trở về vạch xuất phát... Vạn ác mới bắt đầu mà thôi!

Chương 20-Khúc Mắc

Mọi thứ lại bắt đầu trở về điểm xuất phát...

Chỉ là, điều vương bận hiện giờ, chính là Đường Tinh Vũ, con trai tôi.

Lúc đầu, con là sự chờ đợi của mọi người, là niềm hạnh phúc khi thấy con chào đời, còn bây giờ, lại trở thành ngọn nguồn của tất cả bi thương.

Tôi quan tâm con, không thể mất đi con, cho nên Đường Diệc Diễm dùng con để uy hiếp tôi. Cho dù không muốn, cho dù kháng cự, tôi vẫn không thể không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhưng nếu tiếp tục như vậy, sẽ có một ngày bị thương tổn. Tôi nên làm gì bây giờ?

Tôi không thể thể hiện sự thân thiết với con trước mặt Đường Diệc Diễm, bài học lần đó vẫn khắc cốt ghi tâm, tôi không muốn lại xảy ra thêm một lần nào nữa.

Tôi thử bắt đầu giữ khoảng cách với con, thử thờ ơ với thằng bé, nhưng mẹ con ngay cả trái tim cũng hiểu nhau. Tôi rất buồn, Đường Diệc Diễm, tại sao mỗi lần hấn đều phải lấy những thứ tôi quan tâm nhất để uy hiếp, để bức bách tôi?

Tại sao chúng tôi lại đi đến bước đường này? Mà tôi, chỉ có thể cố gắng sống như vậy hay sao? Đó là cách duy nhất ư?

“Tôi tìm phu nhân của các người!” Tôi nghe thấy một giọng nói cùng với tiếng bước chân hỗn loạn.

Ngồi trên sofa, tôi chờ đợi ngẩng đầu, một người phụ nữ đang đứng trước cửa phòng khách, tầm mắt vừa vịn cùng tôi giao nhau.

“Thiếu phu nhân!” Người giúp việc khó xử nhìn tôi, tôi hướng về phía cô ấy phát phát tay, ý bảo cô ấy rời đi.

“Cô là Diệp Sương Phi?” Người phụ nữ hỏi thật cẩn thận, co quắp nhìn tôi một cái, tôi chú ý tới bàn tay đang đặt trên bụng của cô ấy.

“Ngồi đi!” Tôi thản nhiên nhìn cô ấy, vô sự bất đẳng tam bảo điện*, người phụ nữ này đến, khẳng định là có nguyên nhân, hơn nữa, nhất định có liên quan đến Đường Diệc Diễm. Hiện tại, tôi chẳng có sự liên hệ nào với thế giới bên ngoài, cũng chính là bởi vì hần, dù sao tôi đường đường cũng là tổng tài phu nhân, không phải sao?

Nhưng người phụ nữ này không ngồi xuống, chỉ thấy cô ấy hít thật sâu, lúc tôi còn đang nghi hoặc, bất ngờ quỳ gối trước mặt tôi, tôi kinh ngạc: “Cô đây là...”

“Diệp tiểu thư, cầu xin cô cứu... cứu đứa nhỏ trong bụng tôi!” Trong đôi mắt người phụ nữ này chợt hiện lên sương mù, nước mắt rơi xuống hai má, bộ dáng diêm dā đáng yêu, mềm mại khiến người ta đồng tình!

“Đứa nhỏ?”

“Đúng vậy... Là con của Diệc Diễm... Nhưng anh ấy không cần, tôi không thể mất đi đứa con trong bụng, van xin cô, Diệp tiểu thư, cô làm ơn giúp tôi đi!” Người phụ nữ khẩn cầu nhìn tôi.

Tôi bỗng nhiên chưa xót cười... Nhưng, tại sao cô ấy lại đến cầu xin tôi? Tôi nhíu mi nhìn về phía cô ấy, đôi mắt tràn ngập bi thương kia bởi vì bị tôi nhìn chăm chú mà mất tự nhiên, nức nở.

Nhất thời, trong lòng tôi hiểu rõ, cô ấy rất thông minh, tới đây cầu xin tôi? Lại đồng thời nói cho tôi biết, cô ấy đã lên giường với chồng tôi? Nhưng, theo tính cách của Đường Diệc Diễm, thì chuyện bức cô ấy bỏ đứa nhỏ không phải không có khả năng, cho nên cô ấy đã lợi dụng cơ hội lần này, danh chính ngôn thuận tìm tới cửa, khóc lóc, tranh thủ đồng tình, hay là thị uy?

Chỉ riêng điểm này đã cho thấy cô ấy rất thông minh, hiện tại những người phụ nữ lên giường với Đường Diệc Diễm rất nhiều, mang thai, hình như chỉ có tôi, và cô ấy...

Chỉ là hình như cô ấy đã quên, Đường Diệc Diễm hận nhất là bị người khác tính kế, hoặc là, nếu tôi là người phụ nữ cứng rắn, mạnh mẽ, tuyệt đối không cho phép chồng phản bội, như vậy cô ấy tới tìm tôi, nhất định sẽ hoàn toàn ngược lại, cuối cùng cô ấy lựa chọn “xin giúp đỡ” từ tôi, xem ra cũng là một phen “khổ tâm”.

“Cô... đứng lên trước đã, như vậy... không tốt cho đứa nhỏ đâu!”

Cô ấy liếc tôi một cái, sau khi xác định tôi không phải ác ý, mới đứng lên, ngồi đối diện với tôi.

“Diệp tiểu thư, tôi biết mình có quan hệ với Diệc Diễm là sai trái, nhưng tôi thực sự không khống chế được...” Dứt lời, cô ấy bắt đầu nặng nề khóc, bộ dáng đáng thương. “Tôi có thể cái gì cũng không cần, nhưng không thể mất đi đứa con này... Diệp tiểu thư, Diệc Diễm nói người anh ấy thật sự yêu chỉ có cô, anh ấy nói trong lòng chỉ có cô, cho nên tôi mới có thể đến cầu xin cô... Cầu xin cô giúp tôi!”

Đường Diệc Diễm còn nói với cô ấy những lời đó? Tôi rất hoài nghi, nhưng thấy cô ấy chân tình “thông báo”, tôi không thể không nhắc nhở cô ấy.

“Nếu cô thật sự hiểu được lời nói ấy, cô nên biết, bất luận là ai cũng không làm cho hần thay đổi quyết định đâu!”

Cô ấy biến sắc, quên cả nức nở, trở mắt nhìn tôi, khó xử!

Trò hề này tôi vốn không nên can dự vào, chỉ là tôi có chút đồng tình với cô ấy, hao hết tâm tư đến đây để nhận lấy kết cục như vậy, là cô ấy quá ngây thơ, hay là Đường Diệc Diễm quá vô tình, tôi không thể hiểu hết!

“Cô nói như vậy... cũng bảo tôi bỏ đứa nhỏ hay sao? Cô cũng là mẹ, sao có thể tàn nhẫn như vậy! Nói tuyệt tình như vậy!” Cô ấy bắt đầu không kiểm soát được cảm xúc, có lẽ, ngay từ đầu, đứa nhỏ này được tạo ra đã mang theo dã tâm của mẹ nó, nó chính là một thủ đoạn, nhưng lúc làm người phụ nữ này mất kiểm soát

nhìn tôi, tôi rõ ràng nhìn thấy trong mắt cô ấy lộ ra sự đau khổ, bi thương, một người mẹ bi thương, lần này cô ấy không còn cố ý ôm bụng, mà ôm chặt thân mình, đau thương nhìn tôi.

Tôi cũng là mẹ, tôi đương nhiên hiểu được, chỉ là... cô ấy không rõ, rõ cuộc mình đã đổi mặt với một người đàn ông như thế nào, một ác ma!

Tôi dường như có thể khẳng định, người phụ nữ này nói dối, cô ấy và Đường Diệc Diễm tuyệt đối không thân mật như cô ấy nói, hẳn lại càng không thể kể rõ chuyện của chúng tôi với cô ấy, đó là một vết thương không thể chạm vào, dưới đáy lòng tôi cũng đang xẹt qua một vết thương bén nhọn, đau đớn!

Cô ấy không hiểu! Vì vậy mới gây thương đến mức nghĩ rằng có thể lừa dối, thậm chí nhận được sự giúp đỡ của tôi.

“Cô ở đây làm gì?” Một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên trong lúc chúng tôi giằng co, thân mình cô ấy bỗng run lên, xoay người, nhìn Đường Diệc Diễm đang đứng trước mặt, thốt lên: “Đường tổng!” Trước mắt là vẻ mặt lạnh lùng của Đường Diệc Diễm, hẳn vốn không nên xuất hiện ở phía sau!

Hơn nữa, sau khi nghe người phụ nữ kia nói như vậy, tôi càng thêm khẳng định phán đoán trong lòng, Đường tổng, một người đàn ông có thể kể nỗi đau trong lòng với người phụ nữ, mà còn để cho cô ấy gọi mình như vậy sao? Đáp án đương nhiên đã quá rõ ràng, người phụ nữ này đang nói dối.

Sắc mặt cô ấy trở nên vô cùng khó coi, nhìn về phía tôi, cầu xin giúp đỡ.

Tôi bất lực nhắm mắt lại, bản thân mình còn khó bảo toàn, lấy đầu ra sức cứu vớt kẻ khác trước mặt ác ma. Nổi loạn chống lại Đường Diệc Diễm, tới đây tìm tôi, đây chính là một nước cờ sai lầm nhất mà cô ấy đã đi.

Bước chân của Đường Diệc Diễm trầm trọng, hẳn đi đến bên người tôi, ngồi xuống, thân mình dựa vào lưng ghế, khẽ kéo cổ áo.

“Tôi nói không hiểu à?” Hắn nhíu mi, chân gác lên nhau, ánh mắt hung ác bắn về phía người phụ nữ kia, thân thể của cô ấy run mạnh hơn, nói chuyện cũng ấp úng: “Em... em chỉ là...”

Tôi không đành lòng ở lại nhìn, định đứng dậy, nhưng đầu vai lại bị Đường Diệc Diễm đè chặt: “Không muốn xem kịch vui sao? Bà xã của anh!”

Tôi mím môi, không nói gì, ngồi thẳng người. Người phụ nữ kia rốt cuộc cũng hiểu được tình cảnh của tôi, không còn nhìn tôi xin giúp đỡ nữa, nhưng lúc nghe thấy Đường Diệc Diễm nói trò hay, cô ấy kinh hãi trừng lớn mắt.

Cô ấy đã chọc giận hắn, nên linh giáo kết cục chọc giận ác ma, bây giờ cô ấy chính là miếng thịt nằm trên thớt gỗ, chờ người khác cắt thành từng miếng!

“Bà xã, em cũng nên nói gì đó đi chứ!” Đường Diệc Diễm quay đầu nhìn tôi, khóe miệng cười lạnh, tôi nhìn cổ áo đang mở rộng của hắn, có thể trông thấy vài vết xước, màu đỏ còn chưa biến đi, tất cả đều bày ra trước mắt.

Đó là do tôi cào. Đêm qua, hắn mãnh liệt giữ lấy tôi, ác ý châm ngòi thân thể của tôi, lúc tôi muốn ngừng mà không được, hắn đùa cợt, châm chọc: “Không phải không vui sao? Không thương sao? Tại sao lại rên rỉ như vậy?”

“Thân thể của em so với em còn trung thực hơn, bộ dáng của em so với lúc em giống như xác chết thật phần khích!”

“Kêu đi, em kêu đi chứ!”

Vì thế... Lúc hắn ngửa đầu kích tình, tôi hung hăng, khuất nhục chộp tới cổ hắn, móng tay bấm sâu vào, trong móng tay tất cả đều là tơ máu của hắn...

Phục hồi lại tinh thần, tôi đem ánh mắt từ trên cổ áo hắn dời đi, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của hắn: “Cô ấy nói, cầu xin em giúp đỡ cô ấy!”

“Ồ, giúp cái gì?” Đường Diệc Diễm biết rõ còn cố hỏi, liếc tôi một cái, ý cười trên miệng càng sâu sắc.

“Cô ấy mang thai, muốn... giữ lại đứa bé!” Tôi bất an liếc người phụ nữ kia một cái, cô ấy cúi đầu càng thấp.

“Nếu vậy...” Đường Diệc Diễm ý vị thâm trường hừ lạnh, sau đó ngồi thẳng dậy. Đơn giản là thần nhiên thoảng nhìn, vậy mà người phụ nữ vốn đang cúi thấp đầu kia càng thêm cố gắng muốn che giấu khuôn mặt của mình, tay ôm chặt đầu gối, run run.

“Muốn biết tại sao cô ấy mang thai không?” Đường Diệc Diễm bỗng nhiên thay đổi đề tài, tay phải xoa cằm của tôi, chăm chú nhìn vào mắt tôi. “Nếu không phải em rời đi, cô ta sao có khả năng thừa lúc anh say rượu mà leo lên giường của chúng ta, xuất hiện vào lúc thỏa đáng như vậy, lại còn mang thai nữa!”

Giường của chúng ta? Chiếc giường chúng tôi từng ngọt ngào triền miên, vừa nghĩ đến cảnh hai người họ trắng trợn nằm ở... trong lòng bồn tắm dâng lên một trận ghê tởm, muốn nôn!

“Không thể chịu đựng được sao?” Khoé miệng Đường Diệc Diễm nhếch lên: “Nếu không phải khẳng định hai người là lần đầu tiên gặp mặt, anh còn thật sự tưởng là bà xã của anh đưa lên một phần “lễ vật” cơ đấy! Dù sao, sau khi em đi, ngày hôm sau, người đàn bà này đã xuất hiện, thay em an ủi anh, an ủi cơ thể của anh, an ủi linh hồn anh, anh tưởng tượng trên giường cô ta là em, lần lượt yêu cô ta, cấp cho cô ta niềm hạnh phúc, coi khuôn mặt của cô ta là của em...”

“Khôn... đừng nói, đừng nói nữa...” Tôi nhanh chóng che tai lại, không cần nói, không cần nói!

“Em cũng biết đổ kị sao?” Đường Diệc Diễm buồn cười nhìn tôi, khinh miệt: “Hiện tại, em cũng biết đổ kị ư?”

“Tôi chỉ là cảm thấy ghê tởm!” Ghê tởm sao hẳn có thể... có thể làm tình với người phụ nữ khác trên chiếc giường của chúng tôi?

“Ghê tởm...” Đường Diệc Diễm nguy hiểm hí mắt lại, siết lấy cằm của tôi, hung hăng nói: “Em có gan nói lại lần nữa xem!” Trong mắt hẳn tất cả đều là cảnh cáo, uy hiếp.

Tôi cắn răng, không nói, Đường Diệc Diễm đột nhiên dán chặt vào môi tôi, đầu lưỡi mạnh mẽ cạy mở hàm răng của tôi, không chút khách khí khuấy động trong miệng tôi, ép chặt lấy hai cánh môi của tôi, cho đến khi tôi bắt đầu kịch liệt thở dốc, cảm thấy sắp không thể thở nổi, Đường Diệc Diễm mới buông ra, vừa lòng nhìn mặt tôi đỏ lên.

“Bà xã, em có biết là anh yêu em cỡ nào không, sao anh có thể để người phụ nữ khác mang thai đứa con của anh đây? Vì vậy...” Đường Diệc Diễm chậm rãi chuyển dời ánh mắt. “Muốn tôi tự mình động thủ sao?”

Cuối cùng, người phụ nữ kia không thể chịu đựng được nữa, nhanh chóng quỳ xuống trước mặt Đường Diệc Diễm. “Đường tổng, tôi sai rồi, nhưng xin ngài đừng tàn nhẫn như vậy, tôi sẽ đi rất xa, tôi có thể không bao giờ xuất hiện nữa, không quấy rầy ngài và phụ nhân, chỉ xin ngài, xin ngài tha cho đứa bé! Tôi sẽ lập tức rời đi...”

“Sau đó thì sao?” Đường Diệc Diễm cắt ngang lời cô ấy: “Chờ đến một ngày tôi không thể không thừa nhận nghiệt chủng này là giọt máu của tôi, sau đó để nó quay lại trả thù tôi phải không? Tôi tuyệt đối sẽ không lưu lại mối họa ình!”

Nghiệt chủng? Hẳn gọi cốt nhục của mình như vậy ư? Sao hẳn có thể tuyệt tình như thế, đáng sợ quá!

“Không phải, Đường tổng, không phải!” Người phụ nữ kia còn muốn giải thích thêm, nhưng Đường Diệc Diễm không kiên nhẫn xua tay, thân mình đứng thẳng lên, kiên nhẫn của hẳn đã không còn, hẳn muốn động thủ?

Tôi nhắm mắt lại, không muốn nhìn, Đường Diệc Diễm chậm rãi đi đến bên người phụ nữ kia, lạnh lùng nhìn cô ấy đang quỳ trên nền đất cầu xin sự tha thứ, hẳn giật tóc của cô ấy, thân thể của cô ấy lập tức ngã xuống, Đường Diệc Diễm một cước nặng nề đạp vào bụng người phụ nữ đó, ác ý giẫm lên.

“Không... Đừng!” Cô ấy kinh hãi kêu to, theo bản năng bảo vệ bụng, chịu đựng cú đạp của Đường Diệc Diễm.

Ma quỷ, ma quỷ, hẳn thật sự là ma quỷ, tôi kinh hoàng nhìn bóng dáng của ác ma, hẳn...

Tôi cảm thấy trái tim như nghẹt thở vì bị bóp chặt, không biết tại sao, tôi cuối cùng lại cảm thấy người phụ nữ trên mặt đất bỗng nhiên biến thành chính mình, biến thành tôi đang nằm trên mặt đất đau đớn rên rỉ, vẻ mặt đáng sợ của Đường Diệc Diễm ở ngay phía trên, hằn đập bụng tôi, ác liệt cười, tàn nhẫn đối đãi với cốt nhục của mình!

“Nếu không muốn mạng như vậy, tốt nhất là ngày mai phải để tôi nhìn thấy bản báo cáo cô đã bỏ cái thai, bằng không... tôi sẽ tìm mọi cách xóa sạch thứ rác rưởi này!” Những lời nói tàn nhẫn gần từng tiếng từ trong miệng Đường Diệc Diễm, người phụ nữ kia bi thương gật đầu, khóc.

“Còn bây giờ, cút cho tôi!”

Người phụ nữ kia dường như nghe thấy lệnh đại xá, hốt hoảng rời đi, bóng dáng chật vật làm cho người tôi thương tâm.

May mà Đường Diệc Diễm cũng không đến nỗi mất đi nhân tính tự tay giết chết cốt nhục của mình, hoặc, chỉ là hấn không muốn tay mình nhuộm máu của người phụ nữ đó?

Buồn cười, một hồi khôi hài cũng coi như xong, cuối cùng tôi đã có thể chứng kiến một người đàn ông có thể tàn nhẫn tới cỡ nào, tôi xoay người, bỗng nhiên rất nhớ Tinh Vũ, rất nhớ con!

“Đứng lại!” Đường Diệc Diễm ngăn tôi lại trên cầu thang!

“Tôi rất... mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi!” Tôi mệt mỏi nói, cơ thể mệt đến nỗi không muốn nói một lời, đặc biệt là với hấn.

Tôi muốn rời đi, thậm chí dù chỉ là tạm thời, tạm thời rời khỏi người đàn ông đáng sợ này, tôi thật sự sợ, từ trong đáy lòng dâng lên hàn ý, lạnh thấu xương! Chỉ cần có thể rời khỏi hấn, tôi sẽ tuân thủ theo pháp luật, sẽ an phận... chỉ cần để tôi yên tĩnh một chút, để tôi ra đi, ra đi một thời gian, một thời gian ngắn thôi!

“Người phụ nữ khác có con của anh, em vẫn không có cảm giác gì sao?” Đường Diệc Diễm kéo tôi, không cho tôi thoát đi, lần nữa cố chấp ép hỏi.

Cảm giác? Đồ kị sao? Hay là hấn tàn nhẫn?

Tôi cũng không bận tâm chuyện của hai người!

“Buông ra, tôi chỉ muốn nghỉ ngơi!” Mệt mỏi quá, trái tim cũng sắp không chịu nổi.

“Không bao giờ!” Đường Diệc Diễm rít gào với tôi: “Em nói đi, nói đi!” Hấn đặt tay lên vai tôi, điên cuồng mà lắc, chóng mặt!

Nói cái gì, bây giờ còn muốn tôi nói cái gì, sự thật đã xảy ra ở trước mặt, còn muốn tôi nói cái gì nữa! Nói hấn yêu tôi nhiều như thế nào, để ý tôi cỡ nào sao? Hay là nói hấn phản bội tôi, cùng người phụ nữ khác lên giường?

Không, tôi không muốn, tôi cái gì cũng không cần!

Chúng tôi đứng trên cầu thang tranh cãi, dây dưa, thương tổn càng không ngừng lặp lại, liên tục dày vò nhau, tôi chịu không nổi mà lắc đầu, liều mạng kháng cự sự tiếp cận của hấn, đừng lại đây, đừng lại đây, đừng ép tôi, hãy để tôi được yên!

“Không... Bỏ ra!”

Tôi đẩy hấn, lảo đảo lui về phía sau... Không ngừng né tránh! Rời đi, chỉ muốn rời đi, không cần để ý đến hấn!

“Duyệt Duyệt...” Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy nỗi kinh hoàng trong mắt Đường Diệc Diễm, tay hấn liều mạng vươn về phía tôi, muốn bắt lấy tôi, bắt lấy? Tại sao phải bắt lấy, tại sao có biểu tình sợ hãi như vậy? Ngay lúc tôi còn cảm thấy khó hiểu, tôi cảm giác được thân thể của mình rốt cuộc đã rời xa sự kiểm chế của hấn, chậm rãi rơi xuống. Bỗng nhiên dưới chân đập vào không khí, cuối cùng, khi nhìn thấy biểu tình kinh hãi trên mặt Đường Diệc Diễm, sau lưng đã truyền đến một trận đau kịch liệt do va chạm, ngay sau đó là một trận quay cuồng, thân thể không ngừng va đập với những bậc thang. Toàn thân đau nhức lan tràn, tôi không thể kiểm soát được thân thể, cuối cùng tôi nặng nề rơi xuống mặt đất, ý thức của tôi đã bắt đầu mơ

hồ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người đang hoảng sợ trên cầu thang, có người rít gào, có người chạy, có người...

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt...”

Mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, thân mình bị nâng dậy, vô lực dựa vào cái gì đó, toàn thân tê liệt hoà với cơn đau đột ngột dưới bụng, trái tim rối rắm, phía dưới... có cái gì từ từ chảy ra, chân thật quá, quen thuộc quá...

Cuối cùng, tôi nhìn thấy trước mắt một màu đỏ sẫm, tràn ngập khắp xung quanh, mang theo sự đau đớn, cắn nuốt ý thức mỏng manh của tôi...

*Vô sự bất đẳng tam bảo điện: Nghĩa là không có việc cần thì không đến làm gì.

11. Chương 21 + 22

Chương 21 – Báo Ứng

“Ông nói cái gì?”

Có tiếng nói chuyện truyền đến bên tai tôi, trong tiềm thức, tôi không hề phát ra tiếng, chỉ nhắm mắt lại, lắng lắng nghe, ý thức bắt đầu thanh tỉnh, sự đau đớn cũng dần lan tràn khắp cơ thể, đau quá, phía sau lưng, khuỷu tay, đầu... Toàn thân cao thấp tựa như bị chia rẽ.

“Sảy thai, ông nói là sảy thai sao?” Đó là giọng nói của Đường Diệc Diễm, vĩnh viễn đều chuyên trì, bá đạo như vậy, còn mang theo lửa giận.

“Thân thể của phu nhân rất suy yếu, đứa nhỏ còn chưa đủ tháng, lần này sảy thai đã tạo thành sự tổn thương rất lớn đối với cơ thể người mẹ, cho nên...” Giọng nói của bác sĩ có chút khiếp sợ, mang theo sự run rẩy, tôi có thể tưởng tượng được, Đường Diệc Diễm đã dùng ánh mắt hung ác như thế nào để trừng ông ta.

Mà ông ta nói...

Cho nên... Báo ứng đã tới?

Chúng tôi dùng mạng sống của người khác để đổi lấy hạnh phúc, cuộc sống như vậy, cho nên... báo ứng mới đến đây?

“Chỉ sợ... sau này, cơ hội mang thai của phu nhân sẽ rất thấp!”

Bác sĩ nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại tuyên bố một sự thật quá tàn khốc!

Cho nên báo ứng quả thực đã đến đây, rốt cục đã đến rồi!

Không khí quá mức im lặng, làm cho người ta không thở nổi.

“Đường tiên sinh, thực ra trong y học không có định luận tuyệt đối, chỉ cần sau này phu nhân cố gắng điều dưỡng, có lẽ...”

“Được rồi, ra ngoài đi!” Rốt cuộc, tôi cũng nghe được tiếng nói đầy ám ảnh của Đường Diệc Diễm.

Tiếp theo là tiếng bước chân, cửa nhẹ nhàng khép lại, “lạc đất” một tiếng, tôi còn nghe thấy được tiếng miệng vết thương bị xé rách, máu tươi “róc rách” chảy ra, tụ lại!

Sự đau đớn trên người vĩnh viễn cũng không bằng được thương tích trong lòng.

Bàn tay bị ai đó nhẹ nhàng nắm lấy, bao bọc, hơi thở nóng bỏng phả trên mặt, nhưng sự ấm áp lại bị ngăn cách bên ngoài trái tim.

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Một giọng trầm thấp vang lên bên tai tôi, mang theo chua xót, va chạm vào trái tim yếu ớt.

Đường Diệc Diễm, anh có thể nói với tôi “thực xin lỗi”, vậy còn tôi thì sao? Tôi biết phải sám hối với người nào đây, họ đều bị anh tự tay ném xuống địa ngục!

“Mang đi, mang nó đi!” Tôi hướng về phía vú Trương rít gào, ánh mắt giận dữ trừng lên, như thể Đường Tinh Vũ đang khóc nháo muốn được tôi ôm một cái là điều tôi cực kì chán ghét. “Mang nó đi cho tôi, mang đi, tôi không muốn nhìn thấy nó!”

“Thiếu phu nhân!” Vú Trương ôm con đang khóc nháo không ngớt, cổ vươn cánh tay của con hướng về phía tôi, trong mắt tất cả đều là kinh ngạc, không rõ vì sao người luôn yêu thương con như tôi đột nhiên trở nên như vậy.

“Tôi bảo bác ôm nó đi ra ngoài, đi ra ngoài! Khiến nó cút ngay đi!” Tôi tàn nhẫn rống lên, mặc kệ Đường Tinh Vũ khóc nháo đến thế nào tôi vẫn thờ ơ.

“Em đang làm cái gì đây!” Giọng nói đầy phẫn nộ của Đường Diệc Diễm vang lên, hần tiến lên, liếc mắt nhìn Đường Tinh Vũ đang nằm trong lòng vú Trương một cái. “Nó là con của em!”

“Nó không phải, làm cho nó cút đi!” Tôi gạt hết chén cốc trên bàn xuống dưới, phòng bệnh trở nên càng thêm hỗn loạn không chịu nổi, đứa nhỏ khóc nháo, người lớn bối rối rồi bước đi...

“Tôi không muốn nhìn thấy nó, cút!”

“Mẹ... Mẹ...” Tất cả mọi người đều giật mình, nhìn Đường Tinh Vũ liều mạng vươn cánh tay nhỏ bé hướng về phía tôi, la lên, chỉ là một tiếng mơ hồ, nhưng cũng từng là tiếng mà tôi chờ đợi, là tiếng mà tôi không nề hà phiền táo cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con, dạy con nhớ kỹ: “Tinh Vũ, Tinh Vũ... Nào... gọi mẹ đi con... Mẹ... Mẹ!”

Mẹ, từ ngữ tốt đẹp nhất trên thế giới, vào lúc này lại thoát ra từ miệng của con. Đường Tinh Vũ vẫn khóc nháo, nước mắt không ngừng chảy làm người ta lo lắng, không rõ vì sao mẹ lại thất thường như vậy, theo bản năng đưa tay về phía tôi, thân mình mập mạp liều mạng nghiêng về trước, chỉ là muốn một cái ôm từ tôi: “Mẹ... Mẹ...”

“Thiếu phu nhân!” Trong mắt vú Trương đều là những giọt lệ chua xót, tôi đau đớn siết chặt tay lại, quay đầu “... Đi ra ngoài... Cút đi!”

“Thiếu phu nhân!”

“Đủ rồi!” Đường Diệc Diễm không thể nhịn được nữa, nói với vú Trương: “Đưa tiểu thiếu gia về nhà, chăm sóc cẩn thận!”

“Vâng... Thiếu gia!” Vú Trương thở dài, trước khi đi còn oán hận liếc tôi một cái, con không rõ sự cự tuyệt của tôi, vẫn giãy dụa trong lòng vú Trương, mắt rưng rưng nhìn tôi lần nữa, khóc nháo, thanh âm cũng bắt đầu trở nên khàn khàn!

Tôi cố gắng dùng sức kìm nén... Cho đến khi tiếng khóc của con càng ngày càng xa, tôi mới xoay người, dựa vào gối, không nói gì!

Đường Diệc Diễm vẫn luôn đứng ở cửa nhìn tôi, chột đi tới, nắm lấy tay tôi. “Diệp Sương Phi, ý chí của em là sắt đá sao? Em hận tôi, ngay cả con cũng hận luôn sao? Thằng bé là đứa con bảo bối của em!” Ngay cả hắn cũng hoang mang vì sao tôi lại trở nên vô tình như vậy.

“Không sai!” Tôi ngẩng đầu nhìn hắn. “Tôi chính là hận nó, hận đồ nghiệt chủng này!”

“Ba!” Rốt cuộc, tôi lại thưởng thức đến tư vị bàn tay của Đường Diệc Diễm, nóng cháy, nhưng không đau, như thế nào cũng kém nổi đau trong lòng tôi, bởi vì đó là con của tôi, bởi vì đó là bảo bối của tôi, tôi mới không thể thương con, chỉ cần không tới gần, con sẽ vĩnh viễn không tiếp tục trở thành công cụ để Đường Diệc Diễm uy hiếp tôi, con sẽ không bị thương tổn! Cũng chỉ có như vậy, Đường Diệc Diễm mới có thể có chút nghĩa vụ làm cha, cho dù chỉ là một chút.

Cho nên, xin lỗi, thực xin lỗi. Tinh Vũ, mẹ xin lỗi con!

oOo

Nửa tháng sau, thân thể đã khỏi hẳn, tôi lại bị đưa trở về Đường Trạch, trở về toà nhà xinh đẹp này. Tôi không tiếp xúc với bất kì ai, trở nên càng trầm mặc hơn, gần như mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng, thứ thấy được nhiều nhất có lẽ chỉ là bóng tối, bóng tối tràn ngập phòng, nhắm mắt lại, mở mắt ra, tất cả đều phủ kín một màu đen u ám!

Trong nhà cũng không có ai chủ động quan tâm đến tôi, quan tâm đến người mẹ nhần tâm này.

Tôi kinh ngạc đứng trước cửa sổ, hoa viên dưới lầu, tôi nhìn thấy Đường Diệc Diễm đang đón lấy Tinh Vũ từ trong tay vú Trương, tiểu tử kia vậy mà lại muốn hẳn bế, quả thật là cha con, ngăn ngủi nửa tháng ở chung đã thân thiết không ít.

Trên khuôn mặt béo xinh của con đều là nét cười, tôi cách một lớp thủy tinh, tưởng tượng chính mình đang vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con, nước mắt rơi như mưa, không có mẹ làm bạn con cũng sẽ hạnh phúc, cũng chỉ có như vậy, con mới có thể hạnh phúc!

Tinh Vũ, con của mẹ! Hãy tha thứ ẹ!

Tối nay, Tinh Vũ cứ khóc nháo không thôi, tiếng khóc thê lương không ngừng từ phòng con truyền đến, tôi lo lắng ở trong phòng đi qua đi lại, sao Tinh Vũ lại khóc dữ như vậy, con rốt cuộc bị làm sao đây, vú Trương đang làm cái gì, không biết là Tinh Vũ không khoẻ sao? Vì sao con vẫn khóc nháo?

Tôi liều mạng đè nén sự xúc động muốn tông cửa xông ra ngoài xuống, một lần nữa nắm chặt tay, ngồi ở mép giường, Tinh Vũ, Tinh Vũ!

Dưới lầu truyền đến tiếng tắt động cơ xe, Đường Diệc Diễm đã trở lại? Hẳn đã trở lại? Rất nghiêm trọng ư? Tôi lập tức hoảng hốt, rốt cuộc không thể nào ngồi yên được, vội đi đến cạnh cửa, nghe được những tiếng bước chân hỗn độn trên hành lang, còn cả giọng Đường Diệc Diễm đang rít gào, tôi khẩn trương nắm chặt nắm cửa, Tinh Vũ, Tinh Vũ, con rốt cuộc làm sao vậy?

Cuối cùng, bên ngoài cũng nổi lên một giọng nói mà tôi quen thuộc, đó là bác sĩ riêng của gia đình, tôi nghe được tiếng bước chân vội vàng của ông ấy xẹt qua phòng tôi. Một lát sau, tiếng khóc của Tinh Vũ rốt cuộc cũng ngừng lại, tôi nhẹ nhàng thở ra, thế này mới phát hiện khóe mắt của mình toàn là nước mắt, tôi chưa xót cười khổ, thân mình căng thẳng trượt dọc theo khung cửa, ngồi bệt xuống đất.

Tinh Vũ, mẹ cũng là bất đắc dĩ, xin lỗi con, con trăm ngàn lần không được sinh bệnh!

Qua thật lâu sau, tiếng ồn ào cũng chấm dứt, mọi thứ chậm rãi an tĩnh lại, tôi ở trong phòng vẫn như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than, nhìn kim đồng hồ chuyển động như ốc sên chạy, trong lòng bất an không thôi.

Rốt cuộc, khi kim đồng hồ chỉ đúng 12 giờ đêm, tôi lén lút dán tai vào khung cửa, sau khi xác định không có động tĩnh gì, tôi mới nhẹ nhàng vặn nắm cửa, nghiêng thân mình bước đến phòng Tinh Vũ. Tôi vẫn là nhìn không được, nhìn không được muốn đến thăm con, vì thế giữa đêm khuya, khi mọi người đều đi nghỉ, tôi mới lén lút tới.

Trong phòng tối đen, thân mình to béo của vú Trương nghiêng trên giường, chắc là do chăm sóc Tinh Vũ quá mệt mỏi, nên mới cuộn mình ngủ như vậy.

Tôi rón ra rón rén lần mò đến bên chiếc giường nhỏ của con, tay nhẹ nhàng đưa vào, ngay khi ngón tay chạm được đến thân mình con, nước mắt vẫn không kìm được mà rơi xuống, Tinh Vũ, Tinh Vũ!

Tôi gian nan cắn môi, không cho tiếng nức nở thoát ra, mơn trớn khắp cơ thể con, khuôn mặt nhỏ nhắn của con, bàn tay bé xinh của con, tất cả... Tinh Vũ, mẹ đến đây, mẹ đến thăm con đây, Tinh Vũ!

“Ừ...” Thân mình của con bỗng bất an mấp máy một chút, phát ra tiếng mơ hồ, tôi hoảng sợ, ngồi cúi người xuống, nín thở, đợi đến khi tiếng thở đều đều của vú Trương lại truyền đến, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, lau quệt nước mắt, lưu luyến vỗ về khuôn mặt của con, một lần lại một lần.

Cuối cùng, tôi vẫn là không thể không nhần tâm đứng lên, liếc mắt nhìn chiếc giường nhỏ kia một cái, cô đơn lui ra ngoài!

Chương 22- Xoay chuyển

Mở cửa phòng ngủ, vừa đi vào đã có người từ phía sau ôm lấy tôi, tôi vô lực nhắm mắt lại, ngoài hân, còn có thể là ai nữa!

“Em vừa đi đâu về?” Hơi thở nóng bỏng của Đường Diệc Diễm phả lên tai tôi, tay hân từ phía sau tiến vào trong áo của tôi, lồng ngực nóng bỏng lần nữa áp sát tới lưng tôi. Đêm nay, thiếu gia lại có hứng thú sao? Đường Diệc Diễm và tôi đã không còn ở cùng phòng, hân trở về cũng chỉ ngủ ở phòng khách, nếu không cũng ở trong thư phòng làm việc, chỉ có thời điểm tràn đầy “hứng thú”, mới có thể “đại giá quang lâm”!

“Anh hỏi em đã đi đâu?” Đường Diệc Diễm ôm lấy tôi, đi đến bên giường, bởi vì tôi im lặng, trong giọng nói biểu lộ sự bất mãn. Hân vẫn như vậy, ngoài không chế thân thể người khác, còn muốn bá đạo không chế trái tim của họ.

“Không ngủ được, cho nên ra ngoài đi dạo!” Trong phòng là một mảnh tối đen, tôi không nhìn thấy biểu tình của Đường Diệc Diễm. Như vậy cũng tốt, ít nhất hân cũng nhìn không ra tôi hiện tại đang run sợ và chột dạ đến thế nào.

“Thật sao?”

“Ừm!” Không rõ tại sao hân lại lần nữa ép hỏi, chẳng lẽ hân đã nhìn thấy? Dù sao biết rõ còn cố hỏi vốn là thói quen hân!

“Tôi muốn nghỉ ngơi, anh muốn... thì cũng nhanh lên!” Sợ hãi hân lại ép hỏi, tôi cố ý phá vỡ đề tài này, không muốn cảm giác được hơi thở của hân lan tràn trên người tôi.

Lập tức, tôi nghe được tiếng cười nặng nề của Đường Diệc Diễm.

“Em nghĩ rằng anh tìm em làm gì, giải quyết nhu cầu chắc?”

Không phải sao? Tôi rất muốn nói, nhưng vẫn thông minh không mở miệng.

Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng thở dài bên tai tôi, thân mình vừa chuyển, tôi lập tức ghé vào ngực hân, chỉ nghe một giọng nói thản nhiên bên tai: “Ngủ đi!”

Tôi nhú mi, sao hôm nay hân lại hành động khác thường như vậy, hân không phải đến để phát tiết sao? Ghé vào trên người hân, cảm giác được tim hân đập lần lượt va chạm hai má của tôi, trước đó không lâu, tôi đã nghĩ khuôn ngực này sẽ che chở cho tôi, tôi nghĩ hạnh phúc của tôi là ở đây, nhưng... Ai mà ngờ, hân cuối cùng vẫn trở thành cơn ác mộng của tôi.

Một người đàn ông làm tôi mang cảm giác tội lỗi nặng nề, một ác ma khiến tôi vạn kiếp bất phục, cũng là người tôi yêu sâu sắc!

Tôi nên đi nơi nào, tôi rốt cuộc phải làm sao mới có thể giải thoát, nhiều ràng buộc làm tôi lại lần nữa do dự, lại lần nữa bối rối, lần nữa thương tổn mọi người, tôi thất bại, vĩnh viễn chịu thua sự yếu đuối của mình, bại trong do dự của bản thân!

Đường Diệc Diễm, nếu... nếu lúc trước tôi nghe lời hân, từ bỏ tất cả để rời đi, chúng tôi có thể có được hạnh phúc không?

oOo

Thật hiếm có, Đường Diệc Diễm lại ở nhà dùng bữa sáng, một thời gian dài, hân không ăn cơm nhà, có lẽ là do sáng nay được bồi thường “tiệc nuôi” một hồi, hân rạng rỡ tiến vào phòng tắm, còn tôi mệt đến nỗi không thể cử động nổi một ngón tay, không rõ tại sao ở trên giường hân luôn dư thừa tinh lực như thế. Lúc đầu tôi nghĩ, đợi hân đi, tôi có thể từ từ nghỉ ngơi một chút, nhưng sau khi tắm xong, hân lại nói với tôi ở nhà dùng bữa sáng, bảo tôi nghỉ ngơi một chút rồi xuống.

Tôi không rõ vì sao tâm tình của hân lập tức trở nên tốt như vậy, tóm lại, cảm xúc của hân giống như thời tiết, rất bất định, như thế nào cũng không đoán trước được!

Sau khi nghỉ ngơi nửa tiếng, người giúp việc nhiều lần thúc giục, tôi miễn cưỡng rửa mặt, thay quần áo, đi xuống lầu. Từ xa đã nhìn thấy thân mình nhỏ bé của Đường Tinh Vũ ngồi trong xe đẩy, vú Trương đang đút cháo cho con, bàn tay xinh xinh không an phận cầm lấy món đồ chơi nhỏ, không ngừng náo loạn, vừa thấy tôi là riu rít kêu “Mẹ... Mẹ...”

Hơn nửa tháng không gặp cũng không khiến tiểu tử kia quên tôi, con vẫn cố ý nhào cơ thể béo mũm mĩm về phía tôi, tôi vội quay đi, kìm nén suy nghĩ xúc động muốn ôm lấy con, ra về bình tĩnh đi đến bàn ăn, ngồi xuống.

“Vú Trương, đem tiểu thiếu gia cho phu nhân bế!” Đường Diệc Diễm liếc tôi một cái, thản nhiên nói.

“Tôi không muốn ôm nó!” Tôi quay đầu, không thèm nhìn con làm nũng.

“Không sao, em ôm, hoặc là để nó ngồi dưới đất!”

“Đường Diệc Diễm!”

“Tùy em ôm hay không!” Đường Diệc Diễm ngừng chiếc đũa trong tay, ý bảo vú Trương đem con đặt xuống.

Vú Trương khó xử nhìn tôi, lo lắng gọi: “Thiếu phu nhân!”

Tôi siết chặt tay, oán hận nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đường Diệc Diễm, biết rõ đây là một hồi đấu tranh tâm lý, nhưng cho tới bây giờ, tôi đều chịu thua hẳn. Cuối cùng, tôi đành bất đắc dĩ thở dài, thỏa hiệp ôm lấy con trai, cảm giác đã lâu không chạm vào con làm tôi gắt gao ôm lấy thân mình nhỏ bé của con, bàn tay bé xinh không ngừng vuốt ve khuôn mặt tôi, nha nha gọi.

Tinh Vũ!

Tôi nhịn xuống xúc động muốn khóc, tiểu tử kia ở trong lòng của tôi, cười ha ha, nắm lấy góc áo của tôi, vú Trương khẽ thở phào, đưa chiếc bát đang cầm trong tay cho tôi, tôi run run giữ thìa, cẩn thận dứt cho con ăn, ánh mắt một chút cũng không muốn rời khỏi khuôn mặt con, mắt con, cái mũi nhỏ của con, bàn tay xinh xinh của con... Tất cả mọi thứ đều khiến tôi nhung nhớ.

Tinh Vũ, mẹ cuối cùng cũng được ôm con, Tinh Vũ!

Sau khi con ăn no, cùng tôi vui vẻ một hồi, bèn say sưa ngủ, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm góc áo của tôi, cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng thật là đáng yêu, tôi không bất giác mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của con, động tác lặp lại liên tục, Tinh Vũ!

Lơ đãng giương mắt, tôi bỗng nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Đường Diệc Diễm, hắn đang chăm chú nhìn tôi.

Trái tim bỗng kinh sợ, hắn vẫn nhìn ư?

Nụ cười trên mặt cười lập tức biến mất, tôi lạnh lùng mở miệng: “Được rồi, bây giờ có thể gọi vú Trương đến ôm nó, vừa nhìn đã thấy chán ghét!”

Đường Diệc Diễm chậm rãi lắc đầu, tựa tiểu phi tiểu. Một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Đợi Tinh Vũ ngủ, ba mẹ sẽ đến đây!” Giọng hắn rất thoải mái, nói như thể ba mẹ ở ngay cạnh chúng tôi chứ không phải nước Mỹ xa xôi?

“Cái gì?” Tim tôi run lên, kinh ngạc nhìn hắn. “Anh mời ba mẹ tôi đến?” Hắn chưa bao giờ mời mẹ của mình, hắn nói ba mẹ thì hắn là... Có ý gì, có ý gì chứ? Hắn biết dùng con không thể uy hiếp tôi nữa, nên bắt đầu chuyển sang ba mẹ tôi ư?

Mà động tác kịch liệt của tôi cũng đánh thức Tinh Vũ trong lòng, con lại bắt đầu khóc náo loạn.

“Em làm con sợ kìa!” Vẻ mặt nhu hoà ban đầu của Đường Diệc Diễm chợt tắt.

“Tại sao, sao lại mời ba mẹ tôi đến, anh còn e mọi chuyện chưa đủ loạn phải không? Anh còn muốn thế nào nữa, anh còn muốn thế nào?” Hắn còn chưa vừa lòng sao, còn muốn đối phó ba mẹ tôi? Hắn muốn đuổi tận giết tuyệt ư? Tất cả những gì tôi quý trọng, hắn đều phải hủy diệt hoàn toàn sao?

Ác ma, ác ma!

“Em điên rồi!” Đường Diệc Diễm thấy tôi hoàn toàn không để ý tới con đang khóc, bế Đường Tinh Vũ đang ở trong lòng tôi, giao cho vú Trương, giận dữ rống giận.

“Đúng, tôi sắp điên rồi, điều này cũng là do anh bức, Đường Diệc Diễm, anh không thể để yên sao, anh còn muốn tra tấn tôi thế nào nữa, anh định ép tôi chết phải không?”

Tôi hét to, giống như người điên!

“Diệp Sương Phi!” Đường Diệc Diễm nắm lấy cơ thể đang run run của tôi. “Chết tiệt! Em rồi cuộc đang nghĩ gì vậy, anh chỉ muốn mời ba mẹ đến đây làm em vui vẻ một chút, em nghĩ anh muốn làm gì, bản thân vụng trộm khóc nhìn con, lại còn muốn ở trước mặt anh làm bộ như tuyệt tình, em đang chống lại ai, chống lại anh à?”

“Không... Tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe!” Tôi gần như súp đổ, hấn đã bắt đầu lợi dụng ba mẹ tôi, bắt đầu muốn uy hiếp tôi!

“Không, đừng làm liên lụy đến ba mẹ tôi, tôi thật sự chịu không nổi!”

“Diệp Sương Phi, em nhìn anh đây!” Đường Diệc Diễm không chịu thỏa hiệp, liên tục kéo mạnh vai của tôi.

“Thiếu gia!” Ngay lúc chúng tôi tranh cãi, chú Lý bỗng kích động chạy vào, biểu tình trên mặt chú ấy...

Tôi giật mình, bất an nhìn chú ấy nói gì đó bên tai Đường Diệc Diễm, Đường Diệc Diễm biến sắc, chậm rãi quay đầu nhìn tôi... về mặt kia, như vậy...

oOo

Tại sao lại là nơi này, hành lang này, nơi đã trở thành cơn ác mộng của tôi, nơi đã làm khiến tôi vạn phần đau thương, nơi tôi đã mất đi hai người thân, tại sao?

“Mẹ...” Tôi nhanh chóng chạy đến, thấy bóng mẹ cô đơn ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật.

“Duyệt Duyệt!” Mắt mẹ đỏ hồng, bắt lực nhìn tôi, lập tức nhào vào trong lòng tôi, giọng run run: “Ba con... ba con vì bảo vệ mẹ, lúc lật xe, ông ấy... Duyệt Duyệt, ba con không thể có chuyện gì được, mẹ làm sao có thể sống, sống thế nào đây!” Cuối cùng, mẹ khóc không thành tiếng, tôi gắt gao ôm chặt thân thể của mẹ, tim như bị đao cắt.

“Mẹ, ba sẽ không có việc gì đâu, sẽ không!” Tôi an ủi mẹ, cũng thuyết phục mình, ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy, sẽ không! Ánh mắt thù hận của tôi hướng về phía Đường Diệc Diễm, hung hăng trừng hấn, ác ma! Tôi chưa từng nói sai, hấn là ma quỷ, người tôi quý trọng bên cạnh, hấn đều phải hủy diệt, một người cũng không tha!

Tôi hận hấn, hận hấn!

Ánh mắt của tôi khiến Đường Diệc Diễm đau đớn nhú mảy, muốn nói gì đó rồi lại thôi, bi thương nhìn tôi, cuối cùng, hấn dựa vào tường, vô lực nhắm mắt lại.

Lúc này, y tá đẩy cửa phòng phẫu thuật, vội vàng đi ra, bỏ khẩu trang xuống: “Ai là người nhà bệnh nhân?”

“Tôi...”

“Chân của bệnh nhân bị tổn hại rất nghiêm trọng, phải cắt bỏ cả hai chân, ai đồng ý ký đơn đây?”

“Cái gì?” Thân mình mẹ cứng đờ, chân mềm nhũn, gục xuống.

“Mẹ!” Tôi bối rối đỡ lấy mẹ, hoảng loạn, y tá vội đến giúp tôi. Tôi ôm lấy mẹ, mẹ chậm rãi mở mắt ra, nước mắt rơi xuống hai má. “Duyệt Duyệt, ba con... sao có thể... Ba con! Làm sao bây giờ?” Mẹ thương tâm khóc khiến trái tim tôi tan nát!

“Mẹ...”

“Tiểu thư... bệnh nhân...”

“Tôi ký tên, tôi đồng ý ký đơn!” Tôi đỡ mẹ ngồi xuống, đứng lên, nén đau thương, lau nước mắt. “Tôi theo cô đi ký tên!”

Ba đến đây thăm tôi, nhưng lại vĩnh viễn mất đi hai chân, sau này ba đều phải ngồi trên xe lăn, sử dụng những thiết bị lạnh lẽo.

Mà tất cả những điều này, đều do Đường Diệc Diễm ban tặng!

Tôi chờ đợi ngồi trên ghế đá bệnh viện, phía trước có một vài bệnh nhân đang thong dong đi dạo cùng người nhà, hưởng thụ ánh mặt trời, họ nhìn nhau cười, không nói gì. Đã tới nơi này, có bao nhiêu người có thể cười được đây?

Một ngày, ba vẫn chưa tỉnh lại, mẹ cố chấp ở bên cạnh chăm sóc ba, không chịu nghỉ ngơi, mẹ không khóc, có lẽ bởi vì biết cha tỉnh lại sẽ chịu đả kích như thế nào, cho nên mẹ không thể khóc, mẹ phải kiên cường, nhưng, bà vai gầy yếu như thế sao có thể chống đỡ được thực tế tàn nhẫn này?

Mỗi khi có gió lùa vào phòng bệnh, thổi tung tấm màn trắng trên giường, ba đang nằm giống như một cơ thể trống rỗng, loại cảm giác này... khiến tôi không thở nổi... Vì thế... Tôi tìm cái có... để đến đây hít thở chút không khí!

Tôi mệt mỏi vùi mặt vào hai lòng bàn tay, rốt cuộc còn kéo dài bao lâu nữa, bao lâu mới có thể chấm dứt... đau khổ còn kéo dài đến khi nào?

“Duyệt Duyệt!” Tiếng gọi khàn khàn, tôi cũng không ngẩng đầu, không muốn nhìn hấn, không muốn thấy khuôn mặt kia!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm ngồi xổm xuống trước mặt tôi, hai tay gắt gao ôm lấy thân mình đang cuộn lại của tôi. “Duyệt Duyệt...!”

“Bỏ ra!” Tôi đẩy mạnh hấn ra, trước mặt, Đường Diệc Diễm nhìn tôi với ánh mắt mỗi một. “Lần này... Thật sự là ngoài ý muốn...!”

“Lần này...” Tôi hừ lạnh. “Vẫn còn những lần trước... mỗi lần anh thương tổn người khác đều phải có lý do à? Đều phải lấy tôi làm cái cớ sao?” Đủ rồi, tôi không còn dũng khí để sống trên thế giới này nữa!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm vẫn muốn tới gần, hấn vươn tay muốn chạm vào thân thể của tôi, nhưng bị tôi đẩy ra, hét lên giống như kẻ điên. “Buông, buông ra ngay... Đồ ma quỷ, hung thủ giết người!”

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm mãnh liệt ôm lấy tôi, mặc kệ những nắm đấm của tôi, chỉ gắt gao ôm thật chặt. “Anh yêu em, anh yêu em, anh chỉ là yêu em!”

“Không!” Sao có thể, sao hấn còn có thể nói yêu tôi, nói yêu tôi sau khi khiến tôi thương tích đầy mình, hấn còn nói yêu tôi, còn nói yêu tôi?

“Không!” Tôi hét chói tai, trái tim vô cùng đau đớn, không cần, tôi không cần tình yêu như vậy, không cần!
oOo

“Ba!” Tôi mệt mỏi gọi một tiếng bên giường bệnh của ba, Đường Tinh Vũ ngồi bên người ba, cùng ba đùa giỡn, trên mặt ba là một vẻ bình tĩnh, không muốn nói ra, hay là không thể đối mặt với thực tế?

Ba ngày trước ba tỉnh lại, không giống như những gì tôi đã tưởng tượng, ba bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ, mẹ không ngủ suốt đêm ở bên cạnh ba, cùng ba đối mặt với những thời khắc gian nan nhất. Điều tôi không ngờ đến là Đường Diệc Diễm mang theo Đường Tinh Vũ đến bệnh viện, đưa nhũ xuất hiện thực sự làm cho tâm tình của ba mẹ tôi tốt lên không ít.

“Duyệt Duyệt!” Mẹ đón lấy cặp lồng trong tay tôi, nhìn thoáng qua cháu ngoại đang ở trên giường, dùng ánh mắt bảo tôi cùng mẹ đi ra ngoài một chút, tôi khẽ gật đầu, theo mẹ ra khỏi phòng bệnh.

Một đường không nói gì, mẹ dẫn tôi tới sân sau của bệnh viện, ngồi xuống, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Duyệt Duyệt... Thật ra lần này chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn... Con cũng không nên trách cứ Diệc Diễm...”

“Mẹ!” Tôi cắt ngang lời mẹ, hiểu rằng mẹ muốn nói tốt cho Đường Diệc Diễm, không biết hấn lại dùng cách gì khiến mẹ tôi nói đỡ cho hấn.

“Chuyện của chúng con không đơn giản như vậy, mẹ... mẹ đừng lo, cẩn thận chăm sóc ba được không?” Mẹ, không cần liên lụy vào, con không muốn ba mẹ bị thương tổn, lần này là ngoài ý muốn, nhưng lần sau, lần sau rất khó đảm bảo là hấn sẽ không có ý định, Đường Diệc Diễm cái gì cũng có thể làm được, hấn không quan tâm, chỉ dùng tất cả mọi thủ đoạn cực đoan đến đạt được mục đích!

“Duyệt Duyệt... Con vẫn còn thương nó, không phải sao?” Mẹ không muốn từ bỏ: “Những người yêu nhau nên quý trọng lẫn nhau!”

Yêu hẳn? Có thể ư, hẳn đã sớm làm tổn thương trái tim tôi, bị thương càng sâu, cũng là bởi vì yêu quá sâu sắc, chỉ là, tôi không dám yêu, yêu hẳn sẽ làm tôi mất đi nhiều thứ hơn nữa, tôi không muốn nghĩ đến!

“Thật ra, con biết tại sao ba con lại bình tĩnh như bây giờ không?” Trong mắt mẹ ngập đầy nước mắt. “Ba con cả đời thanh cao, kiêu ngạo, sao có thể nào chịu được việc mình trở thành người tàn phế... Ba con nói, khi mở to mắt nhìn thấy mẹ khóc đến sưng đỏ hai mắt, ba cảm thấy dường như mẹ đã già đi nhiều lắm, ba con nghĩ, thà rằng riêng mình ba đau khổ... cũng không muốn làm cho người ba yêu thương phải buồn theo!” Nói tới đây, mẹ đã khóc. “Ông già đó, nghiêm túc hơn nữa đời người, đây là lần đầu tiên ba con nói những lời thâm tình như thế với mẹ!”

“Mẹ...”

“Duyệt Duyệt, nếu yêu nhau, đừng nên tra tấn nhau, đời người chỉ ngắn ngủn có vài chục năm, có bao nhiêu thời gian để lãng phí chứ, Diệc Diễm nói, trước đây nó thực sự đã làm sai, chỉ là nó thật lòng sám hối, con hãy cho nó một cơ hội đi, Tinh Vũ cũng dần lớn lên rồi, con nhẫn tâm... để thằng bé trưởng thành trong hoàn cảnh như bây giờ hay sao?”

Tinh Vũ...

“Duyệt Duyệt... cân nhắc suy nghĩ một chút đi, có một số việc, không cần quá cố chấp!”

“...”

Tôi nên nghĩ lại sao? Tôi có thể, có thể quên hết tất cả ư?

Trở lại phòng bệnh, tôi thấy Đường Diệc Diễm đang ôm Đường Tinh Vũ trò chuyện với ba, trên mặt ba khó giấu được ý cười.

“Duyệt Duyệt!” Hẳn nhìn về phía tôi, mỉm cười, con đang ở trong lòng hẳn cũng vươn tay muốn tôi ôm một cái, tôi nhắm mắt lại, yên lặng tiếp nhận Tinh Vũ.

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm thử ôm lấy đầu vai của tôi, tôi bất an muốn nghiêng người tránh, cuối cùng cũng không đành cự tuyệt, mẹ rút cuộc cũng nhẹ nhàng thả ra. “Phải vậy chứ, người một nhà nên như vậy!”

Trên mặt Đường Diệc Diễm là nụ cười thỏa mãn, bàn tay ôm đầu vai của tôi bỗng buông chặt, thâm tình chăm chú nhìn tôi, Tinh Vũ cũng ôm cổ ba mình, vô cùng đáng yêu. Lần đầu tiên, chúng tôi mang theo không khí hài hòa, ấm áp khó có được!

12. Chương 23

Chương 23.1 – Ngoài ý muốn

Buổi tối khi trở về nhà, người làm đã chuẩn bị bữa tối rất phong phú, tâm trạng Đường Diệc Diễm khá tốt, còn mở một chai vang đỏ để góp vui, thoải mái chère chén. Có lẽ hẳn không nghĩ rằng tôi lại dễ dàng tha thứ cho hẳn như vậy? Nếu nói tha thứ, không bằng gọi là thỏa hiệp đi! Như vậy, ít nhất có thể giảm bớt thương tổn, mà tôi đã sớm chết lặng, đối với tôi mà nói, thuận theo sẽ không khó khăn đến vậy!

“Duyệt Duyệt!” Đường Diệc Diễm không ngừng gấp thức ăn cho tôi, trong mắt tràn đầy vui sướng, nếu biết mẹ có thể thuyết phục tôi “dễ dàng” như vậy, có lẽ hẳn đã sớm mời cả hai đến đây.

“Đợi ba điều dưỡng thêm một thời gian nữa, cơ thể khỏe lại, anh sẽ sắp xếp cho ba mẹ đi du lịch một chuyến thật vui vẻ!” Có lẽ Đường Diệc Diễm quá vui mừng, một chút cũng không phát hiện ra sự khác thường của tôi.

Tôi chết lặng khê gật đầu, để một người già không còn chân đi du sơn ngoạn thủy, cũng chỉ có hấn mới nghĩ ra được, mặc kệ như thế nào, chỉ cần ba mẹ rời xa hấn là tốt rồi!

“Đêm nay, chúng ta cùng ôm Tinh Vũ ngủ nhé!” Ý của Đường Diệc Diễm là hôm nay “đại xá thiên hạ”, tôi còn thực sự có chút kinh ngạc!

“Một nhà ba người cùng nhau!”

Một nhà ba người? Tôi buồn cười muốn phản bác, người đàn ông làm hại ba tôi bị gãy chân, tàn nhẫn khiến cho tất cả người thân bên người tôi phải rời xa, ngoại trừ tôi và hấn còn dây dưa, ngoại trừ hấn và đứa trẻ cùng chung một dòng máu có liên quan, chúng tôi... còn có thể gọi là một nhà ba người sao?

Buồn cười đến mức làm cho người ta muốn rơi lệ!

Nhưng tôi cái gì cũng không làm, chỉ chết lặng gật đầu, hung hăng cắn thức ăn trong bát, miệng chứa đầy vị cay đắng!

Lâu như vậy rồi, đêm nay, lần đầu tiên tôi mới cùng với Đường Diệc Diễm ngủ với con, Đường Tinh Vũ hôm nay vô cùng sung sức, ở trên giường đùa nghịch, điên cuồng náo loạn hồi lâu mới thấm mệt mà nặng nề ngủ.

Con nằm giữa tôi và Đường Diệc Diễm, thân mình bé nhỏ mập mạp đang hết tay chân ra, bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền, khoát lên cánh tay của tôi. Thật nhỏ, tay tôi nắm lấy bàn tay con, vẫn còn chừa ra, bàn tay nhỏ xinh như vậy, khi nào mới có thể trưởng thành như mẹ đây, còn cả thân mình bé nhỏ này của con, bao lâu nữa mới có thể đứng tới đầu vai của mẹ? Thậm chí so với mẹ còn cao hơn? Còn nữa... khi nào thì con mới có thể nói với mẹ rằng: “Mẹ, con yêu mẹ!” Bao giờ con sẽ biết đi, biết chạy, biết nhảy. Thậm chí con còn có người con gái mà con yêu, kết hôn, sinh con...

Nghĩ đến những chuyện xúc động, mũi tôi cay cay, nhìn khuôn mặt ngẩn ngơ của tôi, một bàn tay vươn lại đây, bao lấy, tay của tôi và con lập tức được che chở trong lòng bàn tay của hấn. Tôi ngẩng đầu, Đường Diệc Diễm đang nằm nghiêng người, phức tạp nhìn tôi: “Tại sao... lại khóc!”

Trong nháy mắt tôi muốn che giấu, nước mắt lại trượt khỏi khoé mắt, lăn xuống dưới.

“Em chỉ đang nghĩ... Còn bao lâu nữa Tinh Vũ mới có thể lớn lên, em rất muốn nhìn thấy bạn gái của con!” Cô gái mà Tinh Vũ thích nhất định sẽ rất tốt!

“Sao em lại nghĩ xa xôi như vậy!” Đường Diệc Diễm buông tay, buồn cười lắc đầu, dùng ánh mắt trêu tức liếc tôi một cái, ngón tay chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn của con. “Tiểu tử này còn chưa được một tuổi đâu!”

Đúng vậy, còn chưa được một tuổi? Còn có bao lâu... Ánh mắt của tôi trở nên xa xăm... Cảm giác là xa vời như vậy, quá mức xa xôi!

“Duyệt Duyệt...” Đường Diệc Diễm bắt lấy tay tôi, buộc ánh mắt tự do của tôi phải nhìn hấn. “Tất cả đều đã trôi qua, sau này chúng ta sẽ vui vẻ mà sống, được không?” Tay hấn mơn trớn trán tôi: “Cùng nhau sống thật hạnh phúc, cùng nhau già đi!”

Cùng nhau già đi? Tôi khê gật đầu, trước kia tôi cũng từng nghĩ rằng nhất định phải cùng người mình yêu chậm rãi già đi, nếu không có tất cả những chuyện kia, tôi cũng muốn một sự vĩnh viễn, nhưng giờ đây... giờ đây... nói vĩnh viễn có phải rất buồn cười hay không?

Thấy tôi gật đầu, Đường Diệc Diễm cũng nhẹ nhàng thở ra, mặc kệ như thế nào, hấn chỉ quan tâm xem tôi có đồng ý hay không, chỉ cần tôi gật đầu, chỉ cần tôi nhận lời, chính là đã nợ hấn, cho dù tôi có hối hận, cho dù tôi có thoát đi, hấn cũng sẽ không từ thủ đoạn buộc tôi thực hiện lời hứa, hấn chính là người như vậy, sớm có thói quen đoạt lấy. Có lẽ hấn cũng từng muốn thay đổi, nhưng vì bản tính vốn có, hấn không có cách nào thay đổi, hấn vô tình làm cho người đứng bên cạnh hấn thương tích đầy mình.

Hấn vốn dĩ chính là một dã thú, vĩnh viễn chỉ hợp với việc cô độc đứng trên đỉnh cao nhất, một mình liếm láp miệng vết thương, không ai có tư cách đứng bên người hấn, cũng chẳng có ai dám, vinh quang bốn phía quanh hấn chính là mũi nhọn, vô tình thương tổn mỗi một người muốn tới gần.

“Tiểu tử này thật đúng là có thể ngủ?” Ánh mắt Đường Diệc Diễm chuyển qua gương mặt đang say ngủ của con, trong mắt tràn đầy ánh sáng nhu hòa. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hân thương tiếc nhìn con như vậy, có lẽ là dấu hiệu tốt, dù sao con lớn lên dưới sự bao bọc của hân, tôi sẽ không cần lo lắng con sẽ bị thương tổn, ngược lại hân là nên lo lắng, liệu con có làm thương tổn những người vô tội giống như ba nó hay không, là tốt hay là xấu?

Nhìn Đường Diệc Diễm nhẹ nhàng nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của con, biểu tình gian tà, tiểu tử kia có vẻ khó chịu quyết miệng, phát ra tiếng nức nở, thân mình béo mập theo bản năng hướng vào trong lòng tôi, bàn tay nhỏ bé giật giật, cuối cùng, đầu cũng dừng lại trước ngực tôi.

“Tiểu tử này thật đúng là biết hưởng phúc!” Đường Diệc Diễm bất mãn muốn kéo thân mình của con lại, tiểu tử kia lại cùng hân khiêu chiến, cố ý rúc vào lòng tôi, mắt nhắm mắt mở, cái miệng nhỏ nhắn bất mãn chu lên.

“Diệc Diễm!” Tôi gạt tay Đường Diệc Diễm ra, ôm lấy thân mình của con, cuống quýt vỗ về con tiếp tục đi vào giấc ngủ, bàn tay nhẹ nhàng vỗ đầu vai của con, con bất an mấp máy vài lần rồi chậm rãi ngủ, thân mình gần như dính luôn trên người tôi, gắt gao dựa sát vào.

Đường Diệc Diễm không vừa ý vì bản thân bị phớt lờ, thân mình cao lớn nhích tới gần hai mẹ con tôi. “Thật đúng là hối hận đã cho tiểu tử này nằm giữa!” Giọng nói của Đường Diệc Diễm mang theo bất mãn, khi ánh mắt hân nhìn thấy cổ áo tôi bị con kéo xuống, đôi ngươi bỗng trở nên âm trầm.

Chương 23.2 – Ngoài ý muốn

Tôi đương nhiên hiểu hân muốn gì, nhưng vẫn tiếp tục vỗ nhẹ thân mình của con, làm như không thấy.

Đường Diệc Diễm đột ngột ôm lấy con từ trong lòng tôi, đặt xuống chiếc giường nhỏ bên cạnh, con dựa vào mấy món đồ chơi bé xíu trên giường, gắt gao ôm chặt, say sưa ngủ.

“Diệc Diễm!”

“Đường phu nhân, bây giờ em nên chăm sóc ông xã của mình đi chứ ” Đường Diệc Diễm ngồi trở lại giường, khoái trá ôm lấy tôi, bắt chước tư thế vừa rồi của con, gắt gao dựa sát vào người tôi.

Tôi bất an giẫy dụa.

“Một lát, chỉ một lát thôi, hãy quên tiểu tử kia!” Giọng của Đường Diệc Diễm lộ ra bất đắc dĩ, cơ thể chúng tôi dán chặt vào nhau không có một khe hở.

Tôi nhắm mắt lại, mặc hân ôm, hít lấy mùi hương độc đáo từ cơ thể của hân đang lan tỏa khắp xung quanh, chỉ cần một lát, quên đi mọi thù hận, quên tất cả áy náy, trước mắt chỉ có người đàn ông tôi yêu, không phải Đường tổng đại danh cao vợi vợi, không phải ác ma tâm ngoan thủ lạt, chỉ có cha của con trai tôi, chỉ có chồng của tôi!

oOo

Gần đây Đường Diệc Diễm vội vàng khuếch trương kế hoạch tiến ra hải ngoại, thường xuyên bận rộn đến tận nửa đêm mới có thể trở về, điều này làm cho tôi có nhiều thời gian ở bên cạnh con hơn. Sau khi xác định Đường Diệc Diễm không còn tiếp tục thương tổn Tinh Vũ, tôi mới yên tâm lớn mật yêu chiều con giống như trước, vú Trương cũng vì thế mà tỏ ra vui mừng.

Mỗi đêm Đường Diệc Diễm về muộn, tôi đều ngủ cùng với con, nhưng thường là tỉnh lại trong lòng Đường Diệc Diễm, còn con đã sớm bị hân đặt trên chiếc giường nhỏ. Hiện tại, Đường Diệc Diễm rõ ràng rất chiều chuộng con, hân có thể cho phép Tinh Vũ ở trên đùi hân làm nũng, thậm chí còn nghịch ngợm nheo nheo hai má của con, nếu không có những chuyện trước đó, chúng tôi có lẽ sẽ thật sự hạnh phúc!

“Về Mĩ?” Tôi nhìn mẹ, nhú mày, tuy rằng vẫn biết ngày này nhất định sẽ đến, cũng biết nó sắp tới, nhưng khi chính tai nghe mẹ nói ra, lòng tôi vẫn nhịn không được mà dâng lên một nỗi chua xót.

“Ba con có vài người bạn đồng hương khá hợp tính ở Mĩ, nói là muốn ba con trở về chơi cờ với họ. Con và Diệc Diễm cũng hòa hợp rồi, ba mẹ cũng yên tâm trở về!” Mẹ gắt gao nắm lấy tay tôi. “Duyệt Duyệt, chỉ cần con hạnh phúc là mẹ yên lòng rồi!”

Hạnh phúc? Tôi chưa xót cười: “Mẹ, ba mẹ nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân mình! Con thật sự rất muốn sống cùng ba mẹ!” Giống như trước, một nhà ba người, bình thản, vui vẻ mà sống. Tuy rằng không có cơm ngon áo đẹp, nhưng cũng không đau khổ như bây giờ!

“Ngốc ạ, đã có chồng rồi mà còn quẩn luyến mẹ như vậy sẽ bị cười cho đấy!” Bàn tay mẹ mơn trớn khuôn mặt của tôi, khóe miệng run run. “Con gái của mẹ cũng đã làm mẹ rồi!” Vừa dứt lời, nước mắt lập tức rơi xuống.

“Mẹ!” Tôi ôm chặt mẹ. Mẹ, con rất muốn nằm trong lòng mẹ mà làm nũng, mẹ có biết nỗi khổ của con không? Có biết sự tra tấn mà con đang phải chịu không?

“Được rồi, hai mẹ con bà mà còn khóc sụt sùi như trẻ con thế kia, Tinh Vũ sẽ cười cả hai à xem!” Ba ngồi ở đầu giường ôm Tinh Vũ, con ở trong lòng ba ngây ngô cười, nhìn chúng tôi một cách hiếu kì, cho dù ba nói như vậy, nước mắt vẫn cứ nhập nhòa.

“Ba mẹ, sau này có dịp... con nhất định sẽ đưa Tinh Vũ đến thăm ba mẹ!” Nhất định, nhất định phải vui vẻ!

Phụ tôi đẩy xe của con, mẹ tiễn chúng tôi đến tận cửa bệnh viện. “Duyệt Duyệt, con đi trước đi, cả nhà chúng ta sẽ tụ họp sau, con nói với Diệc Diễm nhé, gần đây nó cũng bận bịu, con phải quan tâm nhiều đến thân thể của nó đấy!”

“Con biết rồi, mẹ!” Tôi khẽ gật đầu. “Mẹ quay về chăm sóc ba đi!” Tôi ngồi xổm xuống, kéo bàn tay nhỏ bé của Tinh Vũ. “Tinh Vũ, nào, chào tạm biệt bà ngoại đi con! Tạm...biệt...!”

Con vẫy vẫy bàn tay mập mạp, tôi buồn cười đứng lên, lại thoáng nhìn thấy...

“Mẹ, mẹ giúp con trông Tinh Vũ một lát, con có chút việc!” Tôi đem xe đẩy của Tinh Vũ giao ẹ, khi mẹ vẫn còn đang nghi hoặc nhìn nhìn, tôi vội vàng đuổi theo bóng người quen thuộc kia!

“Mẹ!” Tôi lớn tiếng gọi người đang đi phía trước, người đó xoay người lại, quả nhiên tôi không có nhận lầm, đó là mẹ của Đường Diệc Diễm. Chỉ có điều, lúc này, khuôn mặt luôn luôn được che dấu một cách tỉ mỉ lại tái nhợt đến như vậy, tơ máu che kín cả hai mắt, đáng sợ mỗi khi nhìn tôi, còn người bà ấy đang đỡ lại là...

Tôi sợ hãi lui về phía sau vài bước, kinh ngạc nhìn người đang đứng trước mắt, đây... đây vẫn là Đường Tử Lễ sao? Vẫn là người luôn nguy trang và đầy dối trá – Đường Tử Lễ sao? Người đàn ông trước mắt này, chỉ mặc một chiếc áo lót quá khổ, bẩn thỉu làm cho người ta buồn nôn. Mái tóc luôn được hắt cẩn thận tỉ mỉ buộc phía sau đầu giờ đây cũng rối tung, bay tán loạn, đáng sợ nhất là vẻ mặt của hắn, miệng Đường Tử Lễ ngoác rộng, ánh mắt vô thần, miệng cứ lẩm nhẩm nhắc đi nhắc lại điều gì đó, nước bọt còn phun ra ở khóe miệng, hai tay vịn vịn trước ngực một cách không tự nhiên, cười đến ngơ ngẩn, nếu nhìn kỹ, trên mặt hắn gần như toàn những vết trầy xước, ngay cả trên người cũng vậy, thoát nhìn tựa như một người... Ngốc.

Không phải mắng chửi người, mà quả thực hắn giống như một người có vấn đề về não!

Tôi khiếp sợ che miệng lại... Không thể tin được những gì mình đang nhìn thấy, liếc về phía Đường mẫu, bà ấy lại chật vật thở dài, trong mắt tràn đầy nỗi chua xót... thân mình cao lớn của Đường Tử Lễ cuộn lại trên mặt cỏ, hai tay đưa nghịch mấy hòn đá nhỏ, vô tư chơi đùa.

Đường mẫu bắt đầu dĩ rồi mắt đi, thở dài: “Bởi vì một vài nguyên nhân mà...”

“Mẹ!” Tôi bình tĩnh ngắt lời bà ấy. “Con biết, là vì Diệc Diễm! Con biết anh ấy đã làm những gì với Đường Tử Lễ!” Chỉ là không nghĩ tới, vốn dĩ tưởng rằng hắn đã mất tích, vậy mà lại hoá điên!

Đường mẫu có chút khiếp sợ nhìn tôi, chưa xót cười: “Thật ra, mẹ đã sớm biết Diệc Diễm sẽ đối phó với cậu của nó, lúc hai đứa kết hôn, mẹ cũng từng nghĩ đến việc nhờ con khuyên nhủ Diệc Diễm...” Thì ra, lần đó tôi thật sự không đoán sai, Đường mẫu đúng là có chuyện muốn nói với tôi!

“Nhưng mà... Mẹ lại do dự... Cho đến... Cho đến khi xảy ra chuyện kia, cái chết của người phụ nữ đó là sự đả kích vô cùng lớn đối với cậu, cậu lập tức suy sụp, không ăn không uống, chỉ nhốt mình trong phòng, hàng đêm đều gặp ác mộng, không ngừng hét chói tai, điên cuồng gào thét... sau đó thì...” Đường mẫu nói đến chữ cuối cùng bỗng biến thành tiếng nghẹn ngào nức nở, trong mắt che kín sự tang thương. “Trước kia, mẹ cũng không biết rõ mình muốn cái gì, tranh đi đấu lại, thậm chí còn chịu đựng việc chồng mình có người phụ nữ khác ở bên ngoài, tất cả đều là vì thứ gì đó mà chính mình cũng không giải thích nổi nguyên nhân, kết quả là, ngay cả con trai mình cũng sợ, rốt cuộc lại được đến cái gì, thân tình xa cách? Chồng phản bội?

Diệc Diễm biến thành như bây giờ đều là mẹ làm hại, người làm mẹ như mẹ đây không có trách nhiệm, từ bé đã dạy nó suy nghĩ phải đoạt lấy, cho nên mới làm cho nó trở nên tàn nhẫn, vô tình như ngày hôm nay.”

“Cái gì cũng không có, bây giờ, nhìn thấy em trai điên rồi, mẹ mới hiểu ra, chúng ta đều là người một nhà, đều chảy chung một dòng máu, vậy mà lại không ngừng tranh đấu. Thực ra, chúng ta mới là những người đáng thương nhất trên thế gian này!”

“Mẹ!” Đúng vậy, rốt cuộc tất cả đều là vì cái gì? Tôi nắm chặt bàn tay của Đường mẫu, người đàn bà quý phái của ngày xưa đã sớm vô tình tiêu tan đi nhuệ khí.

Có đôi khi, tình cảm của một người thay đổi, mấy chuyện chấp nhất cũng sẽ trở nên không quan trọng, nhìn bộ dạng Đường Tử Lễ, tôi còn có thể nói cái gì đây? Hắn đã bị sự thống khổ tra tấn, người phụ nữ mình yêu ở trước mặt mình bị... hoá ra những gì bản thân vẫn theo đuổi cũng hoá thành bọt nước, chúng tôi có thể nói là sai lầm của người nào đây?

“Mẹ, nếu có rảnh thì thường xuyên đến chơi với Tinh Vũ đi!” Tôi không nói thêm điều gì nữa, tay nhẹ nhàng đặt lên đầu gối, ánh mắt khẽ liếc Đường Tử Lễ đang đứng ở phía xa kia một cái. “Cậu ở bệnh viện nào ạ?”

“Diệc Diễm...” Đường mẫu khó xử nhìn tôi. “Diệc Diễm luôn phái người theo sát cậu của nó, nhưng cũng không cho phép bất cứ ai giúp đỡ cậu, mẹ cũng phải mất rất nhiều công mới tránh được tai mắt của mấy người đó... Bây giờ đành phải tạm thời bố trí cho cậu ra ở trại an dưỡng tinh thần ở ngoại ô.”

Không ngờ Đường Diệc Diễm... lại làm như vậy? Thật sự là tàn nhẫn, mặc kệ Đường Tử Lễ là điên thật hay điên giả, nhưng khiến cho hắn buồn bã, khổ sở sống trên đời này, ngay cả quyền được chọn cái chết cũng không có, chỉ sợ là hình phạt tàn nhẫn nhất đối với hắn!

Chỉ là, Đường Diệc Diễm thật quá độc ác, bức tử cô giáo, bức điên cậu của mình, đây là kết quả mà hắn muốn? Hắn còn hại chết Qua Nhan vô tội, tự tay đẩy Qua Nhan rơi vào cái chết, vừa nghĩ đến những chuyện đó, tôi lập tức cảm thấy trái tim băng giá, cho dù hắn có nói, có giải thích đạo lý rõ ràng đến đâu cũng không thể phủ nhận được việc hắn đã trực tiếp hại chết hai mạng người vô tội, mà họ đều là bởi vì có cùng một nhịp thở với tôi, đều là bởi vì cùng quen biết tôi?

Làm thế nào, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể rửa sạch một thân tội nghiệt này đây!

13. Chương 24

Chương 24

“Linh linh...” Lúc di động vang lên, không cần nghĩ cũng biết là ai.

“Duyệt Duyệt, hôm nay trở về nhà sớm một chút, anh đã hỏi bác sĩ rồi, ba có thể xuất viện, buổi tối anh sẽ đi đón ba mẹ! Em ở nhà chuẩn bị một chút nhé!”

“Được!” Có lẽ ba mẹ sớm rời đi cũng không phải là một ý tưởng tồi!

Kết thúc cuộc gọi, tôi nhìn Đường mẫu. “Mẹ, con có việc phải đi trước!” Tôi đứng lên, nhìn Đường Tử Lễ đang “vui vẻ” ở một bên. “Chuyện của cậu, con sẽ không nói, có thời gian rảnh, con sẽ liên lạc với mẹ sau!”

Đường mẫu gật đầu, trên mặt hiện lên một chút buồn bã, thở dài, bước đến, kiên nhẫn nói gì đó với Đường Tử Lễ, hắn ta giống như một đứa trẻ mần mê miệng, phui phui, lực mạnh đến nỗi suýt nữa làm Đường mẫu ngã sắp xuống.

“Mẹ!” Tôi cuống quýt chạy tới, đỡ lấy thân mình lão đạo của Đường mẫu. Đường mẫu lắc đầu, cười với tôi: “Không sao, cậu vẫn như vậy!”

“Mẹ, cho dù cậu như bây giờ... Nhưng cậu vẫn là một người đàn ông trưởng thành có sức khỏe, mẹ phải cẩn thận, nếu không, chúng ta tìm riêng một người chăm sóc cho cậu!”

“Không cần... Tiểu Phi, nhiều người nhiều miệng, nếu để Diệc Diễm biết...” Đường mẫu biến sắc, kích động xua tay! Thấy bà ấy kinh hoàng như thế, tôi đành thỏa hiệp: “Con biết rồi, về sau sẽ nói, con đi đây, mẹ!”

Đúng vậy, hiện tại chúng tôi đều phải trốn tránh một người, một người tôi yêu... chồng tôi!

Buổi tối, Đường Diệc Diễm bảo người giúp việc chuẩn bị bữa tối thật phong phú, ba mẹ rất vui vẻ, ba dường như đã quên hết việc bị gãy chân, cả buổi tối đều mang nét mặt tươi cười, nhưng mỗi khi nhìn hai tay không được tự nhiên lúc di chuyển xe lăn của ba, tôi nhìn không được nổi chua xót trong lòng, nếu không có tôi, không có người con gái này, ba sẽ bị như vậy sao?

“Duyệt Duyệt... Ăn nhiều một chút!” Mẹ gấp thức ăn vào trong bát cho tôi, nhìn tôi, tôi lập tức cười: “Cảm ơn mẹ!”

“Ba, uống thử loại rượu vang đỏ này xem, rất được!” Đường Diệc Diễm thân thiết mời ba một ly vang đỏ, tôi nghĩ, cho dù nếu hấn không am hiểu giao tiếp, ít nhất, đối với ba mẹ tôi là thực sự tôn kính, hoặc là... Chỉ là bởi vì ba mẹ của tôi không chạm vào điều kiêng kỵ của hấn, nếu có một ngày, ba mẹ chạm vào chỗ cấm kỵ của Đường Diệc Diễm... Như vậy... nói không chừng hấn sẽ... Nghĩ đến đây, tôi lại càng cảm thấy để ba mẹ về Mĩ sớm một chút là điều sáng suốt.

“Diệc Diễm, ba mẹ tính ở vài ngày nữa sẽ trở về Mĩ!” Mẹ vừa gấp thức ăn cho Đường Diệc Diễm, vừa nói.

“Nhanh như vậy sao?”

“À, ba con định trở về tham gia trận đấu thư pháp, mấy ngày nữa là tới rồi!” Mẹ cười cười. “Sau này hai đứa phải chung sống hòa thuận, đối xử với nhau thật tốt!”

“Vâng thưa mẹ!” Đường Diệc Diễm cười, cầm tay tôi. Trong lòng tôi lại dâng lên một trận tranh đấu, tại sao rõ ràng là có độ ấm, mà thứ cảm nhận được lại chỉ có rét lạnh!

Ba mẹ, hai người hãy rời xa nơi này, rời xa con, rời xa mầm tai họa này! Con không thể vì tình yêu của mình mà liên lụy đến người thân. Con gái bất hiếu, không thể ở bên hai người, chỉ có như vậy, hai người mới được an toàn!

Vài ngày sau, ba mẹ rời khỏi thành phố này, trở về Mĩ, tất cả dường như lại trở về như cũ, lại giống như không phải. Tôi và Đường Diệc Diễm tưởng như bình tĩnh sống chung, hấn thật sự yêu tôi, sủng tôi, còn tôi chỉ có chết lặng! Hiện tại, cũng chỉ có con, chỉ cần con có thể sống khỏe mạnh, còn chẳng mong cầu điều gì hơn. Tất cả đã sớm là hư ảo, tất cả đã sớm là bọt nước, mấy ngày nay, chúng tôi quá bình an vô sự, nhưng lại rõ ràng cảm giác được sự xa cách, sự xa cách dần dần này, lộ ra lực bất tòng tâm, cho dù muốn bù lại như thế nào, muốn cứu vãn ra sao, cũng đành bất lực. Trong khoảng thời gian này, tôi cũng đi trại an dưỡng thăm Đường Tử Lễ, không phải cố ý, chỉ là muốn đi thăm. Dù có thù hận hấn ta sâu như thế nào, nhưng trong lòng lại dâng lên sự thương hại, trông hấn ta quá tầm thường vô vi như vậy, còn không bằng cái xác không hồn...

oOo

“Tình nguyện viên?” Đường Diệc Diễm khẽ nhú mày, ngừng đôi đũa trong tay, biểu tình kinh ngạc.

“Ừm, hiện tại em cũng không có việc gì làm, lần trước gặp một người bạn cũ, cô ấy đang công tác ở trại an dưỡng, em muốn thử đi làm công việc tình nguyện!” Tôi do dự mãi, vẫn đưa ra quyết định của tôi với hấn.

“Nhưng công việc tình nguyện rất vất vả, nếu em thấy buồn chán, có thể ra ngoài mua sắm, đi dạo phố!” Mua sắm, đi dạo phố, tôi và ký sinh trùng còn có gì khác biệt chứ?

“Em chỉ muốn đi tìm hiểu một chút, trước kia em cũng từng làm mà!” Thật sự không muốn nói như vậy, cho dù hấn không đồng ý, tôi cũng sẽ dùng hết mọi cách, chỉ là nói với hấn một tiếng có thể bớt được rất nhiều phiền toái không cần thiết. Mẹ nói, muốn sắp xếp cho Đường Tử Lễ đến nơi hẻo lánh một chút, tất cả chúng tôi đều hiểu được sự “thần thông quảng đại” của Đường Diệc Diễm! Cho nên sau này, tôi công tác ở chỗ đó có lẽ sẽ không có vấn đề gì!

“Vậy cũng được!” Thấy tôi kiên trì, Đường Diệc Diễm dường như cũng thỏa hiệp, do dự một lát rồi gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng nắm đũa gấp thức ăn vào bát của tôi. “Đừng làm quá sức... Ăn nhiều một chút, càng ngày càng gầy, anh sẽ đau lòng!”

Tôi gật đầu, gấp thức ăn trong bát đưa đến bên miệng. Hiếm khi cảm thấy hương vị cũng không tồi, sự việc đến ngày hôm nay, cuối cùng hẳn cũng đồng ý với một yêu cầu của tôi sao?

“Mẹ... Mẹ...” Vú Trương ôm Tinh Vũ đi ra, con đã có thể gọi mẹ, đáng vẻ thơ ngây là niềm vui ỗi người, cũng là nguồn hạnh phúc của tôi.

“Vú Trương... Sau này tôi có việc bận, hãy cẩn thận chăm sóc tiểu thiếu gia giúp tôi!” Tôi đón lấy con từ trong lòng bác ấy, vú Trương quái dị nhìn tôi một cái, rồi lại hướng về phía Đường Diệc Diễm, thấy hẳn gật đầu, mới lên tiếng.

Đúng vậy, ở nơi đây, ai mà không bị người đàn ông này điều khiển, hẳn khống chế tất cả, mỗi người, mỗi một việc! Hẳn không cho phép, ai có thể, ai dám hành động thiếu suy nghĩ?

oOo

“Tiểu Phi, phiền cô dẫn ông Trương ở phòng 302 ra ngoài sân tắm nắng!” Cùng làm từ thiện ở trại an dưỡng này với tôi là Tiểu Triệu, một giáo sư ở trường đại học y, dùng thời gian cuối tuần đến trại an dưỡng này để khám và điều trị miễn phí cho những người già neo đơn. Còn tôi, cũng che giấu thân phận của mình, chỉ nói mình là một bà nội trợ nhân rồi không có việc gì làm, chứ không phải... tổng tài phụ nhân của một tập đoàn khổng lồ. Với tôi mà nói, điều này không phải vinh quang, ngược lại là gánh nặng, danh hiệu này không lúc nào là không khiến tôi liên tưởng tới cảnh tay tôi nhiễm đầy máu tươi đứng ở vị trí hôm nay.

“Được!” Tôi ngẩng đầu, xoay người đáp, chỉnh lại quần áo trên người, lau mồ hôi trên trán, nhưng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, đã lâu không có cảm giác được gió nhẹ thổi bay những giọt mồ hôi. Tôi đỡ bác Trương vui vẻ ra khỏi cửa, ông lão tuy rằng thân thể tê liệt, nhưng tinh thần lại vô cùng khỏe mạnh, càng không ngừng nói chuyện phiếm với tôi, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái mà trước nay chưa từng có! Thậm chí, gần đây tôi thường có cảm giác như vậy, cảm giác bản thân dường như không còn muộn phiền, bối rối cũng bớt đi, mục tiêu của cuộc sống chính là như vậy sao? Có lẽ là thật, ít nhất, tôi thấy vui vẻ, ít nhất trong lòng có thể tạm thời quên bi thương, tôi và Đường Diệc Diễm đều cố ý không muốn đề cập tới chuyện này, nhưng giữa chúng tôi vẫn tồn tại những vấn đề! Ít nhất, giúp đỡ người khác, cảm giác tội ác trong lòng tôi có thể giảm bớt một chút. Có một chút được tha thứ.

Cuộc sống tiếp diễn như vậy!

Tiếp tục đi dạo với bác Trương, tâm tình cũng vô cùng vui vẻ, đời người khó nhất có lẽ chính là tìm được mục tiêu của mình!

Một ngày vất vả, tri hoãn thế nào cũng đến lúc tam tàn, thu dọn xong tất cả, tôi thông thả đi ra trại an dưỡng. Nhìn xung quanh, xe buýt còn chưa đến, đành ở đây chờ một lát vậy! Bỗng có tiếng gọi quen thuộc, tôi quay đầu, quả nhiên là khuôn mặt tươi cười của Lí Thịnh Mân. Giữa chúng tôi có phải thật sự có loại duyên phận phải không?

“Thịnh Mân?” Tôi ngẩn người, ngay cả trong bệnh viện ở ngoại ô hẻo lánh này mà cũng có thể chạm mặt? Anh ấy ở đây?

Lí Thịnh Mân cười cười, đi tới. “Trùng hợp như vậy cơ đấy? Anh tới đây thăm một người bạn, còn em...?”

“À, em đến làm tình nguyện!”

Tôi xấu hổ cười, lần trước bởi vì sự xuất hiện của Đường Diệc Diễm mà chúng tôi gặp lại không vui vẻ gì, còn lần này...

“Có rảnh không? Cùng đi ăn tối nhé?” Lí Thịnh Mân chỉ về phía xa. “Xe của anh đỗ ở bên kia.”

Bữa tối? Hay là thôi đi, bằng không, không biết sẽ gặp phải phiền toái gì, tôi nhanh chóng lắc đầu. “Không được rồi, nhà em... còn có việc. Hôm khác đi!”

“Vậy à? Được rồi!” Lí Thịnh Mân cũng miễn cưỡng cười, mọi người đều hiểu được, lần sau... không biết là đến bao giờ? Nhưng nếu bị Đường Diệc Diễm hiểu lầm, chỉ sợ tôi sẽ không thể đến nơi này nữa, cho nên tôi không dám mạo hiểm.

“Anh đưa em vào thành phố, giao thông công cộng ở nơi này rất thất thường!” Lí Thịnh Mân tốt bụng đề nghị. “Dù sao cũng là tiện đường mà!”

“Vây... cũng được!” Tôi nghĩ như vậy cũng không quá nghiêm trọng. Vì thế cũng vui vẻ gật đầu, đi bên cạnh Lí Thịnh Mân. Chúng tôi khoái trá cười nói, mấy năm không gặp, tính cách của Lí Thịnh Mân so với trước kia thay đổi không ít, tuy rằng ngẫu nhiên cũng có lúc thất thần, có thể phát hiện một chút bất thường trong mắt anh, nhưng... nhưng ai mà chẳng có những câu chuyện của riêng mình?

Chúng tôi một đường nói cười đi đến bãi đỗ xe phía sau trại an dưỡng, sau lưng đột nhiên vang lên một âm thanh bén nhọn, dự cảm bất an làm tôi lạnh cả người.

Quay đầu, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe thể thao quen thuộc ở phía sau chúng tôi chậm rãi chạy đến, kính phản chiếu khiến tôi nhìn không rõ khuôn mặt người trong xe, nhưng biểu tình của Đường Diệc Diễm cần bản là không cần tôi đoán. Còn tôi... thật đúng là trăm từ khó biện giải, ai bảo chúng tôi mỗi lần đều bị “tóm”?

Xấu hổ xoay người chào Lí Thịnh Mân, tôi tự giác ngồi vào trong xe Đường Diệc Diễm. Hôm nay, sao đại thiếu gia lại bỗng nhiên hưng trí tới đây đón tôi? Còn trùng hợp để hắn thấy tôi và Lí Thịnh Mân. Điều này có phải trùng hợp hay không, mỗi lần đều như vậy, giống như Lí Thịnh Mân xuất hiện là để Đường Diệc Diễm hiểu lầm? Ông trời thật biết đùa dai!...

“Xem ra, hình như anh lại quấy rầy hai người!” Vừa lên xe, Đường Diệc Diễm theo thói quen bắt đầu châm chọc khiêu khích, nhưng người hiểu hắn đều biết, đây là điềm báo cho sự tức giận của Đường tổng. Vẫn là tuyệt đối đừng mở miệng, họa là từ miệng mà ra

Tôi ngoan ngoãn cài dây an toàn, mặc cho Đường Diệc Diễm tiếp tục nhấn chân ga, mặc cho những hợp âm bắt đầu tăng dần. Ngoài gắt gao nắm chặt tay, tôi không biết còn có thể làm được gì. Hiện tại, chúng tôi càng tránh va chạm, lại càng không ngừng ma sát!..

“Em luôn miệng nói muốn đi làm, chính là bởi vì hắn hả?” Đường Diệc Diễm siết chặt tay lái, mĩa mai nhướn mày.

“Không cần biết anh có tin hay không, chúng tôi thật sự là vừa mới gặp nhau!” Nếu tôi không giải thích, tôi hoàn toàn có lý do tin tưởng sức tưởng tượng “phong phú” của Đường Diệc Diễm có thể đem mọi chuyện vụn vặt đến bất khả tư nghị, cho nên tôi vẫn nhịn không được mà mở miệng. Nhưng tôi đã quên, Đường Diệc Diễm thờ phụng chính là “giải thích tương đương với che giấu”.

Nghe tôi nói, Đường Diệc Diễm cố tình gây sự, làm trầm trọng thêm, hắn dừng xe lại, mặc kệ những chiếc xe đang lướt qua. “Vừa mới gặp? Vừa mới gặp có cần cười cười nói nói, bộ dáng thân thiết như thế không? Đến nơi này mà cũng gặp được cơ à?”

Hắn không chịu tin tưởng, tôi cũng khó giải thích, dù sao mặc kệ như thế nào, hắn đều có lý do của hắn, nhưng... tại sao hắn luôn chuyên chế, luôn bá đạo như vậy? Tại sao không thể cho tôi một chút tự do? Chẳng lẽ hắn không biết, tất cả mọi chuyện hắn làm với tôi, đều bức tôi phải quên đi tình yêu đối với hắn, bức tôi hận hắn!

“Phải rồi, tôi thừa nhận, giống như anh đã nói, chúng tôi chính là ở đây yêu đương vùng trộm, tôi đến nơi này làm là để tạo điều kiện gặp anh ấy, tất cả suy đoán trong đầu anh đều đúng, chúng tôi đúng như anh tưởng tượng!” Tôi cũng không cam chịu, không nhượng bộ rộng lên với Đường Diệc Diễm. Mỗi ngày phải chịu áp lực, đau khổ, tội lỗi vì phải tiếp tục sống, tôi đã chịu đủ, nếu có thể, cứ như vậy giết tôi đi!

“Em...” Đường Diệc Diễm giơ tay lên, trên mặt là một trận khó xử, nhưng nhìn thấy tôi không chút sợ hãi bày ra bộ dáng mặc hắn đánh chửi, trong mắt hắn hiện lên một tia khác thường. Hắn buông tay, cứng ngắc xoay người, khởi động xe, bắt đầu lẳng lẳng lái xe, so với với dáng vẻ vừa rồi hoàn toàn cách biệt một trời một vực, điều này... là sao?

“Xin lỗi!” Một lúc lâu sau, tôi nghe được hai tiếng đó, còn hoài nghi tai của mình có vấn đề hay không. Đường Diệc Diễm... Hắn vừa giải thích với tôi? Từ lúc bắt đầu đến giờ, số lần hắn chủ động giải thích với tôi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, chứ đừng nói gì đến chuyện sau khi thấy tôi thân thiết với người đàn ông khác, hắn còn có thể ở nén giận, chủ động “giải thích”?

Nhưng ngoài giât mình, tôi cũng không có cảm giác gì khác. Nếu là trước đây... Nhưng hiện tại mọi thứ đã khác biệt, ở bên cạnh Đường Diệc Diễm, tôi so với cái xác không hồn không có gì khác nhau, áy náy làm tôi không có cách nào mở lòng với hắn, tôi càng hạnh phúc, sẽ càng khiến bản thân áy náy. Sao tôi có thể dùng máu tươi của người khác để tạo dựng hạnh phúc của mình?

Đối với sự giải thích của Đường Diệc Diễm, tôi cũng không mở miệng, không tỏ vẻ gì, chỉ yên lặng phóng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lòng vẫn cảm thấy quái dị!

Về nhà, tôi cũng không có gì làm, lập tức đến phòng con chơi, đã một ngày chưa thấy con. Sau đó chỉ là ăn cơm, nhàn rỗi một lát, xem TV, lên mạng. Chơi vui vẻ với con một hồi, nếu Đường Diệc Diễm có hưng trí, sẽ sớm cùng hắn ở trên giường, nếu không, hắn sẽ ở thư phòng làm việc đến đêm khuya, khi đó, tôi đã ngủ say, cho dù không ngủ, cũng sẽ giả bộ ngủ.

Trước kia, không có lúc nào là không muốn Đường Diệc Diễm ở bên cạnh tôi, nhưng bây giờ, không lúc nào là không nghĩ cách tránh ở một chỗ với hắn. Chỉ cần ở chung sẽ làm tôi cảm thấy áp lực, khẩn trương, không được tự nhiên, hoặc là lại nhớ tới chuyện cũ không vui. Cuộc sống chết lặng như vậy, nhưng không cách nào thoát khỏi, còn tình yêu sao? Vẫn còn đó, nhưng lại khiến nội tâm áy náy và bản tính sợ hãi đối với Đường Diệc Diễm! Không sai, là sợ hãi, hắn không từ thủ đoạn đạt được mục đích, tính cách muốn trả thù đến tận cùng thật sự làm tôi sợ hãi! Càng đáng sợ hơn là, hiện tại, mỗi một việc hắn làm, hoặc nhiều hoặc ít, đều là bởi vì tôi, người tôi yêu nhất lại ném tôi xuống vực thẳm vô vọng, làm tôi không thể thoát khỏi!

Đường Diệc Diễm dịch chuyển khỏi người tôi, tôi lặng lẽ thở dài, theo thói quen muốn cuộn mình lại. Hiện tại, tôi không cần uống thuốc, từ sau khi tôi sinh Tĩnh Vũ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Đường Diệc Diễm cũng nghĩ tới việc thất ông dẫn tĩnh, nhưng giờ đã không còn cần thiết nữa, ít nhiều cũng nhờ “công lao” của Đường Diệc Diễm, chúng tôi không cần làm gì, tránh để sinh mệnh vô tội lại sinh ra trong một gia đình vỡ nát, nếu còn có thể gọi là gia đình! Nhưng việc như vậy rồi, Đường Diệc Diễm vẫn không từ bỏ, hắn thường mua thuốc quý, bảo người giúp việc nấu cho tôi ăn, cũng là vì cảm giác tội lỗi, dù sao là hắn tự tay đẩy tôi xuống lầu!

Có lẽ quá mệt mỏi, Đường Diệc Diễm xoay người, đưa lưng về phía tôi, không biết từ khi nào, hắn không còn ôm tôi ngủ như lúc trước, hiện tại, chúng tôi dường như trở về những ngày đầu tiên ở chung, ngoài thân thể tiếp xúc, chính là không ngừng hiểu lầm, không ngừng xa cách, không ngừng nghi kỵ!

Cuộc sống trở nên tẻ nhạt, trở nên không thú vị, không ai ngờ rằng chúng tôi sẽ như thế này, tới ngày hôm nay, lúc kết hôn, ai ngờ sẽ biến thành như vậy. Nhưng ngay từ đầu hiểu rõ tính cách của Đường Diệc Diễm, Đường Diệc Diễm giao chìa khóa xe cho Qua Nhan, Đường Diệc Diễm sai khiến những người đàn ông khác đối phó với cô giáo... Dù loại chuyện xảy ra, chúng tôi đều nên nghĩ đến, nghĩ đến ngày hôm nay!

Tôi nhắm mắt lại, tiềm thức khiến thân mình nhích lại gần một chút, càng cuộn người lại. Ngày mai, Đường Diệc Diễm còn có thể cho tôi đi trại an dưỡng sao? Đúng rồi, còn cả Đường Tử Lễ, mấy ngày nữa hắn sẽ chuyển viện, nếu hôm nay Đường Diệc Diễm gọi người đi điều tra... tất cả mọi vấn đề sẽ theo nhau mà đến, tôi phải đối phó thế nào đây? Thật phiền toái!

Không tồn tại cảm giác gì, chỉ cảm thấy một trận rét lạnh, chăn bông dày cũng không giúp ích gì, rét lạnh từ trong thân thể phát ra, cũng không thể tránh khỏi, bởi vì trái tim vĩnh viễn ở trong hồ băng! Nhân sinh bất đắc không thể làm gì khác!

Một đôi tay từ phía sau ôm lấy tôi, bàn tay cực nóng. “Bà xã... Lạnh à?” Giọng Đường Diệc Diễm khàn khàn vang lên bên tai tôi, không đợi tôi trả lời, Đường Diệc Diễm đã ôm cả người tôi vào trong ngực.

Có đôi khi, tôi thật sự mong có thể cảm nhận được một chút ấm áp như lúc trước, hiện tại... loại cảm giác uất ức ngọt ngào này, nhưng... một khi tôi quay đầu nhìn vào sự thay đổi, thì phải đối mặt với nó. Trong lòng quặn đau làm tôi không thể hưởng thụ điều ngọt ngào này. Vì thế, tôi không quay đầu, cũng không nói chuyện, ngoan ngoãn mặc hắn ôm.

Hạnh phúc có được không chỉ là sự nỗ lực của hai người, bởi vì trong hạnh phúc vẫn có những khoảng trống, một khi mất đi sẽ không bao giờ trở về nữa, cũng tìm không thấy! Đường Diệc Diễm, chúng ta rốt cuộc làm sao vậy, sao có thể như vậy? Đau đớn quá! Một mối quái!

May là hôm sau, Đường Diệc Diễm vẫn để cho tôi đến trại an dưỡng. Lúc đầu tôi tưởng hẳn sẽ giận chó đánh mèo, nhưng không. Chỉ là từ lần đó về sau, tôi cũng trở nên thật cẩn thận, ngoài chăm sóc người già bị bệnh, tôi quyết định không nói chuyện với bác sĩ nam trong bệnh viện, ngay cả những thanh niên trẻ tuổi, không nói những chuyện không liên quan đến công việc, bởi vì tôi không biết lúc nào, Đường Diệc Diễm sẽ đến đón tôi, tránh được một lần hiểu lầm, lần sau phải làm thế nào?

“Cậu hình như tốt hơn một chút, gần đây... thỉnh thoảng cậu ấy thậm chí còn có thể tỉnh táo gọi mẹ một tiếng chị!” Đường mẫu cười khanh khách ngồi bên cạnh tôi, trên mặt tất cả đều là thỏa mãn, liếc nhìn Đường Tử Lễ ở đằng xa. “Tiểu Phi, ngày mai mẹ sẽ âu cậu tới bệnh viện khác, có lẽ sẽ tiến thêm một bước trị liệu, mẹ hy vọng cậu sẽ tốt hơn!”

Tốt hơn? Để hẳn nhớ lại người mình yêu ở trước mặt chính mình bị những người đàn ông khác... Nhớ rõ cháu mình bày ra tất cả điều này? Nhớ rõ trước kia mình độc ác cỡ nào, nhớ rõ đây là báo ứng của mình?

Có lẽ, hiện tại, đối với Đường Tử Lễ như thế này mới là tốt nhất, rời xa thù hận, rời xa dục vọng, có gì không tốt?

“Mẹ, có đôi khi, nhớ rõ mọi chuyện cũng không hẳn là chuyện tốt!” Nhớ rõ tất cả, nhớ rõ tội ác của hẳn?

“Có lẽ vậy!” Đường mẫu thở dài, bà ấy có thể nào không rõ tôi nói cái gì?

“Nhưng, con người luôn thay đổi, nếu trước đó cậu... cậu như vậy, ai lại không thương tâm? Hiện giờ cậu đã bị chúng bạn xa lánh, trừ mẹ là chị, cậu ấy cái gì cũng không có! Cậu đã vì tội ác trước kia của mình mà trả giá tất cả!”

Thật ra, đối với Đường Tử Lễ mà nói, trừng phạt như vậy căn bản không đủ để bù lại tội nghiệt do hẳn gây ra. Nhưng đến bước đường này hôm nay, ai nhẫn tâm mà trách cứ hẳn đây? Đường Tử Lễ đã phát điên, chỉ còn là một người đáng thương mà thôi!

“Mẹ, mẹ cũng phải giữ gìn sức khỏe, gần đây mẹ gầy đi nhiều, mẹ cũng nên thường xuyên đến thăm chúng con. Tinh Vũ rất nhớ bà!”

“Tiểu Phi!” Đường mẫu rơi nước mắt, nắm chặt tay tôi, nghẹn ngào. Đúng vậy, trong cuộc sống, mọi chuyện chính là biến hóa vô thường, trước đây không lâu, bà ấy còn mắng tôi là hồ ly tinh, câu dẫn con trai bà ấy, hiện tại, tôi lại thành con dâu của bà.

“Tiểu Phi, thật vất vả cho con!”

Vất vả? Là nói ở bên cạnh Đường Diệc Diễm, hay là nói công tác ở nơi này, hay là cái gì khác? Tóm lại, trái tim thực sự rất mệt mỏi!

“Diệc Diễm... Chỉ là không biết cách biểu đạt, nó chỉ là quá yêu con, hoặc có một số việc, nó làm quá mức cực đoan, nhưng nó tuyệt đối sẽ không làm con bị thương!” Dù sao cũng là con mình, nhìn thấy tôi không vui, bà ấy vẫn muốn thay con nói lời hay, nhưng bà ấy làm sao biết, Đường Tử Lễ không phải chuyện tàn nhẫn duy nhất Đường Diệc Diễm đã làm, còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện khiến tôi tuyệt vọng, khiến tôi thương tâm. Khuôn mặt những người vô tội này mỗi đêm đều xuất hiện trong giấc mơ của tôi, loại dày vò nội tâm này, loại áy náy này, chỉ hai ba câu nói làm sao có thể chấm dứt?

Tình yêu của hẳn, ngay từ đầu đã trầm trọng làm tôi không thở nổi, sao có thể khiến tôi tiêu tan. Hẳn không biết biểu đạt lại đem người khác bức đến vách đá, biến tôi thành tội nhân, muốn tôi thông cảm như thế nào đây? Hẳn thực sự không muốn thương tổn tới tôi, nhưng lại khiến tôi mình đầy thương tích, cái gọi là tình yêu của chúng tôi lại hủy diệt mạng sống của những người khác, như vậy, chúng tôi còn có thể biện minh điều gì?

“Mẹ, con biết, con sẽ cân nhắc một chút!” Nhưng vì không muốn làm cho Đường mẫu thất vọng, tôi vẫn gật đầu.

“Mẹ. Con vào làm việc đây!” Tôi nhìn đồng hồ, đã đến lúc đưa bệnh nhân ra ngoài phơi nắng.

“Vậy con đi trước đi, mẹ sẽ ở đây với cậu một lát!” Đường mẫu thản nhiên cười, vỗ nhẹ tay tôi. “Đừng gắng sức quá!”

“Vâng, mẹ!”

“Tiểu Ân, còn nhớ không? Đây là hoa bách hợp em thích nhất!” Giọng nói quen thuộc khiến tôi tò mò dừng bước, là truyền ra từ phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, nơi này đều là bệnh nhân tinh thần chịu kích thích quá mãnh liệt trở nên điên loạn, Đường Tử Lễ cũng là ở nơi này, chỉ là... giọng nói này?

Đây là bạn của Lí Thịnh Mân? Cửa mở một nửa, giúp tôi nhìn rõ bệnh nhân đang nằm trên giường, đó là một cô gái thanh lệ, ngũ quan thanh tú, phần điều ngọc mài, làm cho người ta yêu mến, chỉ là biểu tình trên mặt ngây dại, nằm ở đó, nếu không phải cô ấy mở to hai mắt, căn bản là không cảm giác được chút hơi thở của người còn sống.

Bằng trực giác, tôi cũng đoán được. Lí Thịnh Mân bỗng nhiên ngẩn người, bỗng nhiên bi thương đều là vì người con gái này. Giữ hai người họ...

Lúc này, Lí Thịnh Mân đưa lưng về phía tôi, nhẹ nhàng nắm bàn tay cô gái ấy, dịu dàng trò chuyện, tôi có thể tưởng tượng lúc này trong mắt anh hiện lên chân tình. Thấy người mình yêu biến thành như vậy, đau khổ nhất không phải bệnh nhân, mà là người tỉnh táo, bởi vì họ phải một mình đối mặt với sự thật tàn khốc.

“Tiểu Ân, muốn ăn hoa quả không?” Lí Thịnh Mân đứng lên, xoay người, đến một bên cầm lấy hoa quả, mà động tác của anh cũng làm tôi thấy rõ mặt... Mặt anh... Thấy rõ khuôn mặt của Lí Thịnh Mân, thân thể tôi nhanh chóng run lên, che miệng lại, đây là...

Trên mặt Lí Thịnh Mân tất cả đều là vết bầm tím, rõ ràng anh bị người khác đánh, vết thương đáng sợ hẳn trên mặt. Tôi cắn chặt môi, không cần nghĩ cũng biết là ai, là ai!

Đường Diệc Diễm, đây là hấn giải thích rồi sau lưng cảnh cáo sao? Quả thực không thể nói lý!

Tôi tạm bỏ công việc, phần hận lao ra khỏi cửa bệnh viện.

“Tiểu Phi... Tiểu Phi!”

Muốn tôi nghĩ thế nào, muốn tôi làm thế nào, Đường Diệc Diễm, hấn không nên đối với tôi như vậy, muốn bức điên tôi phải không?

“Phu nhân!” Khi tôi chạy vào đại sảnh Đường Triễn, tất cả mọi người đều cung kính hành lễ với tôi, tất cả đều là nhờ phúc của hấn. Hiện tại, thân phận cao quý tổng tài phu nhân khiến tôi ở trong này là “dưới một người, trên vạn người”!

Nhưng tôi biết, ánh sáng lóng lánh như vậy, chỉ là bởi vì Đường Diệc Diễm, không có Đường Diệc Diễm, tôi không là cái gì cả. Giá trị của tôi thể hiện ở trong này chỉ có thể là vì Đường Diệc Diễm! Ấn nút thang máy, tôi thậm chí không để thư ký thông báo đã xông vào văn phòng của Đường Diệc Diễm.

“Đường Diệc Diễm!” Tôi giận dữ hét lên với hấn đang ngồi trên ghế da, thư ký sợ hãi tiến vào, khó xử nhìn Đường Diệc Diễm, hấn hướng về phía cô ấy phát phát tay, cô ấy lập tức cung kính lui ra ngoài.

“Có chuyện gì sao? Hôm nay lại hưng trí tới đón anh tan làm à?” Đường Diệc Diễm chậm rãi ngẩng đầu, hai tay nắm trước mặt, mỉm cười nhìn tôi. Thấy tôi phần nộ như thế, hấn còn có tâm tình nói giỡn?

“Tại sao anh tìm người đánh Lí Thịnh Mân?” Tôi đi thẳng vào vấn đề, cũng không có thời gian vòng vo với hấn, hấn quả thật là người chu toàn!

“Không phải hai người không thường xuyên gặp mặt sao? Hai người mỗi lần đều là tình cờ, không phải sao? Thế nào, mới bị đánh đã biết rồi à? Là hấn kể cho em phải không?” Đường Diệc Diễm mỉa mai nhướn mày, khóe miệng cong lên mang theo quỷ dị.

Đúng vậy, không hẹn trước, lại trùng hợp như vậy, hấn đã biết sự thật, tôi cũng không muốn giải thích.

“Đường Diệc Diễm, anh thật sự quá vô sỉ! Người ta trêu chọc anh ư? Anh quả thực chính là ác bá! Anh dựa vào cái gì mà làm như vậy?”

“Dựa vào cái gì? Là em lừa gạt anh trước!” Đường Diệc Diễm tức giận, bàn tay siết chặt đập mạnh lên bàn, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, trừng mắt nhìn tôi. “Anh vừa sai người dạy bảo hần, em đã lập tức chạy đến đây khởi binh vấn tội, hãy nhớ rõ em là vợ của anh! Vì người ngoài mà muốn tranh cãi với anh sao?”

“Anh quả thực không thể nói lý, tại sao anh luôn tự cho là đúng như vậy, có phải sau này tôi gặp những người đàn ông khác, nói chuyện nhiều một chút, anh đều sẽ dạy bảo chút ít phải không?” Vô lại!

“Nếu như vậy có thể khiến em nhớ kỹ, có gì không thể chứ!”

“Đường Diệc Diễm!” Tôi tức giận đến nỗi cả người phát run, tại sao đến hôm nay tôi mới hiểu được, căn bản không nên đối với hần có một chút mềm lòng, hần từ đầu tới cuối đều là ma quỷ! Là ác ma!

“Được lắm, bây giờ tôi sẽ đi, xem anh có bản lĩnh gì!” Tôi không cam lòng yếu thế, bỏ đi, phần nộ nhìn hần chằm chằm.

“Diệp Sương Phi, chỉ cần em dám làm, tôi dám thay em cắt sạch mấy cái đuôi!”

“Đường Diệc Diễm, anh vô sỉ!” Biết hần tuyệt đối không nói đùa. “Được, Đường Diệc Diễm, sau này tôi sẽ vĩnh viễn làm như cầm điếu, như nguyện vọng của anh!”

“Không sao cả, em muốn như thế nào đều được!”

Đủ, tất cả đều đủ!

Người một nhà không nói gì ngồi cùng nhau, tự động ăn cơm, chỉ có thanh âm nha nha ngẫu nhiên của Tinh Vũ mới làm cho không khí tĩnh mịch có chút sức sống, tôi thường dừng lại dứt cơm cho Tinh Vũ, thằng bé hiện tại đã có thể nuốt một ít thức ăn cứng, cũng bắt đầu nói nhiều hơn, miệng y y nha nha nói thứ ngôn ngữ không ai hiểu. Sau ngày tranh cãi đó, tôi làm theo những gì tôi đã nói, tôi không cùng Đường Diệc Diễm nói một câu, chúng tôi tựa như hai người xa lạ không quen biết, tuy rằng ở cùng tầng, cùng nhau ăn cơm, sống cùng nhau, ngủ trên cùng một chiếc giường, thân thể dây dưa, nhưng đã dựng một bức tường thật lớn giữa hai trái tim.

Ngôi nhà này vĩnh viễn trải rộng bầu không khí áp lực.

Từng khát khao cuộc sống tốt đẹp, mà giờ đã trở nên không có ý nghĩa.

Tôi ôm Đường Tinh Vũ đứng trên sân thượng, phong cảnh bên ngoài đẹp đẽ, gió nhẹ ầm ập. Bởi vì tiền tài, bởi vì Đường Diệc Diễm, hôm nay tôi có thể đứng ở chỗ này, toàn thân cao thấp đều là đồ cao cấp do hần mua cho, ngay cả con trong lòng cũng vậy, vô tình, tôi đã thành con rối của hần, trước đó, vất vả như vậy muốn cùng nhau ở một chỗ, mà hiện tại... Sau khi tất cả dần phôi bày, mọi thứ trở nên đau khổ quá, cuộc sống... còn có ý nghĩa gì?

Diệp Sương Phi, mày rốt cuộc là cái gì, mày rốt cuộc muốn thế nào? Đã bị lạc, rốt cuộc tìm không thấy! Tìm không thấy chính mình!

Dựa vào Đường Diệc Diễm, tôi mới có thể tồn tại, phải gắn liền với hần, với sự lựa chọn này!

Hôm nay chính là sự trừng phạt ông trời dành cho chúng tôi!

Tinh Vũ, con mau lớn lên đi, mẹ chỉ muốn nhìn thấy con khỏe mạnh, vui vẻ trưởng thành!

Mẹ... Mẹ chỉ có con!

Tôi ôm chặt con, lặng lẽ khóc, không chế không được sự run rẩy của thân thể, có thể thế nào, rốt cuộc muốn thế nào mới có thể giải thoát? Thật sự quá mệt mỏi, khiến cuộc sống biến thành bi ai, sao vẫn còn sống? Trước đây tôi cũng từng nghĩ đến cái chết, nhưng bởi vì ba mẹ, bởi vì không cam lòng, mà bây giờ, vướng bận càng nhiều, tôi biết giải thoát như thế nào đây? Tất cả những điều này có thể nói là do tôi gieo gió gặt bão không?

“Thiếu phu nhân!” Người giúp việc gọi, tôi quay đầu, che giấu sự bị thương trên mặt. “Vú Trương?”

“Thiếu phu nhân!” Vú Trương co quắp liếc tôi một cái. “Phu nhân... Thật ra tôi...”

“Vú Trương, thấy bác tận tâm chiếu cố Tinh Vũ, tôi đã sớm xem bác như người một nhà, có gì cứ nói!” Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi muốn nói lại thôi của bác ấy, bác ấy băn khoăn điều gì, muốn nói cho tôi biết chuyện gì sao?

Hiện tại còn có cái gì có thể làm tôi kinh ngạc chứ? Đường Diệc Diễm đã sớm khiến cho trái tim của tôi trở nên nguội lạnh!

“Thiếu gia... Thiếu gia... Thiếu phu nhân!” Vú Trương nhất thời kích động không thôi, nhanh chóng quỳ xuống trước mặt tôi, nước mắt rơi đầy mặt.

“Vú Trương!” Tôi hoảng hốt, vội vàng muốn đỡ bác ấy dậy, nhưng vì trong lòng có con, chỉ có thể lo lắng nhìn bác ấy. “Bác cứ đứng lên rồi nói Vú Trương!”

“Phu nhân... chuyện này... thật ra... Tôi thật sự không còn cách nào, thiếu gia... thiếu gia... Mỗi ngày, mỗi ngày, thiếu gia đều bảo tôi nấu chè hạt sen cho thiếu phu nhân... Chè hạt sen...” Vú Trương đứt quãng nói, không ngừng nức nở.

Chè hạt sen? Trái tim tôi trầm xuống, trực giác biết vú Trương muốn nói chuyện gì, tôi cũng sờ ở đó, quên cả nhúc nhích.

“Phu nhân, thiếu gia bảo tôi mỗi ngày bỏ một ít thuốc bột trong chè hạt sen của phu nhân... Mấy hôm trước, tôi không nhận được, cầm thuốc bột đi kiểm tra... Kết quả... Bác sĩ nói cho tôi biết, nếu trường kỳ dùng loại thuốc này sẽ làm tinh thần con người trở nên uể oải, thậm chí là... Là...”

“Là... Não bộ bị tổn thương... Mất trí nhớ!” Vú Trương nghẹn ngào nói xong, sớm đã khóc không thành tiếng. “Tôi đã lớn tuổi, có thể nào tạo nghiệt như thế!”

Thuốc tinh thần? Mất trí nhớ?

Như thế nào... Như thế nào ... Não bộ đã bị tổn thương?

... Đường Diệc Diễm, hắn muốn thế nào? Hắn thế dám...!

Thật là bất khả tư nghị, thật là điên cuồng! Đường Diệc Diễm, đây là cách của hắn, bây giờ ngay cả tư tưởng của tôi, hắn cũng muốn khống chế sao? Ha ha ha... Thật sự rất buồn cười... Buồn cười! Hắn thà rằng yêu một khối thân thể không có linh hồn ư?

“Vú Trương, mang chè hạt sen tới đi! Nếu không, sẽ bị thiếu gia phát hiện!” Lát sau, tôi bình tĩnh nói, làm bộ như sự việc không liên quan đến mình. Được rồi, muốn thế nào sẽ thế ấy! Tôi đã không thể thoát khỏi, sao không thuận theo!

“Nhưng phu nhân!”

“Đi đi!”

Tôi bưng chè hạt sen, gõ cửa thư phòng.

“Vào đi!” Giọng nói lạnh như băng.

Tôi mở cửa phòng. Thấy tôi, Đường Diệc Diễm rõ ràng là lắp bắp kinh hãi, thậm chí quên cả buông bút trong tay. Hắn nhìn tôi, ánh mắt đánh giá nhìn đến bát chè tôi bưng trên tay, quái dị lóe ra một chút.

Tôi buồn cười mím môi, thông thả đi đến trước mặt Đường Diệc Diễm, ngồi xuống ghế sofa, nhìn hắn, yên lặng bưng bát chè hạt sen lên, khuấy đều, tay khẽ nâng, đưa chè hạt sen đến bên miệng, một giọt cũng không chừa, từ đầu tới cuối tôi đều nhìn hắn, cười.

Đường Diệc Diễm, cảm ơn “đại lễ” của anh!

Thân mình Đường Diệc Diễm run lên một chút, ánh mắt nhìn tôi lóe ra. Thế nào, hắn cũng biết áy náy sao? Lúc sai người khác làm chuyện tàn nhẫn kia, sao hắn không có cảm giác? Chẳng trách, hắn chưa bao giờ nhìn tôi ăn chè hạt sen! Hóa ra, hắn cũng sợ, sợ tận mắt thấy tôi bị hắn từng bước một hủy hoại như thế nào.

Đặt chén lên bàn, tôi vẫn nhìn chăm chăm Đường Diệc Diễm, cũng không nói một câu, thấy khoé miệng của hắn hơi run rẩy: “Em có việc gì à?”

Tôi hừ lạnh, không trả lời, đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

“Diệp Sương Phi!” Phía sau, giọng Đường Diệc Diễm run nhẹ. Nhưng tôi không quay đầu, bước đi thật nhanh, Đường Diệc Diễm, tôi sẽ như anh mong muốn, từng bước từng bước hủy diệt chính mình!

Từ lần đó, Đường Diệc Diễm không còn sai vú Trương nấu chè cho tôi nữa, là lương tâm trời dậy, hay là lại thay đổi mưu kế, tôi cũng không muốn biết. Không sao cả, muốn như thế nào cũng được! Cuộc sống không có chờ đợi, làm sao còn hơi sức để ý cái gì là đau khổ?

Hôm nay, nhận được điện thoại của mẹ, tôi vội vã chạy tới trại an dưỡng của Đường Tử Lễ, nghe giọng của mẹ dường như rất gấp, dường như đã xảy ra chuyện gì. Lúc mang túi đi ngang qua thư phòng, nghe bên trong truyền ra thanh âm, tôi dừng chân lại, cửa thư phòng hé mở một chút, Đường Diệc Diễm hôm nay không đến công ty ư? Sao hắn lại tự tin như vậy, cửa cũng không khóa? Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ ra, nhìn trên màn hình xuất hiện khuôn mặt tôi đã quá quen thuộc, Giang Minh!

Trên màn hình hiện rõ khuôn mặt của Giang Minh, còn Đường Diệc Diễm đang quay lưng về phía tôi, ngồi trên sofa cầm điều khiển, tiếng nói rõ ràng của Giang Minh từ trong TV truyền đến.

Lúc trước nói cái gì tôi không biết, nhưng cuối cùng tôi vẫn tinh tường nghe được thanh âm như nguyên rủa của Giang Minh.

“Đường Diệc Diễm, một ngày nào đó, ta sẽ bắt ngươi phải trả giá tất cả, ta sẽ báo thù cho Qua Nhan, các người hãy chờ đó, các người vĩnh viễn sẽ không hạnh phúc!”

Không đợi hắn nói xong những lời còn lại, Đường Diệc Diễm đã phẫn nộ đứng dậy, nhanh chóng cầm điều khiển ném về phía bức tường.

Vĩnh viễn sẽ không hạnh phúc! Đúng vậy, chúng tôi đã sớm không có hạnh phúc. Còn cần phải lo lắng về lời nguyên rủa của hắn hay sao? Giang Minh, hắn muốn làm gì, phải báo thù như thế nào, tôi đã không quan tâm. Ngay từ đầu, trận tranh đấu này đã không thể chấm dứt. Có lẽ họ sẽ lại lục đục giống như trước, nhưng không tính toán đã làm tổn thương biết bao nhiêu người, bởi vì trong trận chiến của họ, tất cả mọi người đều phải hy sinh, trừ tôi, mạng sống này, ai muốn, tôi đều sẵn sàng cho!

Tôi buồn cười lắc đầu, nhẹ nhàng khép cửa lại, một chút cũng không thêm để ý bên trong long trời lở đất. Tôi nhìn đồng hồ, nguy rồi, muộn mất, mẹ nhất định đang sốt ruột chờ!

Tôi vội vàng xuống lầu, gọi một chiếc xe taxi. Đúng vậy, cũng không để ý thì sợ gì báo thù, cho dù Giang Minh hết hy vọng, còn có nhiều Giang Minh khác muốn lật đổ Đường Diệc Diễm, hắn một ngày còn đứng ở vị trí hôm nay, chiến tranh một ngày sẽ không chấm dứt! Đúng rồi, còn cả Phác Mĩ Thiện, vị hôn thê trước kia của Đường Diệc Diễm, tôi nghĩ cô ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ! Hiện tại vẫn không thấy động tĩnh, chỉ sợ cũng là chờ cơ hội để đánh trả, giống như Đường Diệc Diễm trăm phương ngàn kế đoạt lấy tập đoàn của ông mình trong ba năm, giống như Giang Minh dùng bề ngoài như bất cần đời để che giấu dã tâm của mình.

Cho nên, Giang Minh, báo thù cũng tốt, tranh đấu cũng thế, tôi không để ý!

Cho dù hắn có thể đoạt lại tất cả thì thế nào, điều đó cũng không quan trọng nữa, tranh đấu này thực sự đã không còn là chuyện liên quan đến tôi!

Đi tới trại an dưỡng, tôi lập tức nghe thấy sự ồn ào bên trong, một đám người đang khẩn trương, còn y tá, bác sĩ cũng ở trong đó, xảy ra chuyện gì rồi? Tôi cuống quýt tìm Đường mẫu, lo lắng gọi điện thoại.

“Tiểu Phi!” Phía sau vang lên tiếng gọi của Đường mẫu

“Mẹ!” Tôi xoay người, lập tức nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Đường mẫu, tập tễnh bước về phía tôi.

“Mẹ... sao vậy?”

“Cậu... Cậu... Vừa rồi... Vừa rồi cậu...” Đường mẫu thở hổn hển, nói còn chưa hết, nước mắt đã rơi xuống.

“Cậu không biết làm sao, bỗng nhiên phát điên. Mẹ rất sợ, lại không biết....

“Con biết rồi, mẹ đừng lo lắng, chúng ta đi tìm trước đã!” Tôi trấn an Đường mẫu, bà dẫn tôi đến phòng bệnh, từ xa chợt nghe thấy tiếng kêu gào, còn cả bác sĩ và y tá bối rối ra ra vào vào.

Đến gần, bốn năm người đang ba chân bốn cẳng cột Đường Tỉ Lễ vào trên giường, Đường Tỉ Lễ bị trói, liều mạng giãy dụa, khản cự, hai mắt đỏ bừng, gào thét, tru lên!

“Dừng tay, dừng tay, các người dừng tay, buông cô ấy ra!” Đường Tỉ Lễ tê tâm liệt phế kêu thét, ánh mắt kích động. Đôi mắt sưng đỏ ràn rụa nước mắt, máu chảy đầy tay hằn cũng không buông tha, vẫn găm rú. “Buông cô ấy ra, buông cô ấy ra... Không... Không!”

Tôi đương nhiên biết hấn nhìn thấy gì, cơn ác mộng cả đời của hấn.

Bác sĩ ấn cánh tay của hấn, muốn tiêm cho hấn một mũi thuốc an thần, nhưng lại lần lượt bị hấn phản kháng đá văng ra. Hấn càng không ngừng kêu gào, bộ dáng thê lương làm cho người xem không khỏi đau lòng chua xót.

Biết rõ hấn không đáng được thông cảm, nhưng hiện tại, tôi vẫn không thể không rơi nước mắt, đúng vậy, tra tấn lớn nhất trong đời người không ngừng lặp lại, cơn ác mộng khủng khiếp nhất của mình.

“Tiểu Phi, Tiểu Phi!” Đường mẫu nhìn bộ dáng của em trai mình, khóc không thành tiếng, thân mình vô lực dựa vào tôi. Tôi ôm chặt thân thể của bà, an ủi bà, chính tôi cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng của Đường Tỉ Lễ, đành nhắm mắt lại.

Toàn bộ kéo dài hơn nửa giờ, bác sĩ mới thuận lợi tiêm thuốc an thần cho Đường Tỉ Lễ. Nhìn hấn lặng lẽ nằm trên giường, ánh mắt trở nên ngây dại.

Thật ra có đôi khi, nhớ rõ sự thật cũng không phải là một chuyện tốt. Ít nhất đối với Đường Tỉ Lễ, đối với tôi cũng vậy!

“Tiểu Phi, mẹ thật sự bắt đầu do dự, có lẽ thật sự không cần chữa trị hoàn toàn cho cậu, nhưng...” Đường mẫu ngồi bên cạnh tôi thì thào nói. “Hiện tại phải làm sao bây giờ, bác sĩ nói, ban đầu mất trí nhớ, nhưng bây giờ lại bắt đầu làm cho cậu ấy có khuynh hướng bạo lực, điều này chúng ta cũng không ngờ đến, hôm nay qua đi, không biết ngày sau sẽ thế nào...”

“Mẹ!” Tôi cũng không biết phải an ủi bà như thế nào, thực sự, đây là một vấn đề nan giải. Phục hồi như cũ có lẽ đối với Đường Tỉ Lễ thực sự quá đau đớn. Trong khi đó, tuy rằng điên dại làm cho những người bên cạnh hấn khó chịu, nhưng hấn sẽ không đau khổ!

“Mẹ, cứ thuận theo tự nhiên thôi!” Hiện tại, hãy để cho ông trời quyết định đi!

Đường mẫu khẽ gật đầu, lau nước mắt nơi khóe mắt. “Tiểu Phi, cảm ơn con!”

“Mẹ, chúng ta là người một nhà, cần gì phải khách sáo như vậy? Mẹ mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi, con sẽ tạm thời chăm sóc cậu!” Tôi nhìn Đường Tỉ Lễ, đưa Đường mẫu đến nghỉ ngơi ở một phòng bệnh chăm sóc đặc biệt khác.

“Nhưng... về muộn, Diệc Diễm có thể hay không...”

“Không sao, mẹ trước nghỉ ngơi một chút đi!” Tôi đỡ bà lên giường, đắp chăn cho bà.

Dường như là quá mệt mỏi, một lát sau, Đường mẫu nặng nề ngủ, tôi thở dài, lặng lẽ ngồi một bên, lấy di động gọi điện về nhà, nói với vú Trương, tôi cùng bạn học ăn cơm chiều, cũng không đợi sự đồng ý của Đường Diệc Diễm đã cúp máy, không muốn bận khoản nhiều như vậy, hấn sẽ cáu giận, sẽ miên man suy nghĩ, đằng nào buổi tối cũng gặp, đến lúc đó nói sau cũng được!

Cúp máy, tôi cảm giác được một đạo ánh mắt cực nóng, vội ngẩng đầu, Đường Tỉ Lễ đang nhìn tôi, ánh mắt kia... nhìn thẳng vào ánh mắt ấy khiến cho tôi cảm thấy rùng mình. Là run rẩy, ánh mắt hấn không giống vừa rồi, mà là chuyên chú nhìn tôi, sáng ngời, thậm chí, tôi có cảm giác hấn đã trở lại là Đường Tỉ Lễ của trước đây, loại cảm giác này... Tôi nhú mi nhìn Đường Tỉ Lễ, hô hấp trở nên dồn dập, hấn... hấn.

“Diệp Sương Phi!” Quả nhiên, Đường Tỉ Lễ phun ra vài từ, thân thể của tôi run lên, e sợ nhìn hấn.

“Diệp Sương Phi, Diệp Sương Phi!” Hắn không ngừng lặp lại tên tôi, giống như ma chú. Tôi đứng lên, hoảng sợ nhìn hắn, hắn vẫn tiếp tục nói: “Diệp Sương Phi... Diệp Sương Phi...” Tiếng nói dần dần trở nên nhanh hơn, càng không ngừng vờn quanh tai, làm tôi choáng váng!

Đừng gọi, không cần gọi! Tôi bịt tai lại. Ánh mắt Đường Tử Lễ lại bắt đầu trở nên điên loạn, những từ trong miệng hắn ban đầu là rõ ràng, giờ đã bắt đầu trở nên mơ hồ, từ hồ hết biến thành thì thào. Cuối cùng, sự âm hàn trên mặt hắn rút đi, biến thành biểu tình hề hề đáng thương, nước mắt đảo quanh, giống đứa trẻ bị bắt nạt, vô hại nhìn tôi “Buông ra... Đau quá!” Hắn mở miệng, giật giật khuỷu tay bị trói. “Đau quá, đau quá!”

Tôi thật sự hoang mang, hắn rốt cuộc là hồi phục, hay là nghiêm trọng hơn? Tôi phòng bị nhìn hắn, biểu tình của Đường Tử Lễ làm cho người ta thương hại, hắn không ngừng muốn cởi dây trói ở khuỷu tay, tiếng kêu khe khẽ mà đau đớn. Tôi nghĩ có lẽ hắn thật sự rất khó chịu. Trước kia, hắn không giống đứa nhỏ, làm sao có thể đánh lừa?

Tôi ngờ vực nhìn hắn thật lâu, xác định là hắn không giả ngây giả dại, mới cởi bỏ dây thừng trói chân tay của hắn.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài!” Đường Tử Lễ vừa được tự do tay chân, bèn chỉ ra bên ngoài bệnh viện, muốn đi ra ngoài một chút.

Đi ra ngoài? Nhưng vừa rồi hắn còn... nhớ rõ bác sĩ vừa mới cảnh báo, nói tính cách bây giờ của hắn có phần nguy hiểm, vẫn là không nên mạo hiểm thì tốt hơn.

“Hiện tại không thể đi đâu, bằng không y tá sẽ trói ông lại!”

“Tôi không muốn!” Đường Tử Lễ lập tức sợ tới mức vùng tay lên, ngoan ngoãn lui vào giường. “Không đi ra, không đi ra!”

“Vậy mới đúng!” Nhìn bộ dáng giống trẻ con của hắn, tôi lắc đầu, dùng khăn tay xoa xoa khuỷu tay sưng đỏ của hắn. Thật là thiên biến vạn hóa, chúng tôi từng có thù hận sâu như biển, hiện tại lại ở chung? Không cần quá cố chấp!

Đường Tử Lễ ở trên giường nhàn nhã, náo loạn một hồi, không biết có phải tác dụng của thuốc an thần hay không, hắn bắt đầu ngáp liên tục, toàn bộ thân mình cao lớn cuộn lại ở trên giường. “Nước, uống nước!” Hắn chỉ vào bình nước bên cạnh tôi, tôi xoay người rót nước cho hắn. Thật sự giống như một đứa nhỏ!

Tôi cười, xoay người lại, không biết khi nào thì Đường Tử Lễ ở trên giường đã đi tới bên cạnh tôi, mà ánh mắt của hắn...

14. Chương 25

Chương 25.1

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Giọng ồm ồm của Đường Tử Lễ rít gào bên tai tôi. Hơi thở nóng bỏng phả trên mặt tôi. Hắn kèm chặt hai bên người tôi, một đường xuyên thẳng qua hành lang gấp khúc, đi tới tầng cao nhất.

Tôi cảm giác được một chút lạnh lẽo ở cổ, có cái gì đó chậm rãi chảy xuống mang theo cảm giác đau đớn, nhưng vẫn không bằng nỗi đau như có ngàn vạn vết dao cứa vào tim. Tôi chết lặng, từ từ nhắm hai mắt lại, không khóc nháo, không kêu gào, để mặc người đàn ông phía sau mình điên cuồng bóp chặt bả vai, một tay khác của hắn cầm dao kẻ sát cổ tôi. Máu dọc theo lưỡi dao lạnh lẽo chảy dài, rồi lại theo tay hắn từng giọt từng giọt rơi xuống...

Cho dù bây giờ hắn không giết tôi, thì không lâu nữa, tôi cũng sẽ chết vì mất quá nhiều máu, hoặc là, hắn chỉ cần cử động một chút, trực tiếp cắt vào động mạch cổ, tôi sẽ chết càng nhanh hơn.

Để tôi được giải thoát, để linh hồn tôi có thể yên bình!

Tôi bất cần, lạnh lùng nhìn đám người đang kinh sợ ở trước mặt. Họ nhìn tôi bằng sự thương cảm, muốn tới gần, muốn khuyên can, rồi cả lo âu, kinh hãi. Những biểu tình đó lần lượt xuất hiện trên mặt họ.

Nhưng họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì người đàn ông đang kèm chặt bên người tôi là kẻ điên. Trong mắt hắn luôn ánh lên cái nhìn của người tâm thần, nói năng lộn xộn, một kẻ điên thực sự!

“Tuyệt đối đừng làm thế, anh bình tĩnh một chút, anh nhìn cho kĩ, cô ấy không phải là người anh muốn tìm sao, từ từ nào!” Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng cẩn thận đỡ dành, ý đồ muốn lừa gạt người đàn ông phía sau tôi. Đường Tỉ Lễ bỗng nhiên ngẩn người, giống như đang tự hỏi, đầu nghiêng sang một bên, tay khẽ nhấc lên, lưỡi dao vô tình xẹt qua mặt tôi.

“A!” Tất cả đều kinh hãi kêu to. Cả đám người nín thở, sợ hãi trừng lớn mắt, tay cứng ngắc vươn ra giữa không trung, không dám nhúc nhích.

Thật... buồn cười!

Khoé miệng tôi từ từ kéo lên, ngực phập phồng một cách kịch liệt, cười không ra tiếng.

Mọi người khiếp sợ nhìn tôi, ánh mắt như đang muốn hỏi, tôi không phải là bị dọa cho choáng váng rồi đấy chứ?

Ngốc! Nếu tôi thật sự ngốc thì tốt biết bao. Hoặc là tôi bị điên giống như người đàn ông phía sau này. Như vậy, tôi sẽ không cần phải đau khổ đối diện với tất cả tội ác.

Nhưng không thể, tôi vô cùng tỉnh táo, thấy rõ ràng mọi thứ.

Sau lưng, hắn bắt đầu kéo tôi di chuyển lùi lại. Những tiếng kêu sợ hãi từ bốn phía nổi lên.

Tôi biết rõ tại sao. Phía sau chính là vực thẳm, là cái chết!

Tầng sáu, so với những toà nhà cao chót vót thì quả là thấp, nhưng cũng quá đủ để làm cho người ta ngã chết!

“Ha ha ha ha!” Đường Tỉ Lễ bắt đầu cười ngậy dại, từng bước lui về phía sau.

“Ta muốn bay, ta muốn bay...”

“Đừng như vậy, anh nghe này!”

“Lại đây đi, lại đây!”

Đường Tỉ Lễ chợt dùng thêm sức, tôi đã bắt đầu cảm giác được những trận gió đang thổi mạnh ở đằng sau. Chúng tôi từng bước lùi về, bọn họ lại từng bước tới gần.

“Anh hãy nghe tôi nói, phía sau rất nguy hiểm, chúng ta xuống dưới lầu bay, xuống dưới lầu nhé!” Bác sĩ lại dang rộng hai tay làm tư thế trấn an, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Nhưng ông ta hình như đã quên, người này là kẻ điên, sao có thể hiểu được lời khuyên của ông ta. Hơn nữa, ở mặt đất làm sao bay nổi, chỉ có ở chỗ cao, ở chỗ ới có thể giương cánh bay xa.

Đường Tỉ Lễ vẫn tiếp tục lao đảo lùi ra sau. Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi tử thần tuyên án.

“A!” Đó là tiếng kêu sợ hãi, vãn vẹo. Đường Tỉ Lễ ở phía sau đã nhanh chóng đặt tôi lên thành ban công. Chỉ cần hắn tiến thêm một chút nữa, tôi cũng sẽ ngã xuống theo hắn.

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng, không dám tới gần. Bởi vì họ biết, một khi tới gần sẽ chỉ làm cho chúng tôi chết nhanh hơn.

Lúc này, cùng với tiếng hét chói tai, tôi còn nghe được những tiếng bước chân dồn dập, bối rối, còn có cả tiếng thở dốc.

Trước cửa nhanh chóng xuất hiện một bóng người quen thuộc. Hắn đứng ở đó nhìn tôi, không dám thở. Ánh mắt trợn to chứa đầy sự sợ hãi, trong mắt đều là bối rối. Hắn tới gần, cả người phát run.

Tôi chưa xót cười, nhìn hắn, chờ hắn khép mắt lại.

“A, đến đây, đến a! Sự xuất hiện của hắn làm cho Đường Tử Lễ lập tức trở nên kích động, tăng thêm lực, siết chặt lấy tay tôi, thân mình loạng choạng.

Sau đó là những tiếng hét chói tai. Hắn lại càng gấp, vươn tay ra như muốn nắm lấy cái gì đó, nhưng lại bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của tôi.

“Không! Đừng!” Hắn dùng ánh mắt cầu xin hướng về phía tôi, từng bước tiến lại gần.

Vô dụng thôi! Tôi buồn bã cười, lạnh lùng liếc hắn một cái. Nếu hắn đã tới đây, vậy thì kết thúc mọi thứ đi. Kết thúc tất cả trước mặt hắn!

Hãy chăm sóc tốt cho Tinh Vũ! Trong khoảnh khắc cuối cùng, tôi nhẹ nhàng mấp máy khóe miệng, yên lặng hướng về phía Đường Diệc Diễm, tiếp theo, tôi biểu lộ với hắn những cảm xúc đã rất lâu rồi tôi không biểu lộ, ấm áp nhất, chân thành nhất, nở một nụ cười thật hạnh phúc, không có bi thương.

“Không!” Khi tôi xoay người thả mình nhảy xuống, phía sau vang lên tiếng kêu tê liệt, đau đớn.

Tôi bình tĩnh nhắm mắt lại, thong dong ngã người ra sau. Đã xong, tất cả mọi đau khổ... vĩnh biệt con, vĩnh biệt Đường Diệc Diễm!

“Không!”

Một đôi tay giật mạnh lấy thân thể tôi, tôi vội mở mắt ra, trừng lớn, phía trên, Đường Diệc Diễm đang gắt gao bắt lấy khuỷu tay của tôi, tay kia gian nan túm chặt lan can, không chịu buông, bởi vì cố sức mà gân xanh trên mặt hiện rõ, mà sau lưng, Đường Tử Lễ đang chậm rãi giờ dao lên.

Dao... loé lên ánh sáng chói mắt!

“Buông tay mau!” Tôi hướng về phía Đường Diệc Diễm hô to: “Phía sau!”

Đường Diệc Diễm thậm chí còn không thèm quay đầu, gắng hết sức kéo tôi lên...

Tại sao hắn không né, dao sắp đâm đến...

“Đừng!” Mắt nhìn thấy dao xẹt qua không trung tạo nên một đường cong lạnh như băng, ngay sau đó hạ xuống. Tôi sợ tới mức thét chói tai, nhắm mắt lại.

“Ba!” Đó là âm thanh của cái gì đó bị đâm, tôi nhắm mắt lại nhưng lại bị thứ gì đó che phủ, mang theo mùi vị của máu bay vào trong mũi. Tôi lập tức mở mắt ra, bị hình ảnh trước mắt làm cho hoảng sợ đến ngất người. Trước mặt, thân mình Đường Diệc Diễm che ở trên đỉnh đầu của tôi, máu tươi đỏ sẫm theo lưng hắn chảy xuống, nhanh chóng nhuộm đỏ cả quần áo, phía sau, Đường Tử Lễ dùng bộ mặt dữ tợn nghiêng rằng nghiêng lợi nắm chuôi dao còn đang cắm trên lưng Đường Diệc Diễm, thần trí bất ổn khê thì ào.

“Diệc Diễm, Diệc Diễm!” Tôi kinh hoàng hô lên, lệ rơi đầy mặt, mồ hôi còn lưu lại trên trán hắn rớt xuống khuôn mặt tôi, chua xót, nhưng phía sau như vậy mà hắn vẫn còn không chịu buông tay, gắt gao cắn khớp hàm, dùng hết toàn lực kéo tôi lên. Chờ đến khi chân tôi vừa chạm đất, hắn lập tức kiệt sức ngã xuống.

“Diệc Diễm!” Tôi đỡ lấy thân mình đang trượt xuống của hắn, máu tươi lập tức nhuộm đỏ cả tay tôi. “Diệc Diễm! Diệc Diễm!”

“Hung thủ! Đã chết, ha ha ha... ha ha ha ha...” Ngay khi Đường Diệc Diễm ngã xuống, Đường Tử Lễ cũng rút dao ra, máu càng tuôn xối xả, tôi vừa khóc vừa ôm thân mình Đường Diệc Diễm. “Diệc Diễm, Diệc Diễm!”

Đường Tử Lễ dường như nổi cơn điên hướng về phía chúng tôi đánh tới, tôi ra sức ngăn chặn, giằng co với hắn.

Ngay tại thời khắc đó, bác sĩ thừa cơ vọt lên, vài người khác vội giữ Đường Tử Lễ đang điên cuồng lại. Hắn vẫn tiếp tục điên cuồng mà la to, giãy dụa.

“Diệp Diễm, Diệp Diễm!” Tôi không ngừng gọi tên Đường Diệp Diễm, hấn nằm trong lòng tôi, nhìn tôi, cười một cách suy yếu: “Em rất cuộc đã chịu gọi anh rồi!”

“Diệp Diễm, Diệp Diễm!” Ngốc quá, tại sao lại ngốc như vậy, rõ ràng đã biết, rõ ràng biết em hận anh, tại sao còn đối xử tốt với em như vậy, tại sao!

“Bác sĩ, bác sĩ!” Tôi khóc hô, gắt gao ôm Đường Diệp Diễm, bác sĩ đang kìm giữ Đường Tử Lễ lập tức chạy đến bên người chúng tôi, ba chân bốn cẳng nâng thân mình Đường Diệp Diễm lên.

“Diệp Diễm, Diệp Diễm!” Tôi gắt gao theo sát bên người Đường Diệp Diễm, lo lắng gọi, nước mắt mơ hồ trong mắt tôi.

“Duyệt Vũ... Duyệt Duyệt...” Tiếng nói của Đường Diệp Diễm dần dần trở nên vô lực, nhưng hấn vẫn gắt gao nắm lấy tay tôi.

“...Anh trả bọn họ, đều trả hết, không cần tiếp tục...” Tiếng của hấn càng ngày càng trở nên nhỏ hơn.

“Diệp Diễm, Diệp Diễm...” Tôi lớn tiếng hô, trơ mắt nhìn Đường Diệp Diễm khép mắt lại. “Không... Không... Diệp Diễm!”

“Diệp Diễm!” Tôi theo bên cạnh cẳng, gắt gao nắm tay Đường Diệp Diễm, trên người, trên tay tất cả đều là máu của hấn, nhìn thấy ghê người, tôi lo lắng la lên, khóc rống, chạy, chạy, dưới chân bỗng nhiên trở nên run rẩy, một trận đau đớn cùng cực bắt đầu lan tràn khắp cơ thể tôi...

Trước khi té xỉu, tôi mơ hồ nhìn thấy bóng Đường mẩu đi nhanh về phía tôi, đầu đau quá, đau kịch liệt. Một khắc trước khi ngã xuống, tôi cảm giác được cơ thể nhu nhuyến của mình trượt mạnh, tiếp theo, cơ thể truyền đến những cơn đau kịch liệt, tôi chỉ nghe được những tiếng kêu bối rối truyền đến bên tai.

“Bác sĩ, có người ngã xuống lâu!”

“Tiểu Phi”

Nằm xuống nền đất, trên trán có thứ chất lỏng ẩm áp lưu lại, đầu càng đau dữ dội, tựa như bị xé rách, trước mắt tối đen. Cuối cùng tôi không còn nghe được bất cứ thanh âm nào nữa...

Chương 25.2

“Hô hấp, hô hấp!” Bên tai là những âm thanh hỗn độn, đầu đau quá, đau quá. Tôi liều mạng muốn mở to mắt, nhưng lại vẫn bất lực, chỉ nghe thấy những tiếng vang không ngừng truyền đến bên tai, tiếng kêu la đầy trống rỗng, thanh âm hỗn loạn lạnh như băng của máy móc...

“Truyền máu, tiếp thêm máu!”

“Bác sĩ, huyết áp đang giảm xuống, tim đập rất chậm!”

“Máy tạo nhịp tim, chuẩn bị!”

“Vâng”

“Huyết áp 60, tim đập không ổn!”

“Lại một lần nữa!”

“Vâng”

Ồn quá, thật ồn ào! Tại sao lại ồn như vậy!

Rất cuộc, tôi mở mắt, chậm rãi lướt qua nơi phát ra tiếng ồn, cách đó không xa, phòng giải phẫu còn chưa kịp ngăn ở bên kia, Đường Diệp Diễm đang được đeo ống thở, bác sĩ cầm trên tay máy tạo nhịp tim lần lượt đánh trên người hấn, thân mình hấn dường như đã hư thoát, dần suy yếu.

“Diệp... Diệp...” Tôi muốn vươn tay ra, muốn gọi tên hấn, nhưng như thế nào cũng không thể, chỉ biết rớt nước mắt. Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn thân mình Đường Diệp Diễm lần lượt hạ xuống thật mạnh. Trên màn hình, đường cong biểu trưng cho nhịp tim của hấn đang dần chạy thành một đường thẳng.

Không, không... Diệc Diễm... Tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại! Đừng chết, không được chết! Tuy rằng em hận anh, nhưng em thà rằng chính mình chết đi, cũng không mong anh sẽ gặp chuyện không may!

Cho đến bây giờ, đau khổ đều là bởi vì em yêu anh, oán hận anh đến như vậy, nhưng lại yêu anh quá sâu đậm, yêu người làm tổn thương chính bản thân em!

Diệc Diễm... Diệc Diễm!

“Tiểu thư, tiểu thư!” Có vài bóng người thấp thoáng trước mắt tôi, nhưng ánh mắt của tôi lại thẳng tắp nhìn về vị trí của Đường Diệc Diễm.

“Tiểu thư... Tiểu thư...”

“Hô hấp, hô hấp...” Hô hấp? Là ai đang gọi tôi? Bảo tôi hô hấp?

Đúng vậy, tại sao lại cảm thấy lạnh thế này, tại sao tất cả dường như đều trở nên nhẹ bẫng, tại sao lại cảm thấy mờ mịt.

“Bác sĩ, cô ấy mở to mắt, nhưng không hiểu tại sao vẫn không có phản ứng?”

“Bác sĩ, huyết áp đã hạ xuống mức thấp nhất!”

“Tăng áp!”

Vì cái gì, càng ngày càng lạnh, dần dần, tai không còn nghe được bất cứ âm thanh nào nữa, chỉ có ong ong không ngừng, thân thể dường như trở nên thật nhẹ. Thậm chí tôi bắt đầu cảm giác được linh hồn không chịu khống chế muốn thoát ly thể xác.

Đúng vậy, sao tôi lại quên, sao lại quên mất, lúc giằng co với Đường Tử Lễ, hẳn đã đâm một nhát rất sâu bên hông tôi, nhưng tôi không mở miệng, chỉ quan tâm đến Đường Diệc Diễm, hơn nữa lúc lăn từ trên lầu xuống, đầu tôi cũng bị va đập mạnh! Đúng vậy, bác sĩ đang bảo tôi hô hấp, không ngừng bảo tôi, gọi tôi. Nhưng tôi nghe không được, bắt đầu nghe không rõ ràng nữa.

Thứ gì đó trước mắt cũng bắt đầu biến thành một mảnh sương trắng đục ngầu, vô số khuôn mặt quen thuộc xuất hiện chớp nhoáng rồi lại biến mất trước mắt tôi.

Tôi cố gắng nhìn rõ, nhưng tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, bóng đen dần dần bao phủ, giây cuối cùng, tôi rốt cuộc cũng nghe được tiếng tim đập, ngay khi tưởng rằng cái gì cũng không thể nghe được nữa, lại truyền đến được tiếng nói không tưởng. “Sống lại rồi, sống lại rồi, bệnh nhân sống lại rồi!”

Tiếng kêu kinh hãi, thiết bị hiển thị tiếng tim đập nặng nề của Đường Diệc Diễm, một nhịp, lại một nhịp. Lẽ ra nên vui sướng mới đúng, nhưng tại sao, cuối cùng tôi lại nghe được tiếng cảnh báo phát ra từ thiết bị.

“Giọt...” Là ai. Ngừng hô hấp, tôi không còn khí lực để tìm hiểu nữa, tôi biết, hiện tại tôi mệt mỏi quá, rốt cuộc không tài nào mở mắt ra được. Rất muốn ngủ, rất muốn...

Trong đầu đã là một mảnh trắng xóa, không có giới hạn, không tìm thấy điểm cuối, tôi biết, đi qua đó, nhẹ nhàng mà bước vào, luôn luôn có một nơi thật ấm áp đang chờ tôi. Nơi ấm áp, không có đau khổ, chỉ có hạnh phúc!

Đây là cảm giác của cái chết sao? Phải không?

Như vậy...

Diệc Diễm, vĩnh biệt, người đàn ông cùng em đây đưa suốt chín năm!

Em hận anh, nhưng em lại yêu anh nhiều hơn cả, yêu vô cùng!

Xin lỗi anh, hãy để em được giải thoát trước!

“Diệc Diễm, nếu sau này em chết trước, anh sẽ thế nào?”

“Nói bậy, Diệc Sương Phi, anh không cho phép em chết trước anh!”

“Đường Diệc Diễm, anh tưởng anh là thần chắc? Chuyện gì cũng có thể quản sao!”

“Đương nhiên, anh không cho phép em tàn nhẫn như vậy, em biết rõ là anh không thể chịu đựng được, cho nên, không được!”

“Như vậy anh chết trước em thì được sao?”

“Chúng ta cùng nhau chết?”

“Ha ha ha, sao có thể chứ! Chẳng lẽ chúng ta hô 1,2,3, là sẽ chết?”

“Bà xã. Dù sao, anh muốn cả đời này, cả kiếp sau nữa, vĩnh viễn vĩnh viễn đều được cùng em ở một chỗ!”

“Được, ông xã, chúng ta ước định đời đời kiếp kiếp!”

“Đời đời kiếp kiếp...”

Em xin lỗi, Diệc Diễm, xem ra em phải bội ước rồi!

Em nợ anh, vậy thì cứ để em nợ đi, như thế, kiếp sau em mới có thể tìm được anh, tìm được hạnh phúc của chúng ta!

Sau đó...

oOo

Là ai, tôi là ai?

Tôi mê man nhìn người phụ nữ trước mắt. Bà ấy nói, bà ấy là mẹ của tôi. Tôi đại ra nhìn bà ấy, nhưng lại không cảm giác được một chút ấm áp của người mẹ. Người phụ nữ này từ sau khi tôi mở mắt ra vẫn luôn canh giữ bên người tôi, khóc, mỗi lần nhìn tôi, hai mắt lại đỏ bừng, có lẽ bà ấy thật sự là mẹ của tôi, nếu không thì sao lại đau khổ như vậy?

Nhưng tôi thật sự không thể nhớ được, cái gì cũng không nhớ. Bao gồm cả bà ấy!

Nhưng bà ấy dường như cũng không hề phiền chán, không sợ phiền phức mà lần lượt nói cho tôi biết những chuyện trước đây, mỗi khi nhìn thấy sự chua xót trong mắt bà, lòng tôi lại dâng lên một sự khó chịu. Nhưng cũng gần như trong nháy mắt, tôi đã nói tôi không biết bản thân mình là ai, cho nên, nỗi buồn kia gần như cũng là bởi vì sự cố gắng của người phụ nữ này! Một người hết sức xa lạ lại kiên trì với tôi.

Sau khi tỉnh lại vài ngày, có rất nhiều người đến thăm tôi, nhưng một người tôi cũng không quen, mỗi một người trong số bọn họ khi nhìn tôi đều mang theo biểu tình quái dị. Trong ánh mắt có kinh ngạc, khiếp sợ, đáng thương, thậm chí là hoài nghi.

Hoài nghi? Hoài nghi tôi làm bộ mất trí nhớ sao? Nhưng tại sao cần phải làm bộ, nhớ không nổi bản thân mình là ai, nhớ không nổi những gì mình đã trải qua, thậm chí không biết mình có phải là người tốt hay không, loại cảm giác này, ai muốn làm bộ đây?

Hôm nay, bác sĩ nói rằng tôi có thể ra ngoài phơi nắng một chút, tỉnh lại cũng đã được hơn mười ngày, tôi rất cuộc cũng có thể ra khỏi phòng bệnh buồn chán kia, không cần mỗi ngày đối mặt với bốn bức tường trắng.

Bên ngoài, trời xanh, mây trắng, ai mà không thích!

Tôi nhờ mẹ đẩy giúp xe lăn ra hoa viên. Ánh sáng mặt trời làm cho tôi nheo mắt lại, nâng tay lên để che.

Tôi theo bản năng lấy tay ngăn trở tầm nhìn. Cố mở to mắt, đợi đến khi chậm rãi thích ứng với ánh sáng mãnh liệt, tôi mới từ từ hạ tay xuống, một bóng người lại gắn lên đỉnh đầu tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mắt... Người đàn ông này... bộ dạng thật đúng là đẹp. Tây trang giày da, ngũ quan xuất sắc, dáng người cao gầy, còn cả đôi mắt đẹp để thâm thúy lóe ra ánh sáng hổ phách.

Anh ta là...

Tôi nghi hoặc nhíu mi. Kỳ quái nhất chính là ánh mắt của người đàn ông này nhìn tôi...

Thâm tình!?

Không ngờ trong đầu tôi lại hiện lên từ đó. Tôi có chút quẫn bách cúi đầu, anh ta làm gì mà nhìn người ta như vậy, không biết tôi sẽ thẹn thùng sao? Kì lạ!

“Tôi... quen anh sao?” Rất cuộc, tôi nhin không được mở miệng hỏi, môi khẽ nhếch. Nếu như tôi quen biết anh chàng đẹp trai này, số mệnh có phải đã đối với tôi quá tốt rồi hay không?

Anh ta chưa xót cười cười, lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Có ý gì?

Cuối cùng, anh ta không hề trả lời câu hỏi của tôi, mà ngồi xổm xuống bên người tôi. Tôi chú ý lúc anh ta ngồi xuống, lưng có hơi mất tự nhiên cứng đờ. Trên khuôn mặt hiện lên một chút đau đớn, giống như, anh ta cũng bị thương?

“Anh không khoẻ sao?” Tôi lại tò mò hỏi, không rõ vì sao lại có sự tò mò đối với người đàn ông này như vậy.

Thậm chí khi hai tay của anh ta đặt lên tay cầm của xe lăn, tôi cũng không cảm thấy phản cảm.

Anh ta lắc đầu, bao lấy bàn tay đang đặt trên tay vịn bên phải của tôi. “Anh tên là Đường Diệc Diễm. Từ nay... chúng ta có thể làm bạn được không?” Nói xong, ý cười theo khuôn miệng anh ta mở rộng, anh ta cười đến sáng lạn, tựa như lúc ánh mặt trời ngay lúc này đây, ấm áp lòng người!

Khoẻ miệng tôi cũng cong lên. Có gì không thể đâu!

Lúc này, ánh mặt trời thật sự rất sáng lạn!

15. Chương 26 (Hết)

Vĩ Thanh

Những ngày sau đó – những ngày của Đường Diệc Diễm...

Tiểu Phi đã hôn mê hơn nửa tháng, chất dinh dưỡng duy trì sinh mạng mong manh của con bé. Diệc Diễm từ khi tỉnh lại bắt đầu mặc kệ cơ thể bị thương, vẫn canh giữ ở bên cạnh Tiểu Phi, hết ngày này qua ngày khác.

Lúc đầu, nó phản nộ quát mọi người, thậm chí nói muốn giết chết Đường Tử Lễ, nhưng dần dần, bệnh tình của Tiểu Phi tiếp tục chuyển biến xấu, Diệc Diễm cũng giống như một con rối gỗ, dần dần đánh mất hơi thở, ngoại trừ việc canh giữ bên giường bệnh của Tiểu Phi, nó cái gì cũng không làm. Công ty, người nhà... tất cả, nó cô lập chính bản thân mình trong một thế giới, nơi chỉ có nó và Tiểu Phi, nó ngồi ở đó, vẫn nhìn Tiểu Phi như vậy!

Cho tới bây giờ, Diệc Diễm trong mắt tôi luôn luôn kiên cường, máu lạnh, châm chọc. Đối với nó, tôi cảm thấy sợ hãi nhiều hơn, sợ con của mình, đứa con do mình sinh ra!

Nhưng Diệc Diễm bây giờ, khiến tôi nhớ lại quá khứ, nó cũng từng là một đứa trẻ hiền lành, biết ở trong lòng người khác làm nũng, lúc bị bắt nạt sẽ tìm mẹ giúp, nhưng tôi cũng giống như những người trong nhà, biến nó trở thành bộ dáng như ngày hôm nay, trở nên tuyệt tình, trở nên tàn nhẫn!

Ngoài đoạt lấy, nó cái gì cũng không học được, kể cả tình yêu!

Tình yêu của nó đối với Tiểu Phi trở thành gánh nặng, tôi nhận ra con bé không vui, nhận ra sự bị thương của con bé, tất cả những điều này đều do Diệc Diễm, do con trai tôi tạo thành. Tôi từng nghĩ rằng Tiểu Phi sẽ là người cứu giúp Diệc Diễm, nhưng con bé lại bị thương tích đầy mình.

“Diệp Diễm!” Đứng bên ngoài phòng bệnh do dự hết nửa ngày, tôi mang theo cặp lồng cơm trong tay đi vào, Đường Diệp Diễm trước sau như một không để ý đến tôi, chỉ nắm tay của Tiểu Phi, lặng lẽ, nhẹ nhàng lần lượt vuốt ve trán của con bé.

Tôi nhẹ nhàng thở dài, chưa từng nghi ngờ tình yêu của con trai đối với Tiểu Phi, nhưng nếu yêu một người lại làm cho đối phương sống không bằng chết, yêu như vậy ai có thể chịu đựng nổi. Đường Diệp Diễm lúc ban đầu bạo ngược bắt bác sĩ phải dốc hết toàn lực bảo vệ mạng sống mỏng manh của Tiểu Phi, nhưng họ lại vụng trộm nói cho tôi biết, nguyên do bệnh nhân vẫn không tỉnh lại có thể là do tiềm thức của bệnh nhân không muốn tỉnh lại.

Không muốn sống? Chúng tôi sao có thể nhẫn tâm nói điều này với Diệp Diễm?

Lo sợ nhìn con một lúc, tôi đem canh trong cặp lồng đổ vào trong bát. “Diệp Diễm ăn một chút đi!” Gần đây nó gầy đi nhiều, miệng vết thương cũng không khỏi hẳn, cả người thoát nhìn sa sút. Tôi có cảm giác, Diệp Diễm đang mặc kệ bản thân mình, nếu Tiểu Phi có gì bất trắc, nó nhất định cũng sẽ không muốn sống nữa!

Tình yêu như thế, rốt cuộc là họa hay là phúc?

“Nếu thân thể con suy sụp, Tiểu Phi tỉnh lại thì làm sao bây giờ?” Tôi không thể trơ mắt nhìn con cam chịu.

Con bởi vì lời nói của tôi, tay đang nắm bàn tay của Tiểu Phi mà khẽ giật giật, một lúc lâu sau, nó rốt cuộc cũng tiếp nhận bát nhỏ trong tay tôi, ăn thức ăn bên trong. Tôi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần nó chịu ăn, tất cả còn có hy vọng!

Nhưng, không đợi tôi yên tâm được bao lâu, thiết bị bên giường bệnh bỗng nhiên vang lên những thanh âm bén nhọn.

“Diệp Diễm!”

“Bác sĩ, bác sĩ!”

“Giọt giọt...”

“Bác sĩ, bác sĩ!”

“Diệp Diễm, con bình tĩnh một chút!” Trải qua một khoảng thời gian cấp cứu, Tiểu Phi cuối cùng cũng tạm ổn, bác sĩ nói chuyện ngoài ý muốn như vậy sau này không chừng sẽ thường xuyên xuất hiện, bệnh nhân hôn mê sợ nhất chính là một ít biến chứng của bệnh bỗng nhiên tấn công. Cho nên, người thân nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Chuẩn bị đối mặt với việc mất đi người thân?

Điều này rất tàn nhẫn!

Tôi nhìn sắc mặt của con đột nhiên ảm đạm. Diệp Diễm chậm rãi trở về phòng bệnh, nó vẫn không nói gì, im lặng làm cho người ta... sợ hãi!

Trong không khí tất cả đều là tĩnh lặng khiến tôi hít thở không thông.

“Diệp...”

“Diệp Thương Phi!” Con đứng trước giường bệnh của Tiểu Phi, bỗng nhiên mở miệng, đứng thẳng người, nhìn chăm chăm con bé nằm trên giường, mặt không có chút máu.

“Diệp Diễm...”

“Diệp Thương Phi...”

“Diệp Thương Phi, em đứng lên, đứng lên!” Con dùng sức kéo tay của Tiểu Phi.

“Diệp Diễm!” Nó điên rồi sao? Tôi không dám ngăn cản, Đường Diệp Diễm nhìn lên, tôi bị sốc, đột ngột ngẩn ra.

Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy nước mắt của con.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Đường Diệc Diễm tất cả đều là đau đớn, ánh mắt thống khổ như vậy làm cho lòng tôi chua xót, làm cho tôi quên hành động của mình.

“Diệp Sương Phi, em đứng lên, đứng lên ngay, em tưởng như vậy là giải thoát sao? Anh cho dù có lỗi với cả thế giới, nhưng anh chưa từng nợ em, là em nợ anh, em nợ anh! Em phải trả anh, trả lại cho anh!”

“Diệp Sương Phi, em đứng lên. Anh nói rồi, cho dù em xuống địa ngục, anh cũng sẽ đuổi theo, em cho là như vậy có thể thoát khỏi anh sao? Anh cả đời cũng sẽ không buông tay, vĩnh viễn không buông tay!... Em không cần con nữa à? Em từ bỏ sao? Đứng lên!” Cuối cùng, tiếng nói của Diệc Diễm chậm rãi biến thành nức nở, thân mình cao lớn của nó dần dần gục xuống, nửa người dựa trước giường Tiểu Phi. “Duyệt Duyệt... Em đừng tra tấn anh như vậy, còn chưa đủ sao? Còn chưa đủ sao?”

Tôi đau đớn, quay đầu, không đành lòng nhìn cảnh tượng làm cho người ta chua xót này.

“Duyệt Duyệt, anh biết em không vui, biết em sống rất vất vả, anh cũng muốn em được vui vẻ, muốn em có thể cười hạnh phúc, nhưng anh luyến tiếc, anh làm không được, anh không có cách nào buông tay... Cả đời không bỏ xuống được!”

“Duyệt Duyệt... Anh nợ bọn họ, anh sẽ dùng chính máu của mình trả lại, tại sao em phải như vậy, em rốt cuộc muốn anh làm thế nào, anh có thể từ bỏ công ty, từ bỏ tất cả, chúng ta mang theo con đến một nơi không ai biết, bắt đầu lại lần nữa, tất cả mọi thứ của anh, chúng ta có thể tặng cho người khác, chỉ cần em tha thứ, anh cả đời sẽ ăn chay, em muốn như thế nào cũng được, chỉ là không cần đối với anh như vậy, Duyệt Duyệt... Em tỉnh lại được không? Tỉnh lại!”

“Cho anh một cơ hội nữa được không, một cơ hội nữa thôi... anh xin em, cầu xin em...”

“Bíp... bíp...”

Âm thanh ngoài ý muốn vang lên, tôi đột nhiên ngước lên, vui vẻ nhìn thấy những sóng ngắn trên máy hô hấp.

“Diệc Diễm, Diệc Diễm, Tiểu Phi!”

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt!”

“Bác sĩ, bác sĩ...”

Đêm khuya, trên hành lang bệnh viện vang lên tiếng người ồn ào, trong đó có âm thanh của sự vui sướng. Có đôi khi, vận mệnh có lẽ muốn đùa cợt với con người, đả kích con người, nhưng nó cũng sẽ cho bạn thêm một cơ hội để có cuộc sống mới!

Những ngày sau đó – Đường Tinh Vũ...

Tôi tên là Đường Tinh Vũ, năm nay sáu tuổi, tôi có một gia đình hạnh phúc! Thật ra tôi không biết hạnh phúc là gì, ba nói cho tôi biết, hạnh phúc chính là tôi và ba mẹ mỗi ngày ở cùng với nhau, đó chính là hạnh phúc.

Cho nên, tôi nghĩ bây giờ tôi cũng rất hạnh phúc! Bởi vì tôi có thể mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với họ!

Nhưng có một điều làm tôi khó chịu, thường thường sẽ có một ông lão kỳ quái đến nhà chúng tôi, bảo ba tôi về nhà. Thật sự là kỳ quái, nơi này không phải là nhà của chúng tôi sao? Hơn nữa ông ấy rất hung dữ, ba bảo tôi phải gọi ông ấy là tổ nội, tôi phụng phịu, tôi không thích ông ấy!

Tôi hỏi mẹ, mẹ nói cũng không biết “tổ nội” kỳ quái này.

Mẹ của tôi rất đẹp, thường xuyên cười với tôi, nụ cười của mẹ là điều đẹp nhất thế giới! Nhưng mẹ rất kỳ lạ, bởi vì mỗi khi tôi hỏi mẹ những chuyện trước đây, mẹ luôn nói rằng “không nhớ rõ”. Tôi nghĩ, chẳng lẽ mẹ không thông minh bằng tôi sao? Tôi đều nhớ rõ Tiểu Trư lớp bên cạnh cho tôi một cái bao cao su, nhưng mỗi lần tôi muốn hỏi mẹ nhiều một chút, ba luôn mắng tôi, có một lần, còn đánh mông của tôi! Đau quá! Tôi không bao giờ để ý ba nữa, chán ghét ba, ba muốn đánh mông của tôi, còn muốn tranh mẹ với tôi,

mỗi lần ba đều không muốn tôi ngủ cùng mẹ, luôn nói tôi đã lớn rồi, nhưng ba cũng là người lớn, tại sao vẫn cần mẹ.

Còn nói với tôi bởi vì mẹ là vợ của ba!

Tôi ghét ba nhất, sau khi trưởng thành, tôi nhất định phải lấy mẹ làm vợ của tôi, như vậy ba sẽ không thể giành được mẹ!

Nhà của tôi là một cửa hàng hoa xinh đẹp, lúc ba đi làm, mẹ sẽ ở trong cửa hàng tiếp đón khách. Mẹ nói chờ tôi trưởng thành, sẽ làm cho tôi một bó hoa đẹp nhất thế giới, để tôi tặng cho người con gái tôi thích!

Tôi nhất định sẽ tặng ẹ, bởi vì mẹ chính là người tôi thích nhất ! Đúng rồi, còn cả ba nữa, tuy rằng ba hay đánh mộng của tôi, nhưng ba hay mang tôi đi chơi rất nhiều nơi, làm tôi vui, cho nên, tôi cũng có thể tạm thời thích ba!

Đây là nhà chúng tôi, tôi hy vọng có thể vĩnh viễn hạnh phúc, bởi vì như vậy, tôi vĩnh viễn có thể ở cùng một chỗ với ba mẹ!

Lời của tác giả

Nói thực, thật ra còn có rất nhiều vấn đề chưa thể giải quyết, ví dụ như tập đoàn Đại Hàn, Giang Minh, thậm chí là người phụ nữ mang thai đứa nhỏ ngoài ý muốn kia... Nhưng cuộc sống vốn dĩ đã lưu lại rất nhiều sự trì hoãn, ai nói cái gì cũng phải giải quyết hết mới là kết cục chân chính, mỗi người đều có cuộc sống riêng, đều do vận mệnh an bài. Cho nên, chỉ cần có thể hạnh phúc, có chút tiếc nuối, có chút không trọn vẹn, có gì không thể đâu!

Hy vọng mọi người thích “Cấm Tình” đều có thể hạnh phúc, ủng hộ Tử Tử Tú Nhi nhiều hơn [cúi đầu] !!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tinh-tap-3-yeu-thu-do-thi>